

Το ΝΕΡΟ μέσα από το ΒΡΑΧΟ

Διεύθυντής Έκδοσης:

Αδ. AMEstaún

Επιτροπή Έκδοσης:

Αδ. Emili Turú, Αδ. AMEstaún

Αδ. Onorino Rota και Luiz Da Rosa

Γλώσσα Πρωτοτύπου:

Αγγλικά

Τίτλος Πρωτοτύπου:

WATER FROM THE ROCK

Συντάκτες:

Αγγλικά: Αδ. Marie Kraus, SND

Γαλλικά: Αδ. Maurice Goutagny, FMS

Μετάφραση:

Γαλλικά: Αδ. Aimé Maillet

Ελληνικά: Μαρία Κοκκαλάκη, Αντζελα Σεστρίνη

Επιμέλεια Ελληνικής Μετάφρασης: Νικόλαος Δεσύπρης

Ομάδα Επικοινωνίας:

Αδ. Joadir Foresti, Αδ. Jean-Pierre Destombes,

Αδ. Federico Carpintero και Αδ. AMEstaún

Φωτογραφίες:

Αδ. AMEstaún

Φωτογραφικό Αρχείο του Τάγματος των Μαριανών Αδελφών

Φωτογραφικό Αρχείο των Εκδόσεων “Fabbrica di San Pietro in Vaticano”

Μακέτα για την ελληνική έκδοση:

MACART

Σύνταξη και Διεύθυνση Έκδοσης:

Piazzale Marcellino Champagnat, 2

C.P. 10250 – 00144 ROMA

Tel. (39) 06 545 171

Fax (39) 06 545 17217

E-mail : publica@fms.it

Web : www.champagnat.org

Έκδοση:

Τάγμα Μαριανών Αδελφών

Γενικό Ηγουμενείο – Ρόμη

Ιούνιος 2007

Α' έκδοση για την Ελλάδα:

Μαριανοί Αδελφοί

Νοέμβριος 2008

Εκτύπωση:

MACART

ISBN: 978-960-89535-5-0

Το ΝΕΡΟ μέσα από το ΒΡΑΧΟ

Η ΜΑΡΙΑΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

που αναβλύζει από την παράδοση
του Μαρκελλίνου Champagnat

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος 6

Εισαγωγή 12

**1. Αντλώντας από πηγές
“ϋδατος ζῶντος” 20**

**2. Πορευόμαστε στο δρόμο
της Πίστης 38**

- ### **3. Σαν Αδελφοί και Αδελφές 54**

- 4. Για να φέρουμε το Χαρμόσυνο
Άγγελμα στους Φτωχούς . . . 68**

- Έχουμε νέα οράματα,
κάνουμε καινούργια όνειρα . .80

Ερωτήσεις για περισυλλογή και συζήτηση . .88

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Fr. Seán
D. Sammon
Γενικός Ηγούμενος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

6 Ιουνίου 2007, Εορτή του Αγίου Μαρκελλίνου

Αγαπητοί Αδελφοί, Αγαπητά μέλη της Μαριανής Οικογένειας,

Οι πρώτοι νέοι που ακολούθησαν τον Μαρκελλίνο Champagnat τον αγαπούσαν σαν το μεγαλύτερο αδελφό τους ή σαν τον πατέρα τους, γιατί αυτό ακριβώς ήταν εκείνος γι' αυτούς. Γεγονός που δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, αφού ο νεαρός ιερέας και οι πρώτοι μαθητές του είχαν πολλά κοινά στοιχεία μεταξύ τους.

Πράγματι, ο Jean-Marie Granjon, οι Αδελφοί Jean-Baptiste και Jean-Claude Audras, ο Antoine Couturier, ο Barthélémy Badard, ο Gabriel Rivat και ο Jean-Baptiste Furet ήταν απλοί νέοι της επαρχίας, που ζούσαν από τη χειρωνακτική εργασία, όπως και ο ίδιος ο Ιδρυτής. Επιπλέον, σχεδόν κανείς τους δεν είχε σπουδάσει. Παρόμοια και ο Ιδρυτής μας, κατά τη διάρκεια των σπουδών του έπρεπε να αγωνιστεί για να ξεπεράσει τις δυσκολίες που αντιμετώπισε στο σχολείο και αργότερα στο ιεροσπουδαστήριο με δεδομένη την έλλειψη προετοιμασίας που είχε.

Αλλά η αφοσίωση των νέων, που ο Μαρκελλίνος συγκέντρωσε γύρω του, είχε πολύ βαθύτερες ρίζες από τις ομοιότητες που είχαν μεταξύ τους και που προέρχονταν από το περιβάλλον και τις κοινές εμπειρίες τους. Γιατί ο Ιδρυτής μας ήταν ένας άνθρωπος που

Το ΝΕΡΟ μέσα από το ΒΡΑΧΟ

λάτρευε με πάθος το Θεό και, με την καθοδήγησή του, οι πρώτοι Αδελφοί έφτασαν να αισθάνονται το ίδιο πάθος. Υπό την κηδεμονία του άρχισαν να συνειδητοποιούν όλο και περισσότερο την παρουσία του Θεού στη ζωή τους και έμαθαν να εμπιστεύονται τη Θεία Πρόνοια.

Ο Μαρκελλίνος τούς έμαθε επίσης να ακολουθούν το πρότυπο της Παναγίας, γνωρίζοντας ότι αυτός ήταν ένας σίγουρος δρόμος για να θέσουν στο κέντρο της ζωής τους το Θεό. Προσπάθησαν έτσι με όλες τις δυνάμεις να μψηθούν την Παναγία. Απόλυτα αφοσιωμένοι στο όραμα του Ιδρυτή, αυτοί οι νέοι έκαναν δική τους την αποστολή του κοντά στους φτωχούς του Θεού, τους υπηρετούσαν με ζήλο και συναγωνίζονταν μεταξύ τους στην εκτέλεση αυτού του έργου.

Με τον καφό ο τρόπος με τον οποίο ζούσαν το Ευαγγέλιο μετατράπηκε σε μία αντανάκλαση του χαρακτήρα και των αξιών εκείνου που τους είχε εμπνεύσει. Αρκετά χρόνια αργότερα πολλοί από αυτούς θυμόντουσαν το νεαρό ιερέα, αποφασιστικό και θαρραλέο, ενθουσιώδης αλλά και προσγειωμένο, που φλεγόταν από την επιθυμία να πραγματοποιήσει το όραμά του αλλά και διακατεχόταν από πνεύμα ταπεινοφροσύνης. Από εκεί ανάβλυσε η πηγή της Πνευματικότητάς του, που ήταν τόσο απλή και πρακτική και την οποία μοιράστηκε ελεύθερα με τους Αδελφούς του.

Αυτή η Πνευματικότητα πήγαζε από την προσωπική πείρα ζωής του Μαρκελλίνου, ο οποίος βίωνε την αγάπη του Ιησού και το κάλεσμα της Παναγίας. Εκείνος, όπως και οι άλλοι πρωτοπόροι “Μαριανοί” (πατέρες, αδελφοί και αδελφές), ήταν πεπεισμένος ότι η επιθυμία της Παναγίας ήταν να αποτελέσει το Κίνημά τους το ανανεωμένο πρότυπο της Εκκλησίας. Και στο ναό της Fourvière δεσμεύτηκαν να κάνουν αυτό το όνειρο πραγματικότητα.

Εμείς δεχθήκαμε αυτή την Πνευματικότητα από τον Μαρκελλίνο Champagnat και από τους πρώτους Αδελφούς σαν μία πολύτιμη κληρονομιά, η οποία εκσυγχρονίστηκε από τις γενιές που ακολούθησαν, αλλά διατήρησε τη Μαριανή και Αποστολική διάστασή της. Καθήκον μας τώρα είναι να την κάνουμε βίωμα και να την προσαρμόσουμε σε κάθε κατάσταση και σε κάθε πολιτιστικό περιβάλλον όπου η Αδελφότητά μας είναι σήμερα παρούσα.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι Αδελφοί που έλαβαν μέρος στη Γενική Συνέλευση του 2001 ζήτησαν από το νέο Γενικό Συμβούλιο να επεξεργαστεί έναν οδηγό που θα έκανε τη Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα του Μαρκελλίνου Champagnat προσιτή σε ένα ευρύτερο κοινό. Οι σύνεδροι γνώριζαν ότι, από το ξεκίνημα της Αδελφότητας μέχρι σήμερα, η Πνευματικότητα αυτή ελκύει όχι μόνο τους Μαριανούς Αδελφούς αλλά και πολλούς λαϊκούς που ανήκουν στη Μαριανή Οικογένεια. Έχω λοιπόν το προνόμιο να σας παρουσιάσω αυτό το έντυπο με τίτλο: “*To Νερό μέσα από το Βράχο – Η Μαριανή Πνευματικότητα που αναβλύζει από την παράδοση του Μαρκελλίνου Champagnat*”.

Το βιβλίο αυτό είναι αποτέλεσμα συνεργασίας πολλών ανθρώπων και καρπός πολλών συζητήσεων. Γνωρίζοντας βέβαια ότι κάθε Πνευματικότητα αποτελεί μία ζωντανή και δυναμική εμπειρία, θα πρέπει εδώ να τονίσουμε ότι το κείμενο που έχετε μπροστά σας δεν αποτελεί την τελευταία λέξη πάνω στο θέμα, αλλά κάτι που γράφτηκε τη συγκεκριμένη ιστορική στιγμή της εποχής μας.

Αν και είναι πολλοί εκείνοι που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην επεξεργασία αυτού του πονήματος, ωστόσο υπήρξε μία συγκεκριμένη ομάδα, αποτελούμενη από Αδελφούς και λαϊκούς διαφόρων εθνικοτήτων, που υλοποίησαν αυτό το σχέδιο από την αρχή ως το τέλος. Απευθύνω τις ευχαριστίες μου σε όλους όσους έλαβαν μέρος σ' αυτή την εργασία και κυρίως στα μέλη της Διεθνούς Επιτροπής: τον Αδ. Benito Arbués, τον Αδ. Bernard Beaudin, τον Αδ. Nicholas Fernando, την Αδ. Vivienne Goldstein, τον Αδ. Maurice Goutagny, τον Αδ. Lawrence Ndawala, τον Αδ. Spiridion Ndanga, τον Αδ. Graham Neist, τους Bernice Reintjens, Agnes Rois, Vanderlei Soela, τον Αδ. Miguel Angel Santos, τον Αδ. Luis García Sobrado, και ιδιαίτερα τον Αδ. Peter Rodney, μέλος του Γενικού Συμβουλίου, ο οποίος συντόνισε την εργασία της ομάδας.

Όπως ήδη ανέφερα, η Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα είναι μία ζωντανή και δυναμική εμπειρία του Θεού, προσανατολισμένη στην ενόραση και στη δράση ταυτόχρονα. Αναγεννημένοι από την αγάπη του Χριστού και καλεσμένοι από την Πλαναγία, έχουμε την αποστολή να αναγγείλουμε το Χαρμόσυνο Άγγελμα της Σωτηρίας στα παιδιά και στους νέους που ζουν στο περιθώριο της κοινωνίας.

To NEPO μέσα από το ΒΡΑΧΟ

Από εκεί προκύπτει ο τίτλος: “*To Neró μέσα από το Bráχo*”. Όσοι γνωρίζουν καλά την ιστορία του Μαρκελλίνου θα θυμούνται ότι έχτισε το κτήριο του Hermitage με τα ίδια του τα χέρια, χρησιμοποιώντας το **Βράχο** που ο ίδιος έκοψε. Το **νερό** του Gier, του ποταμού που κυλάει διασχίζοντας την έκταση του Hermitage, ήταν μία δεύτερη σημαντική πηγή ζωής για την Κοινότητα που γεννιόταν. Χρησιμοποιώντας αυτές τις δύο εικόνες, το βιβλίο: “*To Neró μέσα από το Bráχo*” τοποθετεί τη Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα στο κέντρο της ζωής του καθενός από εράς που γνωρίζει και αγαπά τον Ιδρυτή μας, όπως οι πρώτοι μαθητές του Μαρκελλίνου στο Hermitage. Εύχομαι το περιεχόμενο αυτών των σελίδων να σας βοηθήσει να εμβαθύνετε την προσωπική σας εμπειρία και να ενισχυθείτε στην πίστη.

Με πολλή αγάπη,

Frère Seán D. Sammon
Γενικός Ηγούμενος

VIE DE JOSEPH-BENOÎT-MARCELLIN CHAMPAGNAT

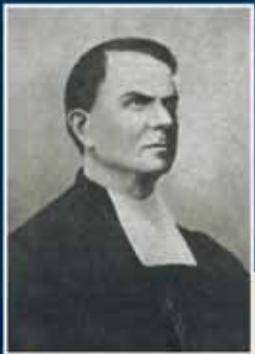
1789-1840
PRÊTRE

Fondateur de la Société des Petits Frères de Marie
J. B. Champagnat
UN DE SES PREMIERS DISCIPLES
(Frère Jean-Baptiste)

BIOGRAPHIES

DE QUELQUES FRÈRES

QUI SE SONT DISTINGUÉS PAR LEURS VERTUS
ET L'AMOUR DE LEUR VOCATION

ANNALES DE L'INSTITUT

DIVISEES EN NEUF ETAPES

Rédaction commencée en 1884

Chroniques de l'Institut des Petits Frères de Marie

AVIS, LEÇONS, SENTENCES ET INSTRUCTIONS

DU
VÉNÉRABLE PÈRE CHAMPAGNAT

EXPLIQUÉS ET DÉVELOPPÉS

UN DE SES PREMIERS DISCIPLES

—♦—

Nouvelle Édition

MANUEL DE PIÉTÉ.

PREMIÈME PARTIE.

PRINCIPES DE LA PERFECTION CHRÉTIENNE
ET RELIGIEUSE.

CHAPITRE I.

DE LA FIN DE L'HOMME ET DE LA FIN DU RELIGIEUX.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Αποστολή μας

*Η Μαριανή
Πνευματικότητα*

*Τα χαρακτηριστικά
της ανάπτυξης
της Πνευματικότητάς μας*

*Πώς να προσεγγίσουμε
αυτό το βιβλίο*

Η Αποστολή μας

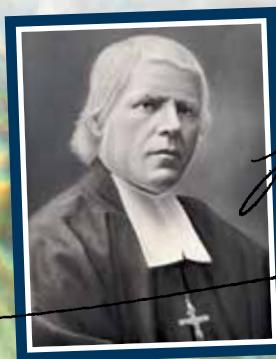
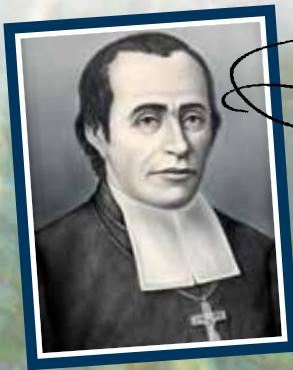
Το 2001, π. 20^η Γενική Συνέλευση των Μαριανών Αδελφών ζήτησε να γίνει μία μελέτη πάνω στην Πνευματικότητά μας, καρπός της οποίας θα ήταν ένα κείμενο γραμμένο με το ίδιο ύφος και τον ίδιο τρόπο που είχε γραφτεί στην “Μαριανή Παιδαγωγική Αποστολή” το 1998.¹ Ακολουθώντας αυτή την εντολή, το Γενικό Συμβούλιο θέλησε να γίνει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά: να μπορεί να μας βοηθήσει να εκτιμήσουμε τη Μαριανή Πνευματικότητα και τον τρόπο με τον οποίο τη βιώνουμε σήμερα και να μας οδηγήσει στη μελέτη και στην εμβάθυνση αυτής της Πνευματικότητας. Το έντυπο δεν επιδιώκει να είναι η τελευταία λέξη πάνω στο θέμα της Πνευματικότητας, αλλά ένα κείμενο που αναφέρεται στον τρόπο με τον οποίο την αντιλαμβανόμαστε σήμερα. Είναι επομένως αναγκαίο το Βιβλίο αυτό να υπογραμμίσει κατ’ αρχήν ορισμένα απαραίτητα ιστορικά στοιχεία: κάποια ημέρα γεννήθηκε μέσα μας η επιθυμία να αναζητήσουμε το Θεό και αυτή η αναζήτηση με το πέρασμα του χρόνου απέκτησε ρίζες και αναπτύχθηκε. Το κείμενο θα μας αποκαλύψει τον πλούτο της Πνευματικότητάς μας και θα μας επιτρέψει να την προσφέρουμε ως δωρεά στην

Εκκλησία και στον κόσμο. Θα ευνοήσει επίσης την εμβάθυνση της πίστης του καθενός μας και των διαφορετικών κοινοτήτων στις οποίες ζούμε. Το Βιβλίο γράφτηκε για να μας βοηθήσει να αναπτύξουμε μία Πνευματικότητα Αποστολική και Μαριολογική, μέσα στο παιδαγωγικό και ποιμαντικό έργο το οποίο έχουμε δεσμευθεί να αναλάβουμε.

Η Μαριανή Πνευματικότητα

Σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας η εσωτερική μας πνευματική πραγματικότητα αντιδρά με τρόπο δυναμικό στα γεγονότα που βιώνουμε. Από τη μία πλευρά, αυτό που αποκαλούμε “η πνευματικότητά μας” δομείται από τις εμπειρίες της υπαρξίας μας. Από την άλλη, αυτή πη πνευματικότητα διαμορφώνει τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τη σχέση μας με τον κόσμο, με τους ανθρώπους και με το Θεό.

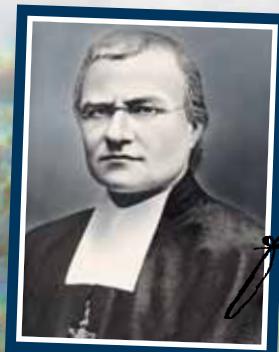
Όταν μιλάμε για χριστιανική πνευματικότητα, εννοούμε αυτή την άσθετη φλόγα που καίει μέσα μας και μας γεμίζει με πάθος για την οικοδόμηση της Βασιλείας του Θεού.² Γίνεται η δύναμη της ζωής μας,

όταν αφίνουμε το Πνεύμα του Χριστού να μας οδηγήσει. Κάθε χριστιανός που ζει με αυτό τον τρόπο μεγαλώνει σε αγιότητα.³

Η πνευματικότητά μας είναι *Μαριολογική* και *Αποστολική*.⁴ Είναι μία πνευματικότητα που ενσφράχθηκε και κληρονομήθηκε από τον Άγιο Μαρκελλίνο*⁵ και, στη συνέχεια, αναπιغήθηκε από τους πρώτους Αδελφούς, οι οποίοι μας τη μετέδωσαν σαν μία πολύτιμη κληρονομιά.⁶

Παρόλο που έχουμε κοινές ρίζες με άλλα κινήματα Μαριανών*, η δική μας πνευματικότητα είναι ξεχωριστή. Ανανεώνεται αδιάκοπα με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος και με τη δική μας προσωπική και συλλογική προσπάθεια να την κάνουμε βίωμα και να την προσαρμόζουμε στις διάφορες συνθήκες και στα διάφορα πολιτιστικά περιβάλλοντα όπου είμαστε παρόντες.⁷ Αυτή η Πνευματικότητα ενισχύει την ενότητά μας και αποτελεί ένα κρίσιμο στοιχείο για τη συνέχεια της ζωής και της αποστολής μας.⁸ Συνεπώς, μέσα σε αυτό το Βιβλίο, όταν χρησιμοποιούμε τον όρο «Μαριανός», εννοούμε αποκλειστικά και μόνον εκείνους και εκείνες των οποίων η πνευματικότητα τοποθετείται στην παράδοση του Αγίου Μαρκελλίνου.

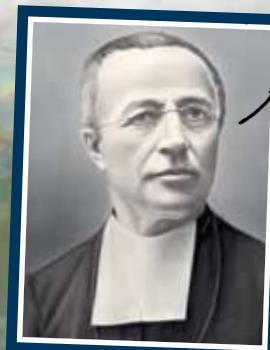

Nestor

Τα χαρακτηριστικά της ανάπτυξης της Πνευματικότητάς μας

Τον Μαρκελλίνο εμφύχωνε μία βαθιά σχέση με τον Ιησού και την Πλαναγία. Η Πνευματικότητα μας ξεκίνησε από αυτή τη δωρεά. Με αφετηρία την πρώτη έμπνευση που ο Ιδρυτής μας έλαβε από το Άγιο Πνεύμα και η οποία σημαδεύτηκε από την προσωπικότητά του και από τα γεγονότα της ζωής του, ο Μαρκελλίνος και η πρώτη Κοινότητα δέχτηκαν και διαμόρφωσαν ένα χάρισμα*. Χάρη στη δημιουργική τους αφοσίωση, αυτό το χάρισμα άρχισε να εκφράζεται ως μία πνευματικότητα.

Όταν ο Μαρκελλίνος πέθανε το 1840, η Πνευματικότητά του ήταν πλέον ανεπτυγμένη, αλλά όχι οργανωμένη. Λίγο αργότερα, οι μαθητές του άρχισαν να συγκεντρώνουν ένα σύνολο κειμένων για να καθορίσουν την Πνευματικότητά τους. Ανάμεσα στα κείμενα αυτά σημαντικότερα ήταν: *O Bίος του Μαρκελλίνου Champagnat* (1856), *Τα πρότυπά μας στην πίστη: Βιογραφίες ορισμένων Αδελφών* (1868), *Απόψεις*,

Félix Thibierge

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μαθήματα, Προτάσεις και Διδαχές (1869), Χρονικά του Τάγματος (συγγραφή που ξεκίνησε το 1884 από τον Αδελφό Avit).

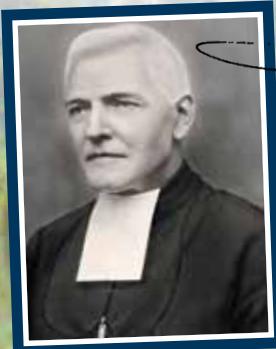
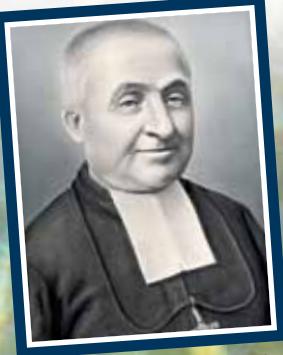
Παρουσιάζοντας μία σύγχρονη άποψη της Μαριανής Πνευματικότητας, ακολουθούμε το παράδειγμα των προπούμενων γενεών. *To Εγχερίδιο της Ευλαβείας (1855)* είναι το πρώτο κείμενο που συγκεκριμένοιεν τη σύλληψη της Πνευματικότητας του Μαρκελλίνου και της πρότης γενιάς Αδελφών, ιδιαίτερα τη σχέσης του με τον Ιησού και την Πλαναγία. Το κείμενο μας αποκαλύπτει την Πνευματικότητά τους χρησιμοποιώντας πρακτικά παραδείγματα και τονίζοντας τις αρετές που θεωρούνταν χαρακτηριστικές ενός “Μικρού Αδελφού της Μαρίας”* και απαραίτητες για την κατάκτηση της “τελειότητας”. Φυσικά, αυτό το έντυπο απηχεί το κάπως αυστηρό κλίμα της εποχής εκείνης.

Οι Γενικοί Ηγούμενοι και οι Γενικές Συνελεύσεις που ακολούθησαν συνέχισαν να μελετούν τον τρόπο με τον οποίο οι Αδελφοί θα βίωναν καλύτερα αυτές τις αρετές, μέσα στις διάφορες ιστορικές συγκυρίες όπως ήταν η εκκοσμίκευση, το διάταγμα κατάργησης των Μοναχών Ταγμάτων και η

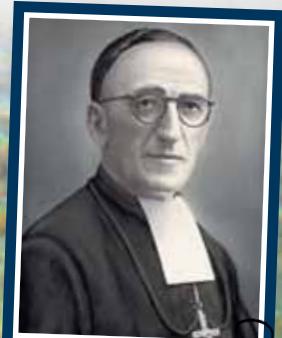
απέλαση των Μοναχών από τη Γαλλία το 1903, οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, οι διάφορες επαναστάσεις και οι διώγμοι. Τα σημεία των καιρών μάς ώθησαν σε μία ανανεωμένη μελέτη της Πνευματικότητάς μας και της έκφρασής της, ώστε να λάβουμε μία καθοδήγηση για τη ζωή και την αποστολή μας.

Κατά τη διάρκεια του 19^{ου} αιώνα και του πρώτου μισού του 20^{ου}, επικράτησε μία ασκητική άποψη της πνευματικότητας μέσα στο σύνολο της Εκκλησίας, συμπεριλαμβανομένου και του Τάγματός μας. Μία τέτοια προσέγγιση άφησε λίγα περιθώρια στην εμπειρική και στη μυστηριακή διάσταση της Πνευματικότητας.

Η Β' Βατικανή Σύνοδος* μας ενθάρρυνε να φέρουμε αυτά τα στοιχεία στο κέντρο της Πνευματικότητάς μας. Με την παγκόσμια κλήση στην “Αγιόπτη”, μοναχοί και λαϊκοί εισήλθαν στο μυστήριο του Θεού και στο μυστήριο της Εκκλησίας. Έτσι ο όρος “μυστηριακός”* ξαναθρήκε την πρωταρχική του σημασία, ως ο κανονικός χριστιανικός τρόπος να εισέλθει κάποιος σε κοινωνία με τον Θεό. Το παρόν κείμενο συνειδοπάτα αναζητεί να παρουσιάσει και να τονίσει τη μυστηριακή διάσταση της Πνευμα-

*Fr. J. M. de S. S. C. O.
S. M. I. S. C. O.*

τικόπτας μας. Η Β' Βατικανή Σύνοδος κάλεσε επίσης τα Μοναχικά Τάγματα να ανανεωθούν, ανάλογα με το ιδρυτικό τους χάρισμα. Μία από τις συνέπειες αυτής της πρόσκλησης ήταν να δοθεί ώθηση στη συστηματική μελέτη των παραδόσεών μας και της πνευματικής μας παρακαταθήκης.

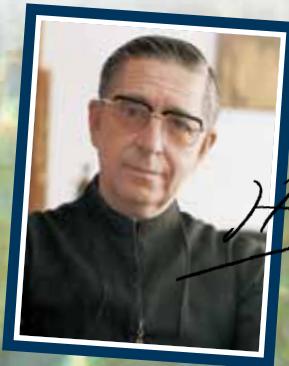
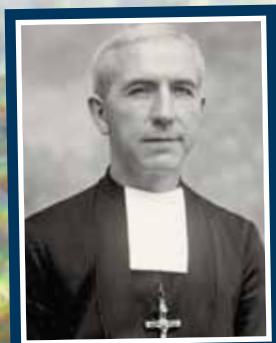
Μετά το *Εγχειρίδιο της Ευλαβείας* (1855), το επόμενο επίσημο Μαριανό κείμενο που συνέθετε την αντίληψή μας για την Πνευματικότητα ήταν το βιβλίο: *Κοινότητα – Αποστολή – Προσευχή*, καρπός της 17^{ης} Γενικής Συνέλευσης (1976). Αυτή η μελέτη έδωσε έμφαση στην αφομοίωση των διαφορετικών διαστάσεων της αποστολής και της ζωής μας. Ο Γενικός Ήγούμενος της εποχής Αδελφός Basilio Rueda (1967-1985), μέσα από πολλά και βαθυστόχαστα κείμενα, εμπλούτισε την Πνευματικότητά μας εναρμονίζοντας τα στοιχεία που παρουσίαζαν το χάρισμά μας με τα θεολογικά και πνευματικά ρεύματα που προέκυψαν από τη Β' Βατικανή Σύνοδο. Κατά την αναθεώρηση του Καταστατικού μας, την 18^η Γενική Συνέλευση (1985) παρουσίασε την Πνευματικότητά μας ως Μαριανή και Αποστολική.⁹ Από τότε, οι Γενικοί Ήγούμενοι που ακολούθησαν

καθώς και την 19^η και την 20^η Γενική Συνέλευση (1993 και 2001 αντίστοιχα) διεύρυναν ακόμα περισσότερο τη σημασία και τις διαστάσεις αυτής της Μαριανής και Αποστολικής Πνευματικότητας.¹⁰

Πώς να προσεγγίσουμε αυτό το βιβλίο

Η καινοτομία αυτού του κειμένου έγκειται στο ότι απευθύνεται ταυτόχρονα σε Μαριανούς Αδελφούς και σε λαϊκούς. Απηχεί την πεποίθηση ότι και οι δύο μιαράζονται το ίδιο χάρισμα, το χάρισμα που κληρονόμησαν από τον Άγιο Μαρκελλίνο, και θιώνουν την ίδια Πνευματικότητα μέσα από διαφορετικές συνθήκες ζωής.

Η απόφαση να γραφτεί ένα κείμενο και για τις δύο αυτές ομάδες ανθρώπων αποτέλεσε μία μεγάλη πρόκληση για εμάς: ποια γλώσσα και ποιες εικόνες μπορούν να είναι εξίσου κατάλληλες για τις δύο πλευρές; Συνειδητοποιήσαμε ταυτόχρονα ότι ήταν

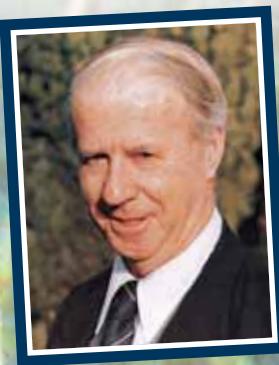
ΕΙΣΑΓΩΓΗ

σημαντικό να μεταχειριστούμε όρους οικείους, που αποτελούν μέρος της παράδοσής μας και της πνευματικής μας κληρονομιάς. Χρησιμοποιούμε λοιπόν λέξεις όπως “αδελφόπιτα” και “κοινόπιτα” με την ευρεία έννοια. Όταν γράφουμε “κοινόπιτα”, έχουμε στο νου μας όλες τις μορφές κοινοτήτων στις οποίες ανήκουν οι Μαριανοί: οικογένεια, μοναχική κοινόπιτα, εκπαιδευτική κοινόπιτα, ενορία, κ.λ.π. Έτσι δεν περιορίζουμε αυτό τον όρο μόνο στους αναγνώστες που είναι Μοναχοί. Οι λέξεις “Αδελφός” και “Αδελφόπιτα” αποτελούν ισχυρά σύμβολα μιας ιδιαίτερης σχέσης. Γενικά, δεν χρησιμοποιούνται μόνο σε ό,τι αφορά στους Μοναχούς, αλλά για να χαρακτηρίσουν ένα ιδιαίτερο πρότυπο σχέσης μεταξύ όλων των Μαριανών. Όταν δίπλα στις λέξεις υπάρχει ένας αστερίσκος (*), καλείστε να συμβουλευτείτε, στο τέλος του βιβλίου, το γλωσσάριο που δίνει μία ερμηνεία.

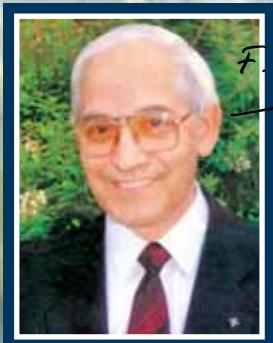
Το βιβλίο μας αποτελείται από πέντε ενότητες. Η πρώτη παρουσιάζει τα στοιχεία που διακρίνουν τη Μαριανή Αποστολική Πνευματικόπιτα και που έχουν τις ρίζες τους στη ζωή και στο πνεύμα του Αγίου Μαρκελλίνου και της ιδρυτικής κοινόπιτας.

Χρησιμοποιώντας την εικόνα ενός ταξιδιού ή ενός προσκυνήματος για να περιγράψουν την πνευματική πορεία, οι επόμενες ενότητες αναφέρονται στον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να θιώσουμε την Πνευματικόπιτα μας: στην αναζήτηση του Θεού και του νοήματος της ζωής μας (2^η ενότητα), στις σχέσεις μας (3^η ενότητα), στην αποστολή μας (4^η ενότητα). Μας υπενθυμίζουν πώς καθεμία από αυτές τις κύριες διαστάσεις της ύπαρξής μας εμπλουτίζει και αναπτύσσει την πνευματική μας ζωή. Η τελευταία ενότητα μας καλεί να αντικρίσουμε το μέλλον με ελπίδα, εμπνευσμένοι από τον ύμνο της Παναγίας, το *Mεγαλυνάριο*.¹¹ Η ελπίδα μάς επιτρέπει να αντιμετωπίσουμε τις σύγχρονες προκλήσεις με το θάρρος των Αγίων Μαριανών που προηγήθηκαν. Και το κάνουμε με την ισχυρή πεποίθηση ότι είμαστε οι κληρονόμοι μιας πλούσιας πνευματικής παράδοσης.

Για εμάς, τα μέλη της Επιτροπής, το να κλείσουμε την κληρονομιά μας σε ένα κείμενο αποτέλεσε ένα πνευματικό ταξίδι, μία πραγματική ευλογία για τον καθένα μας. Περάσαμε πολλές ώρες μεταξύ μας και μαζί με άλλους Μαριανούς, για να μελετήσουμε τα ουσιώδη στοιχεία της Πνευματικόπιτας μας, τις

Howard
Chabot

F. Benito

Jim

Το NEPO μέσα από το ΒΡΑΧΟ

πηγές που την τρέφουν και τους τρόπους για να εντάξουμε σ' αυτήν τις διάφορες διαστάσεις της ζωής μας. Μάθαμε ο ένας από τον άλλο, στοχαστίκαμε στηριγμένοι στην προσευχή, μιαραστίκαμε με πάθος τις ιδέες μας και ακούσαμε με σεβασμό τους άλλους.

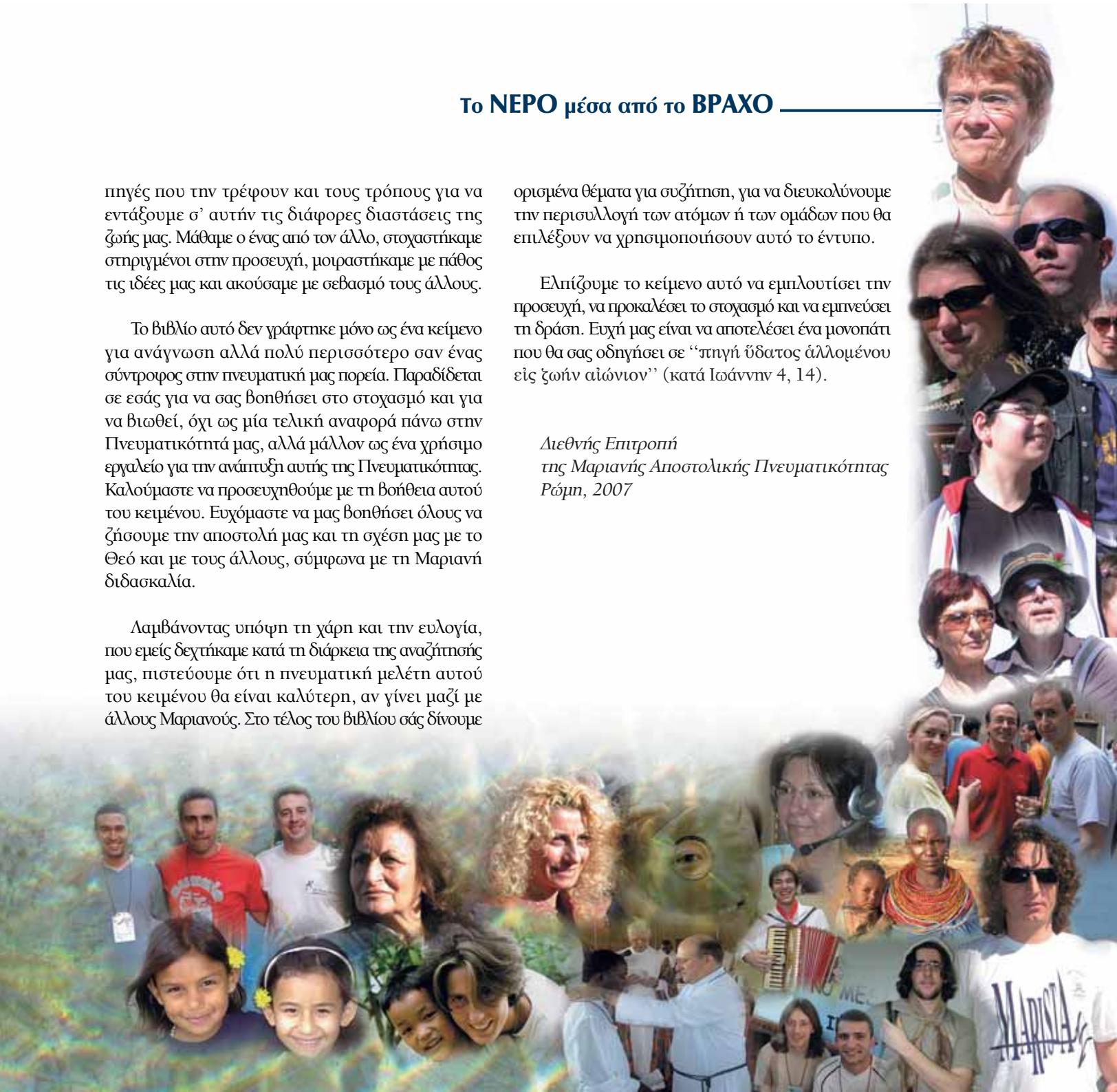
Το βιβλίο αυτό δεν γράφτηκε μόνο ως ένα κείμενο για ανάγνωση αλλά πολύ περισσότερο σαν ένας σύντροφος στην πνευματική μας πορεία. Παραδίδεται σε εσάς για να σας βοηθήσει στο στοχασμό και για να βιωθεί, όχι ως μία τελική αναφορά πάνω στην Πνευματικότητά μας, αλλά μάλλον ως ένα χρήσιμο εργαλείο για την ανάπτυξη αυτής της Πνευματικότητας. Καλούμαστε να προσευχηθούμε με τη βοήθεια αυτού του κειμένου. Ευχόμαστε να μας βοηθήσει όλους να ζήσουμε την αποστολή μας και τη σχέση μας με το Θεό και με τους άλλους, σύμφωνα με τη Μαριανή διδασκαλία.

Λαμβάνοντας υπόψη τη χάρη και την ευλογία, που εμείς δεχτήκαμε κατά τη διάρκεια της αναζήτησής μας, πιστεύουμε ότι η πνευματική μελέτη αυτού του κειμένου θα είναι καλύτερη, αν γίνει μαζί με άλλους Μαριανούς. Στο τέλος του βιβλίου σάς δίνουμε

ορισμένα θέματα για συζήτηση, για να διευκολύνουμε την περισυλλογή των ατόμων ή των ομάδων που θα επιλέξουν να χρησιμοποιήσουν αυτό το έντυπο.

Ελπίζουμε το κείμενο αυτό να εμπλουτίσει την προσευχή, να προκαλέσει το στοχασμό και να εμπνεύσει τη δράση. Ευχή μας είναι να αποτελέσει ένα μονοπάτι που θα σας οδηγήσει σε “πηγή θεραπείας άλλοιμένου εἰς ζωήν αἰώνιον” (κατά Ιωάννην 4, 14).

Διεθνής Επιτροπή
της Μαριανής Αποστολικής Πνευματικότητας
Ράμπη, 2007

1.

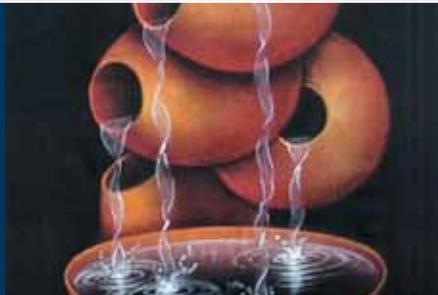
Αντλώντας
«ύδατος

από πηγές ζῶντος» ...

(κατά
Iωάννην
7, 38)

Εκείνος που διψάει,
ας έλθει σ' εμένα
και ας πιει

Ποταμοί ζῶντανού νερού
θα αναβλύσουν από
την καρδιά εκείνου
που πιστεύει

Γινόμαστε ποταμοί
ζῶντανού νερού

Εκείνος που διψάει, ας έλθει σ' εμένα και ας πιει¹²

1

- 1.** Η ιστορία της Πνευματικότητάς μας είναι μία ιστορία πάθους και συμπόνιας, πάθους για το Θεό και συμπόνιας για τους ανθρώπους.
- 2.** Το ξεκίνημά μας σημαδεύτηκε από τη σχέση βαθιάς φιλίας που υπήρχε ανάμεσα σε ένα νεαρό ιερέα της γαλλικής επαρχίας και μια ομάδα νέων που ζούσαν σε μία εποχή μεγάλης κοινωνικής αναταραχής. Ο ιερέας ήταν ο Μαρκελλίνος Champagnat*. Οι νέοι ήταν ο Jean-Marie Granjon, ο Jean-Baptiste Audras, ο Jean-Claude Audras, ο Antoine Couturier, ο Barthélemy Badard, ο Gabriel Rivat και ο Jean-Baptiste Furet. Αυτοί αποτέλεσαν την ιδρυτική μας κοινότητα στο La Valla*.
- 3.** Ανθρωποι απλοί και αμόρφωτοι, συμβίωναν λιτά και απέριττα, σε κλίμα ενότητας. Πέρνούσαν τις μέρες τους μαθαίνοντας να διαβάζουν, να γράφουν και να διδάσκουν. Επιδίδονταν στη χειρωνακτική εργασία, η οποία τους συντηρούσε οικονομικά. Ζούσαν ανάμεσα στους ανθρώπους του χωριού και μοιράζονταν τα προβλήματά τους.
- 4.** Ανακάλυπταν όλο και πιο βαθιά την παρουσία του Θεού ανάμεσά τους και μάθαιναν να βασίζονται στη Θεία Πρόνοια. Διψούσαν να γνωρίσουν το Χριστό και να έρθουν σε κοινωνία μαζί Του και επιθυμούσαν να Τον ακολουθήσουν με τον τρόπο που Τον ακολούθησε η Παναγία. Ανέπτυξαν επίσης μία ευλάβεια στο πρόσωπο της Παναγίας, προσπαθώντας με αυτό τον τρόπο να στρέψουν την καρδιά τους στον Ιησού. Ενθάρρυναν ο ένας τον άλλο στον αγώνα τους να βοηθήσουν εκείνους που τους είχαν ανάγκη.
- 5.** Όπως η Παναγία, η οποία μετά τον Ευαγγελισμό “έπορεύθη εἰς τὴν ὁρεινήν” για να επισκειφθεί τη συγγενή της Ελισάβετ¹³, έτσι και οι Αδελφοί επισκέπτονταν κάθε εβδομάδα τα ορεινά χωριά της περιοχής, για να μιλήσουν στους ανθρώπους για τον Ιησού και να τους μάθουν να τον αγαπούν. Ασχολούνταν με τα ιφτωχά παιδιά και τα υποδέχονταν στο σπίτι τους.¹⁴

6. Ο τρόπος, με τον οποίο αυτή η πρώτη κοινότητα ζούσε το Ευαγγέλιο, αντανακλούσε το χαρακτήρα, τις αξίες και την πνευματικότητα του καθοδηγητή τους, του Μαρκελλίνου Champagnat. Η πνευματικότητά του ήταν βαθιά επηρεασμένη από την προσωπικότητά του. Οι πρώτοι Αδελφοί θυμόντουσαν με αγάπη τον Μαρκελλίνο που είχαν γνωρίσει: ανοιχτό, ειλικρινή, αποφασιστικό, θαρραλέο, ενθουσιώδη, σταθερό, πάντα συνεπή με τον εαυτό του και προσπλωμένο στο όραμά του.¹⁵ Όλη την η ζωή μαρτυρούσε έναν άνθρωπο ταπεινό, που αγαπούσε τη δράση και είχε πρακτικό πνεύμα. Αυτό του επέτρεψε να δώσει ζωή σε μία πνευματικότητα απλί και πρακτική.

7. Το βασικό στοιχείο, ανάμεσα στις πολλές επιφροές που δέχτηκε στη διαμόρφωση της Πνευματικότητάς του, ήταν η προσωπική του εμπειρία της μεγάλης αγάπης του Ιησού και της κλήσης από την Πλαναγία. Το περιστατικό που συνέβη στα χιονισμένα βουνά («Ενθυμίσου» μέσα στα χιόνια*) στις αρχές του 1823, θεωρήθηκε από τον Μαρκελλίνο και τους Αδελφούς ως γεγονός υψίστης σημασίας. Ο Μαρκελλίνος και ο Αδελφός Stanislas χάθηκαν σε μια χιονοθύελλα. Με το σύντροφό του, που δεν ένιωθε πια τα πόδια του από το κρύο, ο Μαρκελλίνος πίστεψε ότι «av n Πλαναγία δεν έρθει να μας βοηθήσει, είμαστε χαμένοι». Θέτοντας τη ζωή του στα χέρια του Θεού, απίγγειλε το “Ενθυμίσου”. Η προσευχή του στην Πλαναγία θαυματουργικά εισακούστηκε. Ο Μαρκελλίνος και οι πρώτοι Αδελφοί είδαν σε αυτό το περιστατικό μια πραγματικότητα πολύ πιο βαθιά: ο Θεός τους είχε επιλέξει για να συμμετάσχουν στην αποστολή που είχε εμπιστευτεί στην Πλαναγία.

8. Ο Μαρκελλίνος συνειδητοποίησε επίσης την αγάπη του Ιησού και της Πλαναγίας για τους άλλους και αυτό γέννησε μέσα του το πάθος του Αποστό-

1

λου. Αφιέρωσε τη ζωή του στο μοίρασμα αυτής της αγάπης με τους γύρω του. Μπορούμε να καταλάθουμε, λοιπόν, πόσο πολύ ταράχτηκε, όταν συνάντησε έναν ετοιμοθάνατο νεαρό, τον Jean-Baptiste Montagne*, που έφτανε στο τέλος της ζωής του χωρίς να έχει γνωρίσει την αγάπη του Θεού γι' αυτόν.

9. Αυτό το περιστατικό αποτέλεσε για τον Μαρκελλίνο σημείο από το Θεό. Η συμπόνια του τον ώθησε να θέσει αμέσως σε εφαρμογή το όνειρό του για την ίδρυση ενός Τάγματος: «*Μας χρειάζονται Αδελφοί!*»¹⁸ Το όραμά του να ανταποκριθεί στις ανάγκες των νέων συγκροτώντας μία ομάδα αφιερωμένων ανδρών που θα τους ευαγγέλιζαν*, τώρα επιβεβαιωνόταν. Οι Αδελφοί του θα έφερναν τη Χαρμόσυνη Αγγελία του Χριστού στους ανθρώπους που ζούσαν στο περιθώριο της Εκκλησίας και της κοινωνίας. Και δεν είγαν περάσει παρά μόνον τέσσερις μήνες από τη χειροτονία του Μαρκελλίνου σε iερέα.

10. Ο Μαρκελλίνος ανταποκρίθηκε με ενθουσιασμό και με ουσιαστικό και πρακτικό τρόπο στις ανάγκες που έβλεπε γύρω του. Η απάντησή του στις απαιτήσεις της εποχής του ήταν επίσης καρπίς του Μαριανού Σχεδίου* που είχε μοιραστεί με τους πρώτους Μαριανούς iερείς, οι οποίοι οραματίζονταν μία ανανεωμένη Εκκλησία και δεσμεύτηκαν γι' αυτό στην Παναγία της Fourvière* μόλις τέσσερεις μήνες πριν από την ίδρυση του Τάγματος των Μαριανών Αδελφών.¹⁹ Με τον Jean-Claude Colin*, την Jeanne-Marie Chavoin* και τους άλλους “Μαριανούς Ιδρυτές” όπως η Marie-Françoise Perrotin*, ο Μαρκελλίνος μοιράστηκε την πεποίθηση ότι η Παναγία τούς καλούσε μαζί, για να ανταποκριθούν στις ανάγκες της μετεπαναστατικής Γαλλίας.

11.

Οι Μαριανοί αντιλαμβάνονταν *το Σχέδιό τους** ως συμμετοχή στην Αποστολή της Πλαναγίας να φέρει στον κόσμο το Χριστό και να είναι παρούσα στην νεογέννητη Εκκλησία. Ήταν ένα ποιμαντικό έργο το οποίο, καθώς έληξαν, θα άγγιζε όλες τις Επισκοπές του κόσμου και θα πάταν δομημένο σαν ένα δέντρο με πολλά κλαδιά, περιλαμβάνοντας λαϊκούς, ιερείς, μοναχούς και μοναχές.

12.

Η Μαριανή Πνευματικότητα, που ξεκίνησε από τον Μαρκελλίνο και την πρώτη Κοινότητα, εμπλουτίστηκε από τις επόμενες γενιές Αδελφών, οι οποίοι ακολούθησαν την πορεία του Ιδρυτή. Σήμερα έχει γίνει ένας “ποταμός ζωντανού νερού”. Αύριο, οι νέες κοινότητες θα ενισχύουν ακόμα περισσότερο αυτή την Πνευματικότητα. Μαζί με τον Άγιο Μαρκελλίνο, έχουμε τη θεβαιότητα ότι η Πλαναγία συνεχίζει να αγρυπνά για την ανάπτυξή της.²⁰

13.

Πιστεύουμε ότι το χάρισμα* του Μαρκελλίνου είναι μία δωρεά που δόθηκε στην Εκκλησία και στον κόσμο, μία δωρεά την οποία καλούμαστε να αναπτύξουμε και να ζήσουμε ενισχύοντας όλο και περισσότερο τη συμμετοχή μας σ' αυτήν. Η Πνευματικότητα

μας ερμηνεύει και εκφράζει το χάρισμα* του Ιδρυτή μας, όπως αυτό βιώθηκε σε κάθε τόπο και χρόνο της ιστορίας. Όπως όλα τα αυθεντικά χαρίσματα, αποτελεί μία χάρη που το Άγιο Πνεύμα μάς χορήγησε, για να χτίσουμε και να ενώσουμε την Εκκλησία ως Σώμα του Χριστού.

14. Βιώνοντας την Πνευματικότητά μας, σθίνουμε τη δίψα μας σε ποταμούς “ύδατος ζῶντος” και γινόμαστε με τη σειρά μας εμείς οι ίδιοι το “ύδωρ τό ζῶν” για τους άλλους.

Ποταμοί ζωντανού νερού θα αναβλύσουν από την καρδιά εκείνου που πιστεύει²¹

1

15. Στην πορεία μας προς το Θεό, μας εμπνέουν το όραμα και η ζωή του Μαρκελλίνου και των πρώτων Αδελφών. Παρόλο που κάνουμε αυτό το ταξίδι μαζί με πολλούς άλλους χριστιανούς, συνειδοποιούμε την ιδιαιτερότητα που μας διακρίνει ως Μαριανούς. Αποτελεί δώρο της Θείας Χάρης για εμάς το γεγονός ότι μοιραζόμαστε την εμπειρία της μεταστροφής από την ανεπιφύλακτη αγάπη του Ιησού και από την παρουσία της Παναγίας ανάμεσά μας. Από τη χάρη αυτή απορρέουν τα ιδιαιτερά χαρακτηριστικά του τρόπου, με τον οποίο είμαστε μαθητές του Μαρκελλίνου Champagnat.

❖ Η παρουσία και η αγάπη του Θεού

16. Σήμερα, όσοι από εμάς ακολουθούμε τα ίχνη του Αγίου Μαρκελλίνου και των μαθητών του κυριαρχούμαστε από τον ίδιο εσωτερικό δυναμισμό. Βιώνουμε ένα συγκεκριμένο τρόπο να ζούμε, να αγαπάμε και να ενεργούμε, σύμφωνα με το πνεύμα του Ιδρυτή

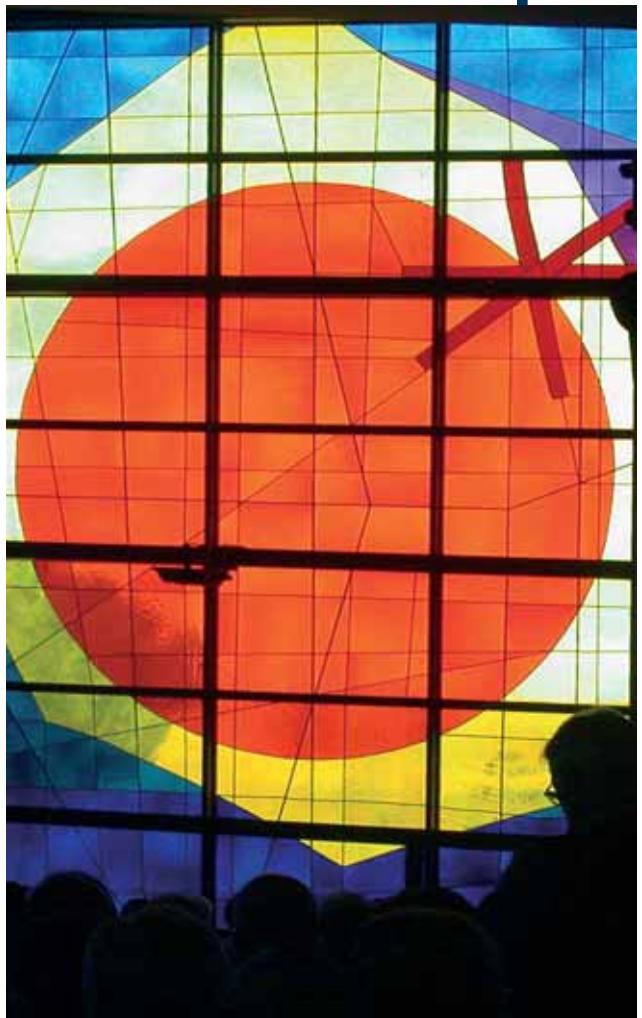

μας. Σιγά-σιγά, ημέρα με την ημέρα, εμβαθύνουμε την εμπειρία της στοργικής παρουσίας του Θεού μέσα σ' εμάς τους ίδιους και μέσα στους άλλους. Αυτή η παρουσία του Θεού αποκαλύπτεται στο βαθύ βίωμα ότι ο Θεός αγαπάει εμένα προσωπικά και στην πεποίθηση ότι είναι κοντά μου στις διάφορες περιστάσεις της καθημερινής μου ζωής.

❖ Εμπιστοσύνη στο Θεό

17. Η σχέση του Αγίου Μαρκελλίνου με το Θεό και η γνώση των προσωπικών του ορίων εξηγούν την απεριόριστη εμπιστοσύνη που είχε σ' Εκείνον. Το μέγεθος αυτής της εμπιστοσύνης άφηνε έκπληκτους όσους εργάζονταν μαζί του και σκανδάλιζε εκείνους που έκριναν τις πράξεις του παράτολμες. Μέσα στην ταπεινοφροσύνη του, ο Μαρκελλίνος έβλεπε το Θεό να εργάζεται δίπλα του και έτσι ενεργούσε με θάρρος και αποφασιστικότητα: «Ἄσ μην προσβάλλουμε το Θεό ζητώντας Του λίγα. Όσο πο μεγάλο είναι το αίτημά μας, τόσο περισσότερο θα είμαστε αρεστοί σ' Εκείνον.»²² Η αυθόρυμπη έκφραση αυτής της απέραντης εμπιστοσύνης στο Θεό αποτυπώνοταν συχνά από το Μαρκελλίνο σε επικλήσεις όπως: «Αν ο Κύριος δεν οικοδομήσει το σπίτι...»²³ και «Εσύ γνωρίζεις καλά, Θεέ μου...»²⁴

18. Προσπαθούμε να αναπτύξουμε τη σχέση μας με το Θεό έτσι ώστε, όπως και για το Μαρκελλίνο, αυτή να γίνει η καθημερινή πηγή ενός ανανεωμένου πνευματικού και αποστολικού δυναμισμού. Αυτή η ζωτικότητα μας καθιστά τολμηρούς, παρά τις ατέλειές μας και τους περιορισμένους πόρους μας. Εμπνεόμενοι από την εμπειρία του Μαρκελλίνου, προσεγγίζουμε τα μυστήρια της ζωής μας με εμπιστοσύνη, ανοιχτό πνεύμα και διάθεσην αυτοπροσφοράς.

❖ Αγάπη για τον Ιησού και το Ευαγγέλιο

1

19. Ο Άγιος Μαρκελλίνος δίδασκε τους πρώτους Αδελφούς ότι: «Ο σκοπός της κλίσης μας και ο στόχος του Τάγματός μας είναι να κάνουμε τους άλλους να γνωρίσουν και να αγαπήσουν τον Ιησού. Αν αποτύχουμε σε αυτό το στόχο, η ύπαρξη της Αδελφότητάς μας θα είναι ανώφελη.»²⁵ Με τη διδαχή αυτή, ο Μαρκελλίνος εξέφραζε με σαφήνεια την πεποίθησή του, που είναι και πεποίθηση των Μαριανών μέχρι σήμερα, ότι η ζωή και η αποστολή μας έχουν ως κέντρο τον Ιησού.²⁶

20. Για εμάς, ο Ιησούς είναι το ανθρώπινο πρόσωπο του Θεού.²⁷ Ως χριστιανοί έχουμε το προνόμιο να **Τον συναντούμε σε τρεις συγκεκριμένους τόπους**, όπου μας αποκαλύπτει τον Πλατέρα Του.²⁸

21. «Στη **Φάτνη** βρίσκουμε την αθωότητα, την απλότητα, την καλοσύνη, ακόμα και την αδυναμία ενός Θεού που είναι ικανός να αγγίξει και την πιο σκληρή καρδιά... Δεν υπάρχει λόγος να φοβόμαστε ένα Θεό που έγινε παιδί.»²⁹ Εκεί ανακαλύπτουμε το “Λόγο του Θεού που έγινε άνθρωπος και έστησε τη σκηνή του ανάμεσά μας” (κατά Ιωάννην 1,14) και τον οποίο αποκαλούμε ‘Αδελφό’.

22.

Μπροστά στο **Σταυρό**, κοιτάζουμε έκθαμβοι ένα Θεό που αγαπάει χωρίς όρια. Βλέπουμε το Θεό μας να μοιράζεται τον πόνο, την προδοσία, την εγκατάλειψη, τη σωματική και ψυχική βία που βιώνει η ανθρωπότητα και να μεταμορφώνει την εμπειρία αυτή σε συγγνώμη και σε αγάπη που απελευθερώνει. Εισερχόμαστε στο μυστήριο του λυτρωτικού πόνου και διδασκόμαστε την ταπεινή πίστη μέσα στην αγάπη.³⁰ Ο σταυρωμένος Χριστός, “ό έπτι ξύλου κρεμάμενος”, είναι το ύψιστο σημείο και η απόλυτη έκφραση ενός Θεού που είναι Αγάπη.

23.

Στην **Αγία Τράπεζα**, με τη Θεία Ευχαριστία, λαμβάνουμε τη δωρεά να ερχόμαστε σε κοινωνία με το Σώμα του Χριστού, για να γίνουμε ένα με εκείνους που είναι επίσης μέλη της Εκκλησίας και για να εμβαθύνουμε τη σχέση μας με τη ζωντανή παρουσία του Ιησού στη ζωή μας. Η Θεία Λειτουργία και η προσευχή μπροστά στο Αγιότατο Μυστήριο αποτελούσαν για το Μαρκελλίνο έντονες εμπειρίες της παρουσίας του Θεού.³¹ Η Θεία Ευχαριστία, ως πηγή και κορύφωση της χριστιανικής μας ζωής, μας οδηγεί στην καρδιά της Μαριανής Πνευματικότητας.

24.

Οι ιδιαίτεροι αυτοί τόποι, όπου συναντούμε την αγάπη του Ιησού, αποτελούν επίσης σημεία συνάντησης με το φτωχό συνάνθρωπό μας.³² Στη **Φάτνη**, μας συγκινούν θαθία η φτώχεια και η αδυναμία των παιδιών και των νέων, κυρίως των λιγότερο ευνοημένων. Στο **Σταυρό**, συνδεόμαστε με ανθρώπους πληγωμένους από την αποτυχία και τον πόνο,

καθώς και με εκείνους που αγωνίζονται για το φωμί, τη δικαιοσύνη και την ειρίνη. Στην **Αγία Τράπεζα**, εισερχόμαστε σε κοινωνία με την αγάπη του Ιησού, η οποία μας οδηγεί σε μία στενή σχέση με τους φτωχούς. Η καρδιά μας στρέφεται προς αυτούς και εκείνοι γίνονται οι αδελφοί και οι αδελφές μας μέσω μίας αυθεντικής φιλίας. Ανοίγουμε το σπίτι μας στους φτωχούς και μοιραζόμαστε μαζί τους την παρουσία μας, το χρόνο και τα αγαθά μας.

ΑΝΤΛΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΠΗΓΕΣ «ΥΔΑΤΟΣ ΖΩΝΤΟΣ»

❖ Με τον τρόπο της Παναγίας

25. Η σχέση του Αγίου Μαρκελλίνου με την Παναγία σημαδεύτηκε βαθιά από την απόλυτη εμπιστοσύνη σ' εκείνη, την “Καλή μας Μπέρα”*, γιατί ήταν το δικό Της έργο που είχε αναλάβει. Κάποτε έγραψε: «Χωρίς την Παναγία δεν είμαστε τίποτα, ενώ μαζί της τα έχουμε όλα, γιατί η Παναγία βαστάει πάντα το λατρευτό Υἱό της στα χέρια ή στην καρδιά της.»³³ Η πεποίθηση αυτή έμεινε σταθερή σε όλη τη διάρκεια της ζωής του. Ο Ιησούς και η Παναγία ήταν ο θησαυρός πάνω στον οποίο ο Μαρκελλίνος είχε μάθει να ακουμπά τη δική του καρδιά. Αυτή η στενή σχέση τον βοήθησε να οικοδομήσει τη Μαριανή διάσταση της Πνευματικότητάς μας. Στη Μαριανή παράδοση, η έκφραση: “ἡ τῶν πάντων Χορηγός”*, που συχνά χρησιμοποιούμε για την “Καλή μας Μπέρα”, αποτυπώνει τη συνεχή εξάρτησή μας από την Παναγία. Η ρίζη που αποδίδεται στο Μαρκελλίνο από το θιογράφο του: «Όλα στον Ιησού μέσω της Παναγίας, όλα στην Παναγία για τον Ιησού», συνοφίζει τη στενή σχέση ανάμεσα στον Υἱό και στη Μπέρα Του και τη σάστη εμπιστοσύνης του Ιδρυτή μας στην Παναγία, σάστη την οποία καλούμαστε να βιώσουμε κι εμείς.

26. «Συμμετέχουμε στην πνευματική μπτρότητα της Παναγίας»³⁴ όταν αναλαμβάνουμε το ρόλο να φέρουμε το Ζωντανό Χριστό στον κόσμο εκείνων με τους οποίους μοιφαζόμαστε τη ζωή. Τροφοδοτούμε αυτή τη ζωή μέσα στην Εκκλησιαστική Κοινότητα και ενισχύουμε την κοινωνία στους κόλπους της με τη θερμή προσευχή και τη γενναιόδωρη προσφορά.

27. «Η σάστη μας απέναντι στους νέους εμπνέεται από την Παναγία.»³⁵ Καθώς μελετούμε το πρόσωπο της Παναγίας μέσα από τις Γραφές, μας διαποτίζει το πνεύμα της. Σπεύδουμε

προς “τίν όρεινήν χώραν” – τους τόπους όπου ζουν οι νέοι – για να τους φέρουμε το μίνυμα της δικαιοσύνης και του ελέους του Θεού.³⁶ Καθώς πλησιάζουμε τους νέους, με τον τρόπο της Πλαναγίας, γινόμαστε το πρόσωπο της “Καλής Μητέρας” για εκείνους.

28. Οι μαθητές του Μαρκελλίνου έμαθαν από αυτόν να αγαπούν την Πλαναγία. Σήμερα, εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι το να ακολουθούμε τον Ιησού όπως τον ακολουθούσε η Πλαναγία, αποτελεί τον πιο κατάλληλο τρόπο για να οδηγήσουμε τη χριστιανική μας πορεία στην ολοκλήρωση. Με την καρδιά χειράπτη συμπόνια, μοιραζόμαστε αυτή την εμπειρία και αυτή την πεποίθηση με παιδιά και νέους βοηθώντας τους να αισθανθούν τη μπτρική στοργή της Εκκλησίας.

29. Από την εποχή του Μαρκελλίνου μέχρι σήμερα, η Εκκλησία έχει εμβαθύνει ακόμα περισσότερο το στοχασμό της στο πρόσωπο της Πλαναγίας, της “Πρώτης Αποστόλου”. Εμείς ως Μαριανοί έχουμε μια βαθιά και συνεχώς εξελισσόμενη σχέση με την Πλαναγία, την “Αδελφή μας στην πίστη”³⁷ τη γυναίκα που πατούσε σταθερά στη γη· τη γυναίκα που ταράχτηκε από τα λόγια του Αγγέλου και δοκιμάστηκε από το Θεό· τη γυναίκα που ο Θεός κάλεσε να Τον εμπιστευτεί και να Τον υπηρετήσει, χωρίς εκείνη να γνωρίζει τις απαντήσεις σε όλα τα γιατί, και της οποίας η πίστη ήταν τελικά ένα ταξίδι γεμάτο δοκιμασίες.

❖ Το οικογενειακό πνεύμα

30. Ο Μαρκελλίνος και οι πρώτοι Αδελφοί ήταν ψυχικά και πνευματικά ενωμένοι. Η σχέση τους ήταν ζεστή και στοργική. Κατά τις συζητήσεις τους με θέμα την κοινή τους συμβίωση ως Μοναχών, θεώρησαν καλό να παρομοιάσουν το πνεύμα την κοινοτικής τους ζωής με εκείνο μιας οικογένειας. Όπως οι πρώτες κοινότητές μας, έτσι κι εμείς σήμερα εμπνεόμαστε από το σπίτι της Ναζαρέτ για να αναπτύξουμε τη στάση εκείνη που θα κάνει

1

το οικογενειακό μας πνεύμα πραγματικότητα: «αγάπη και συγγνώμη, υποστήριξη και αλληλοβούθεια, αυταπάρνηση, διαθεσμότητα και χαρά.»³⁸ Αυτό το πρότυπο σχέσης έγινε χαρακτηριστικό του τρόπου με τον οποίο είμαστε Μαριανοί.

31. Με βάση το οικογενειακό μας πνεύμα αναπτύχθηκε μία πνευματικότητα σχέσης και αγάπης. Ο Μαρκελλίνος προτιμούσε να μιλάει για τη σχέση του με τον Ιησού και την Παναγία, χρησιμοποιώντας όρους οικογενειακών σχέσεων: ο Ιησούς και η “Ιεροτάπη Καρδία Του”, η Παναγία ως η “Καλή μας Μπέρα”. Ενθάρρυνε τους Αδελφούς ώστε οι σχέσεις που είχαν μεταξύ τους και με τους μαθητές τους να είναι αδελφικές και στοργικές. Σήμερα, με την αυξανόμενη παρουσία των γυναικών ανάμεσα στους Μαριανούς, η εικόνα της αδελφής εμπλούτισε τις σχέσεις μας και καθόρισε την αποστολή τους: η σχέση που έχουμε μεταξύ μας είναι σχέση μεταξύ αδελφών.

32. Όπου κι αν βρίσκονται εκείνοι που ακολουθούν το παράδειγμα του Μαρκελλίνου και συνεργάζονται στην ίδια αποστολή, αυτό το “οικογενειακό πνεύμα” αποτελεί το Μαριανό χαρακτηριστικό της κοινοτικής τους ζωής. Πηγάζει από την αγάπη του Ιησού για τους αδελφούς και τις αδελφές Του, για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Μέσω αυτού

του πνεύματος προσφέρουμε σε όσους μοιράζονται την αποστολή μας το βίωμα ότι ανήκουμε
όλοι στην ίδια οικογένεια και ότι είμαστε ενωμένοι.

❖ Η Απλότητα ως συστατικό της Πνευματικότητάς μας

33. Στην καρδιά της Μαριανής Πνευματικότητας, που κληρονομίσαμε από τον Άγιο Μαρκελλίνο και τους πρώτους Αδελφούς, βρίσκεται η ταπεινοφροσύνη. Εκφράζεται με την απλότητα στη συμπεριφορά μας και ιδιαίτερα με τον τρόπο που χτίζουμε τη σχέση μας με το Θεό και με τους άλλους. Πλασχίζουμε να είμαστε άνθρωποι ακέραιοι, φιλαλήθεις, ειλικρινείς και καθαροί στις σχέσεις μας.

34. Αυτή η στάση αναπτύχθηκε από την εμπειρία του Μαρκελλίνου και των πρώτων Αδελφών. Ο Μαρκελλίνος μεγάλωσε στο περιβάλλον μιας στοργικής οικογένειας σε ένα μικρό αγροτικό χωριό. Από τη μπτέρα του (Marie-Thérèse Chirat³⁹) έμαθε να εμπιστεύεται την Πρόνοια του Θεού. Με τη θεία του (Louise Champagnat³⁹) βίωσε την αυτοπαράδοση στα χέρια του Θεού. Από τον πατέρα του (Jean-Baptiste Champagnat³⁹) διδάχθηκε την ειλικρίνεια και την τιμότητα. Μέσα από τις χαρές και τους αγώνες της ζωής, τις επιτυχίες και τις αποτυχίες του, έμαθε να είναι ταπεινός αλλά και σίγουρος για την αγάπη του Θεού. Έχοντας γνώση των ορίων του, τα αποδέχθηκε ως μία χάρη και παρέδωσε με εμπιστοσύνη τον εαυτό του στο θέλημα του Θεού. Την πρώτη γενιά Αδελφών αποτελούσαν νέοι άνδρες, που είχαν προέλθει από ένα περιβάλλον παρόμοιο με αυτό του Μαρκελλίνου. Όλες αυτές οι θεόσταλτες περιστάσεις οδήγησαν στην ανάπτυξη μιας πνευματικότητας λιγότερο περίπλοκης και περισσότερο πρακτικής.³⁹

ΑΝΤΛΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΠΗΓΕΣ «ΥΔΑΤΟΣ ΖΩΝΤΟΣ»

1

35. Οι νέοι προσελκύονται από την απλότητα της Πνευματικότητάς μας. Η εικόνα του Θεού που τους παρουσιάζουμε, η γλώσσα, οι εμπειρίες και οι συμβολισμοί που χρησιμοποιούμε, τους είναι προσιτοί και αγγίζουν την καρδιά τους. Όσο περισσότερο τους κατηχούμε με τρόπο ριζωμένο στην ιδιαίτερη Μαριανή μας Πνευματικότητα, τόσο πιο αποτελεσματικοί είμαστε.

36. Η απλότητα της Πνευματικότητάς μας σημαδεύει ολόκληρη τη ζωή των μαθητών του Μαρκελλίνου. Με πνεύμα ταπεινό, ο καθένας μας προσπαθεί να γνωρίσει τον εαυτό του, τις δυνάμεις και τις αδυναμίες του και να αποδεχθεί πρόθυμα τη βούθεια που μπορεί να χρειαστεί. Κατακτά όλο και περισσότερο την εσωτερική ειρήνη, έρχεται όλο και πιο κοντά στο “κατ’ εἰκόνα” που ο Θεός δημιούργησε.

37. Πλησιάζοντας τους άλλους με ειλικρίνεια και ευγνωμοσύνη τους αποδεχόμαστε όπως είναι. Είμαστε έτοιμοι να ακούσουμε τον τρόπο με τον οποίο μας βλέπουν εκείνοι. Εάν συγκρουστούμε, προσφέρουμε πρόθυμα τη συγγνώμη μας και κάνουμε εμείς το πρώτο βήμα για τη συμφιλίωση.⁴⁰

38. Το ίδιο αυτό πνεύμα μάς ενθαρρύνει να ακολουθήσουμε έναν απλό τρόπο ζωής. Δεσμευόμαστε να μην παρασυρθούμε από τον καταναλωτισμό και να ελέγχουμε τη συσσώρευση αγαθών και την ανώφελη, αν όχι υπερβολική, χρήση τους. Επιλέγουμε να είμαστε υπεύθυνοι για τη Δημιουργία, αυτό το πολύτιμο δώρο του Θεού στην ανθρωπότητα. Αυτή η στάση μάς ενθαρρύνει να συμπαραταχθούμε με όλους εκείνους που δραστηριοποιούνται για την προστασία του περιβάλλοντος, για την εξασφάλιση της αρμονίας ανάμεσα στην ανθρωπότητα και στη φύση και για τη συνεργασία ανάμεσα στον

άνθρωπο και στο Δημιουργό, η οποία οδηγεί τη Δημιουργία στην πληρότητά της.

39. Η επιθυμία μας να είμαστε σε επαφή με τη φύση εκφράζεται με πολλούς τρόπους. Η Μαριανή Παράδοση δίνει μεγάλη αξία στη χειρωνακτική εργασία, γιατί αυτή μας φέρνει σε «άμεση επαφή με τη Δημιουργία, με τα έμψυχα όντα και με τα άψυχα αντικείμενα. Μας ωθεί στη φροντίδα της φύσης, στη διατήρηση και στη μεταμόρφωσή της. Μας εκπαιδεύει στην υπομονή και στην ακρίβεια.»⁴¹ Μία τέτοια θεώρηση δικαιώνει την αξία της χειρωνακτικής εργασίας και το παράδειγμα των ανθρώπων που βιώνουν με μεγάλο σεβασμό μία στενή σχέση με τη γη τους.

40. Η αγάπη για τη χειρωνακτική εργασία μαρτυρεί μία πιο ευρεία στάση των Μαριανών απέναντι σε κάθε πλευρά της ζωής. Στάση που περιλαμβάνει αξίες όπως είναι η εργασία, η λιτότητα, η προσφορά, η εφευρετικότητα, η αφοσίωση. Με δυο λόγια, έναν απλό τρόπο ζωής. Η απλότητα στη ζωή μας προέρχεται από τη Μαριανή Παράδοση που θέλει να ζούμε από την εργασία των χεριών μας. Αυτή η απλότητα, που εμείς οι ίδιοι έχουμε επιλέξει, ευνοεί ακόμα περισσότερο τη δυνατότητα αποστολής κοντά στους φτωχούς.

1

41. Όλα αυτά εγγυώνται ότι, όπως και για το Μαρκελλίνο, το ταξίδι μας με το Θεό είναι επίσης ένα ταξίδι απλότητας. Πλησιάζουμε το Θεό με διαφάνεια, τιμιότητα, ειλικρίνεια και εμπιστοσύνη. Συνειδοπά αναζητούμε λιγότερο περίπλοκους τρόπους για να ενισχυθούμε σε αυτή την πορεία.

Γινόμαστε ποταμοί ζωντανού νερού⁴²

42. Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από τη δίψα για πνευματικότητα. Εμείς, οι μαθητές του Μαρκελλίνου, πιστεύουμε ότι ο τρόπος που πορευόμαστε προς το Θεό είναι μία δωρεά που μας δόθηκε για να την μοιραστούμε με την Εκκλησία και τον κόσμο.

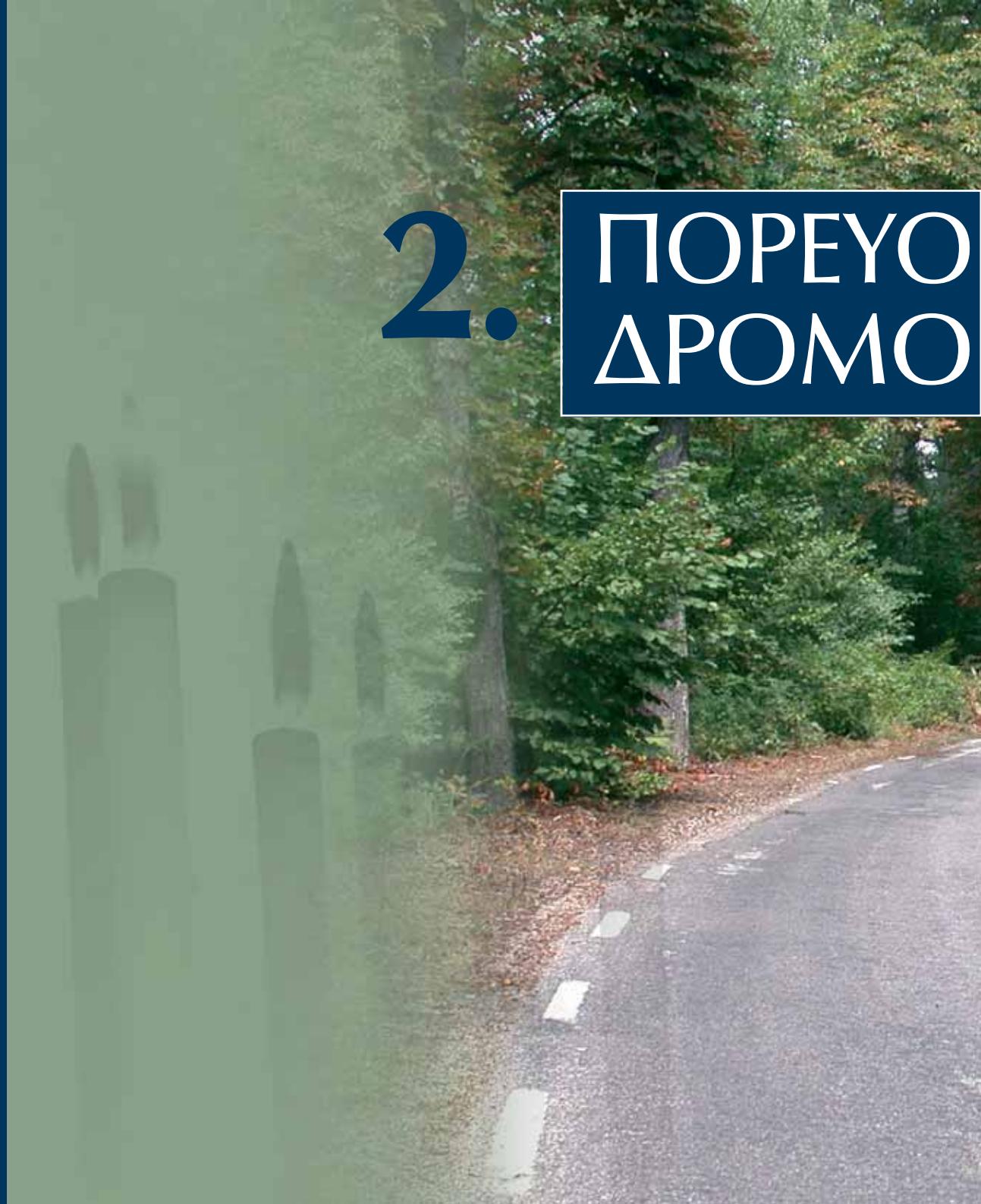
Καλούμαστε να συναντήσουμε την Πλαναγία σε ένα ταξίδι πίστης. Αν μπορέσουμε να δώσουμε μαρτυρία για τη ζωντάνια αυτής της Πνευματικότητας στην καθημερινή μας ζωή, οι άνθρωποι – ιδιαίτερα οι νέοι και τα παιδιά – θα νιώσουν την έλξη και το κάλεσμα να την υιοθετήσουν, ώστε να γίνουν με τη σειρά τους το “ύδωρ τό ζων”.

43. Η ιστορία της Πνευματικότητάς μας είναι πράγματι απλή. Είναι η ιστορία όλων εκείνων των γυναικών και των ανδρών, οι οποίοι νιώθουν μία δίψα που μόνον ο Θεός μπορεί να σβήσει. Αφού έχουν βαθιά ξεδιψάσει, αισθάνονται γεμάτοι από την ίδια επιθυμία που είχε και ο Ιησούς: να υλοποιήσουν το Χαρμόσυνο Άγγελμα του Θεού. Με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και με την έντονη παρότρυνση από τη φλογερή επιθυμία του Θεού να φέρει τη ζωή στον κόσμο, γινόμαστε ποταμοί ζωντανού νερού που ποτίζει όλες τις πτυχές της ζωής μας ως ατόμων, ως μελών της κοινότητας και ως παραγόντων του αποστολικού έργου.

2.

ΠΟΡΕΥΟ
ΔΡΟΜΟ

ΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

*Ο άγγελος του Κυρίου
έφερε το Χαριμόσυνο
Άγγελμα στην Πλαγιά.*

*Χαίρε Κεχαριτωμένη,
ο Κύριος είναι μαζί σου.*

*Mn φοβάσαι, Μαριάμ, διότι
βρήκες χάρη κοντά στο Θεό.*

*To Άγιο Πνεύμα θα
σε επισκεψθεί...*

Μακαρία εσύ που πίστεψες...

*Είμαι η δούλη του Κυρίου.
Ας γίνει σύμφωνα
με το λόγο Σου.*

Ο άγγελος του Κυρίου έφερε το Χαριτόσυνο Άγγελμα στην Παναγία⁴³

44. Η ζωή είναι ένα μυστήριο που αποκαλύπτεται κατά την πορεία της. Ακόμα και μετά από πολλά χρόνια εσωτερικής αναζήτησης, πολλά παραμένουν κρυψά σ' εμάς. Αυτό το συνεχές ταξίδι στον εσωτερικό μας κόσμο είναι δυναμικό, προκλητικό και συναρπαστικό – ένα διαρκές κάλεσμα να εξακολουθήσουμε την πορεία μας προς την ωριμότητα και την ολοκλήρωση.

45. Ενώ διανύουμε τα διάφορα στάδια της ζωής μας, βιώνουμε την ομορφιά και την ασχήμια, τη βεβαιότητα και την αμφιθολία. Υπάρχουν στιγμές που νιώθουμε γεμάτοι ενθουσιασμό και άλλες που είμαστε μάλλον καταθεβλημένοι. Όλα αυτά μας συναρπάζουν αλλά ταυτόχρονα μας τρομάζουν.

46. Η καρδιά μας ποθεί την ευτυχία. Πιστεύουμε ότι μπορούμε να θρούμε την αληθινή αγάπη και να γευτούμε τις χαρές της ζωής. Αλλά, συγχρόνως, μας φοβίζουν ο πόνος και η προδοσία και έτσι είμαστε διστακτικοί στις σχέσεις και στις δεσμεύσεις μας.

47. Ζούμε σε μία εποχή μεγάλων και ταχύτατων κοινωνικών και πολιτιστικών αλλαγών. Τα σύνορα μετακινούνται και αλλάζουν, οι παλιές αξίες αμφισβήτησης και οι πρακτικές του παρελθόντος δεν φαίνονται να αποδίδουν πλέον.

48. Φτάνουμε στο σημείο ακόμα και να επανεξετάζουμε το σκοπό της ύπαρξής

μας: *Ποιος είμαι; Σε τι χρησιμεύει η ζωή μου; Πώς μπορώ να κάνω κάτι διαφορετικό στη ζωή μου; Σε ποιον ανίκω; Για ποιον είμαι υπεύθυνος;* Τέτοιες ερωτήσεις έρχονται να κυριεύουν την καρδιά και το νου μας. Όσο περισσότερο συνειδητοποιούμε τη ζωή μέσα μας και γύρω μας, τόσο εντονότερα νιώθουμε αυτό το αίσθημα ταραχής και ανησυχίας.

49. Λαχταρώντας να βρούμε κάτι που θα δώσει νόημα στην πορεία μας, αναζητούμε μια ιδέα, ένα πρόσωπο, μια δραστηριότητα που θα συνενώσει τις διάφορες διαστάσεις της ζωής μας: συναισθήματα και επιθυμίες, σχέσεις και πράξεις, σεξουαλικότητα και αγάπη, δικαιώματα και υποχρεώσεις, ελπίδες και όνειρα.

50. Σε τέτοιες ανθρώπινες καταστάσεις ανακαλύπτουμε ότι ο Θεός είναι εκείνος που η καρδιά μας αναζητεί πραγματικά με λαχτάρα. Ταυτόχρονα συνειδητοποιούμε ότι αυτή η φιλογερή επιθυμία δεν προέρχεται από εμάς αλλά από την ενέργεια του Πνεύματος του Θεού μέσα στα βάθη της ύπαρξής μας. Με απόλυτη εμπιστοσύνη αφήνουμε τότε τον εαυτό μας να θιώσει την εμπειρία του Θεού.

51. Η Παναγία εκπλήσσεται, όταν ο Θεός εισβάλλει κυριαρχικά στη ζωή της. Φοβάται. Κατόπιν όμως η ψυχή της γαλνεύεται, όταν διαισθάνεται την παρουσία του Θεού και την αγάπη Του γι' αυτήν. Χωρίς να έχει λάβει όλες τις απαντήσεις στα ερωτήματά της, εμπιστεύεται και παραδίδεται σ' ένα Θεό που εμπνέει εμπιστοσύνη.

52. Ο Μαρκελλίνος Champagnat* αναγκάστηκε επίσης να παλέψει από πολύ νωρίς με την αναπάντεχη εισβολή του Θεού στη ζωή του. Εκείνη η υφάσμα: «*Είναι θέλημα Θεού*» – την οποία του είπε ο κληρικός που επισκέφτηκε την οικογένειά του αναζητώντας νέους iερείς – τον ώθησε να αναθεωρήσει το σχέδιο της ζωής του.⁴⁴

Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος είναι μαζί σου⁴⁵

53. Ο Θεός επεμβαίνει απροσδόκητα και δυναμικά στη ζωή της Παναγίας. Την οδηγεί στην αλήθεια της ύπαρξής της και της κλίσης της και της προτένει να κάνει αυτό που μπορεί. Η αποδοχή από την πλευρά της του Λόγου του Θεού αποκαλύπτει την ποιότητα της προσωπικότητάς της.

54. Οι καθημερινές μας εμπειρίες αποτελούν ξεχωριστούς τόπους συνάντησης με το Θεό. Ανακαλύπτουμε την παρουσία του Θεού μέσα στη Δημιουργία, μέσα στα γεγονότα της κάθε ημέρας – στην εργασία και στις σχέσεις μας, στη σιωπή και στο θόρυβο, στην χαρά και στη θλίψη, στην επιτυχία και στην αγωνία, στην τραγωδία και στο θάνατο.

55. Ο Θεός αποκαλύπτεται στο πρόσωπο των ανθρώπων που συναντούμε. Οι νέοι και οι πλικιωμένοι, τα μέλη της οικογένειάς μας και της κοινότητάς μας, ο πρόσφυγας και ο φυλακισμένος, ο ασθενής και εκείνος που τον φροντίζει, ο συνάδελφος και ο γείτονας, όλοι είναι καθρέπτες του Θεού της Ζωής και της Αγάπης.

56. Συναντούμε το Θεό επίσης στη μαρτυρία ανθρώπων που είναι αφιερωμένοι στον αγώνα για την ειρήνη, τη δικαιοσύνη και την αλληλεγγύη με το φτωχό και στη μαρτυρία εκείνων που δραστηριοποιούνται με γενναιοδωρία και αυτοθυσία στην υπηρεσία των άλλων.

57. Κάθε πρόσωπο και κάθε γεγονός της ζωής μάς προσφέρει μια ευκαιρία συνάντησης με τον Ελεήμονα Θεό μας. Ισως να νιώθουμε πιο κοντά στο Θεό όταν είμαστε ευάλωτοι και πληγωμένοι ή όταν παλεύουμε για τον κόσμο με οποιοδήποτε τίμημα, όταν Τον αινούμε για τη δωρεά της ζωής, όταν βελτιώνουμε τις σχέσεις μας, όταν προσφέρουμε ή δεχόμαστε τη συγγνώμη, όταν τελούμε τη Θεία Ευχαριστία και ακούμε το Λόγο Του – όλες αυτές οι περιστάσεις μπορούν να είναι στιγμές θείας χάρης για να συναντήσουμε και να γνωρίσουμε το Θεό.

58. Όταν εισερχόμαστε στην ψυχική πληρότητα τέτοιων στιγμών, ανακαλύπτουμε την αληθινή ανθρώπινη ψύση μας και το βάθος της σχέσης μας με το Θεό. Βιώνοντας αυτή τη σχέση, καταφέρνουμε να γνωρίζουμε και την πραγματική μας ταυτότητα, ως παιδιά του Θεού, αδελφοί και αδελφές στη ζωή.

59. Η πραγματική μας ταυτότητα είναι μια δωρεά που μας δίνεται με τη μορφή μιας πρόσκλησης, μιας κλίσης*. Είναι το έργο του Θεού μέσα μας.⁴⁶ Η πορεία της κλίσης του Μαρκελλίνου σημαδεύτηκε από ερωτήματα και αφιθολίες. Το προσκύνημά του στη Louvesc* του έδωσε την ευκαιρία να θρει τον κατάλληλο τόπο και χρόνο για να προσευχηθεί και να επιλέξει την απάντησή του στο κάλεσμα του Θεού.⁴⁷ Ο Μαρκελλίνος βίωσε την αναζήτηση της ταυτότητάς του και την κατάκτηση της φριμότητάς του ως μία περίοδο θεϊκής χάρης.

60. «Ο Θεός διαλέγει άντρες και γυναίκες και τους καλεί, τον καθένα προσωπικά. Τους οδηγεί στην έρημο και εκεί μιλά στην καρδιά τους... Μέσω του Πνεύματός Του, τους μεταμορφώνει διαφράξ, οδηγώντας τους βαθύτερα στην αγάπη Του, ώστε να τους αναθέσει μία αποστολή»⁴⁸ Όσο περισσότερο γνωρίζουμε το Θεό, τόσο καλύτερα αντιλαμβανόμαστε το βαθύτερο νόημα της ζωής μας. Καταλήγουμε στη θεμελιώδη γνώση ότι αποτελούμε μέρος

του σχεδίου του Θεού για τον κόσμο.

61. Αυτό το ταξίδι της ανακάλυψης είναι γεμάτο στροφές και παρακάμψεις. Συχνά παλεύουμε με τους φόβους και τις αμφιβολίες μας, όπως η Πλαναγία στον Ευαγγελισμό. Και όμως, σε κάθε στιγμή της αναζήτησης μας, ο Θεός παραμένει πιστός στις υποσχέσεις Του, είναι πάντοτε παρών και μας καλεί διαρκώς να κοιτάζουμε τη ζωή μας μέσα από τα δικά Του μάτια.

62. Οι άνθρωποι κάνουν το ταξίδι της ζωής με τρόπους πολύ διαφορετικούς, με έχωριστους ρυθμούς και με ποικίλες εντάσεις. Ο καθένας με το δικό του μοναδικό τρόπο ανακαλύπτει το νόημα της ζωής του και επιλέγει την απάντησή του στο κάλεσμα του Θεού. Λίγη σπρασία έχει πώς αναλαμβάνει το προσωπικό του ταξίδι ή πόσες φορές θα επιλέξει να λοξοδρομήσει· πάντα θα υπάρχει η ευκαιρία να συναντήσει και να γνωρίσει το Θεό.

63. Ο Μαρκελλίνος έβλεπε το Θεό παντού και πίστευε ότι τα πάντα προέρχονται από το Θεό. Βίωνε την παρουσία του Θεού τόσο στην πρεμία του Hermitage* όσο και στους πολυσύχναστους δρόμους του Παρισιού.⁴⁹ Για εκείνον, κάθε χώρος και κάθε περίσταση ήταν μία ευκαιρία συνάντησης με το Θεό.

64. Όπως ο Μαρκελλίνος έτσι κι εμείς μπορούμε να θρούμε το Θεό σε κάθε περίσταση. Η πίστη μας δεν περιορίζεται στην εμπειρία της παρουσίας του Θεού μόνο κατά την ώρα της προσευχής ή στο χώρο της εκκλησίας. Μπορούμε να βιώσουμε την αγάπη του Θεού οπουδήποτε και σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Από αυτή την άποψη, «ο κόσμος παύει να θεωρείται εμπόδιο. Γίνεται μάλλον τόπος συνάντησης με το Θεό, τόπος αποστολής και εξαγιασμού.»⁵⁰

Μη φοβάσαι, Μαριάμ, διότι βρίκες χάρη κοντά στο Θεό⁵¹

65. Η συνειδητοποίηση της ταυτότητας και, κατά συνέπεια, της κλήσης μας οξύνει την αντίληψή μας για όλα όσα μας συμβαίνουν στο παρόν και ξυπνά τον πόθο να πάμε πέρα από τα γεγονότα, να στραφούμε προς το Ζωοδότη Θεό, τον Ποιητή των πάντων.

66. Σε αυτή την επαφή μας με το Θεό, βιώνουμε την χωρίς ορία Αγάπη Του. Μια Αγάπη που μας παρασύρει όλο και πιο βαθιά στη σχέση μας μαζί Του και ταυτόχρονα όλο και πιο έντονα στη σχέση μας με την ίδια τη ζωή.⁵² Μαζί με την Παναγία αντιλαμβανόμαστε τη ζωή ως ένα θαυμάσιο δώρο του Θεού: «Ναι, από τώρα θα με μακαρίζουν όλες οι γενιές, γιατί ο Παντοδύναμος Θεός έκανε σ' εμένα έργα θαυμαστά!»⁵³

67. Έτσι, αισθανόμαστε μία αικατανίκητη επιθυμία, όχι μόνο πλέον για την ανακάλυψη του νοήματος και του σκοπού της υπαρχής μας, αλλά και για τη βαθύτερη γνώση του Θεού, ώστε να γίνουμε εμείς οι ίδιοι η στοργική παρουσία Του στην καθημερινή μας επαφή με τους άλλους.

68. Με τον τρόπο που βίωνε την κλήση του ο Μαρκελλίνος Βοϊθόπε τους πρώτους Αδελφούς να ανακαλύψουν τη στοργική παρουσία του Θεού στη ζωή τους. Παρόμοια και εμάς σήμερα μας εμπνέει η μαρτυρία πολυάριθμων Μαριανών Αδελφών και λαϊκών. Στην καθημερινή τους ζωή, βρίσκουν το Θεό και γεύονται την παρουσία Του. Ακούνε το καθημερινό κάλεσμα να ενσαρκώνουν την Αγάπη του Θεού για τον κόσμο και, όπως η Παναγία, προφέρουν το δικό τους ανεπιφύλακτο “Ναι”.

69. Ο Ιησούς μάς έδειξε πόσο βαθιά ο Θεός συγκινείται από τις ανάγκες και τα βάσανα των ανθρώπων, ιδιαίτερα των πιο αδύναμων. Συνεπώς, αν η ζωή μας επικεντρώνεται όλο και περισσότερο στη σχέση μας με το Θεό, θα γεμίσουμε από τη συμπόνια Του και θα στρατευθούμε στην υπηρεσία εκείνων που μας χρειάζονται, κυρίως των νέων.

70. Αυτή η στάση ζωής, το πάθος μας για το Θεό και η συμπόνια μας για τα “παιδιά” του, είναι η Πνευματικότητά μας στην πράξη. Σε κάθε ιστορική περίοδο, μας επιστρατεύει σε μια συγκεκριμένη μορφή παρουσίας, σε έναν τρόπο να είμαστε μαζί με το Θεό και για το Θεό μέσα στον κόσμο μας.

Το Άγιο Πνεύμα θα σε επισκεφθεί...⁵⁴

71. Ο κόσμος μας σήμερα έχει μεγάλη ανάγκη από άνδρες και γυναίκες που να είναι “μυστηριακοί”* – μυημένοι στα μυστήρια της πίστης μας – άνθρωποι που μπορούν να αγγίζουν το μυστήριο της ζωής με πνεύμα ανοιχτό και στάση διαθεσιμότητας. Έχοντας θιάσει την Αγάπη του Πατέρα, γίνονται μάρτυρες του φωτός ανάμεσα στους προσκυνητές συνοδοιπόρους τους και τους εμπινέουν να αναζητήσουν το Θεό.

72. Ο μυστηριακός, ο μυημένος, πιστεύει ότι το Άγιο Πνεύμα είναι πάντοτε παρόν και ενεργό μέσα στον κόσμο. Το Πνεύμα δίνει νόημα στη ζωή και στη συμμετοχή μας στην αποστολή του Ιησού.

73. Ως μυστηριακοί, βλέπουμε “τα ίχνη των βημάτων του Θεού” σε όλα τα γεγονότα της ζωής. Διαβάζοντας την πραγματικότητά μας με τα μάτια της πίστης, πηγαίνουμε πέρα από τα φαινόμενα και τις επιφανειακές

ερμηνείες και εισερχόμαστε στο ουσιαστικό νόημα της κάθε κατάστασης. Η προσευχή μας γίνεται: «Ω, Κύριε, πόσο μεγάλη είναι η αγάπη Σου!» και με μια απεριόριστη εμπιστοσύνη που προέρχεται από τη βεβαιότητα ότι ο Θεός μάς αγαπάει βαθιά, εγκαταλείπουμε με σιγουριά τον εαυτό μας στο θέλημά Του.

74. Για να μπορέσουμε να δεχθούμε το Θεό με αυτόν τον τρόπο, πρέπει να γίνουμε ανοιχτοί, διαθέσιμοι και προσιτοί. Με τη βούθειά Του διαβάζουμε προσεκτικά την πραγματικότητα της ύπαρξής μας, αντλαμβανόμαστε με πνεύμα οχύ και στοχαζόμαστε τα γεγονότα της ζωής μας, απαντούμε με προθυμία στις κλίσεις του Αγίου Πνεύματος μέσα στη συγκεκριμένη καθημερινότητά μας.

75. Όπως η Παναγία, που κρατούσε στην καρδιά της τα γεγονότα της ζωής της⁵⁵, «είμαστε αδιάκοπα προσεκτικοί στα σημεία των καιρών, στις κλίσεις της Εκκλησίας και στις ανάγκες της νεολαίας.⁵⁶ Έτσι αντλαμβανόμαστε τη μυσταγωγική σημασία των γεγονότων, των ανθρώπων και των πραγμάτων που αποτελούν για μας ευκαιρίες συνάντησης με το Θεό.»⁵⁷ Αυτή την αντίληψη είχε και ο Μαρκελλίνος για τη συνάντησή του με το ετοιμοθάνατο αγόρι, τον Jean-Baptiste Montagne.*⁵⁸

76. Η Πνευματικότητά μας μάς οδηγεί να «βρίσκουμε το Θεό σε όλα τα πράγματα» και σε όλες τις περιστάσεις της ζωής. Η προσευχή είναι ένα μέσο για να εισέλθουμε βαθύτερα στην ύπαρξή μας. Δεν αντικαθιστούμε την προσευχή με την εργασία, αλλά το να ακούμε το Θεό μάς ωθεί να συνεχίσουμε να εργάζόμαστε για τη Βασιλεία Του. Η προσευχή μας ξεκινάει από τη ζωή και μας επαναφέρει στη ζωή.

77. Κατά την προσευχή, την προσωπική και την κοινοτική, ο Θεός είναι εκείνος που ενεργεί, μας καθοδηγεί και μας διαπλάθει. Η προσευχή μας είναι αποστολική, «ανοιχτή στην πραγματικότητα της Δημιουργίας και της Ιστορίας, η ηχώ μιας ζωής σε αλληλεγγύη με τους αδελφούς και τις αδελφές

ΠΟΡΕΥΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

μας, ιδιαίτερα με τους φτωχούς και εκείνους που υποφέρουν.»⁵⁹ Είναι μία προσευχή η οποία «αγκαλιάζει τη χαρά και τον πόνο, την αγωνία και την ελπίδα εκείνων που ο Θεός βάζει στο δρόμο μας.»⁶⁰

78. Σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας μας, οι μαθητές του Μαρκελ-Λίνου χρησιμοποίουσαν ποικίλους τρόπους για να καλλιεργήσουν την πνευματική τους ψυχή: την Προσευχή της Εκκλησίας (Ακολουθία των Ωρών)*, την προσκύνηση του Αγιοτάτου Μυστηρίου, το Άγιο Ροδάριο, την καθημερινή Θεία Λειτουργία, τη μελέτη θρησκευτικών κειμένων, την ενόραση* και τις πρακτικές της Θείας Λατρείας. Όλα αυτά τα μέσα έπαιξαν το ρόλο τους, βοηθώντας τους Μαριανούς να μεγαλώσουν σε αγιότητα.

79. Σήμερα, υπάρχουν συγκεκριμένες πρακτικές, που είναι ουσιαστικές στην καλλιέργεια της πίστης μας:

“Lectio Divina”* ή Πνευματική Μελέτη του Λόγου του Θεού

80. Η καθημερινή επαφή με το Λόγο του Θεού μάς επιτρέπει να αντικρίσουμε την προσωπική μας πορεία από την άποψη της Ιστορίας της Σωτηρίας. Μας οδηγεί πέρα από την προσωπική θεώρηση που έχουμε για τη ψυχή, προς τον ευρύτερο ορίζοντα της πορείας του Λαού του Θεού.

❖ Προσωπική Προσευχή

81. Στην προσωπική προσευχή, που γίνεται με ειλικρίνεια και ψυχική αγαλλίαση, παραδίδουμε την καρδιά μας στην καρδιά του Θεού. Μπροστά στον Κύριο φέρνουμε όλη μας την ύπαρξη – πνεύμα, σώμα, επιθυμίες – και Του επιτρέπουμε να μεταφορφώσει και να συνενώσει όλες τις διαστάσεις της ζωής μας.

❖ Εξέταση της ημέρας*

82. Ανακεφαλαιώνοντας όλα όσα συνέβησαν μέσα στην ημέρα μας, όπως οι μαθητές στους Εμπαούς⁶¹, βλέπουμε πώς ο Θεός είναι παρών σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού μας. Είμαστε έτοιμοι να ακούσουμε τις προτροπές και τις κλήσεις του Θεού μέσα στα γεγονότα της ζωής μας.

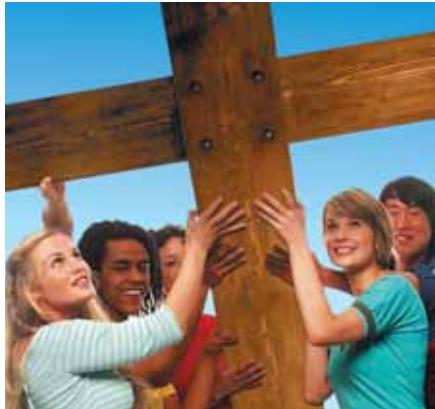

❖ Κοινωνική Προσευχή

83. Η προσευχή στην κοινότητα μας δίνει την ευκαιρία να μοιραστούμε στην πίστη αυτό που ζούμε στην αποστολή μας. Η παρουσία του καθενός μάς βοηθά να νιώσουμε μία αίσθηση κοινωνίας, που μας επιτρέπει να βάλουμε στην προσευχή τα όνειρά μας, τις επιτυχίες μας, τους αγώνες μας, τις προσωπικές μας εμπειρίες και τα σχέδια της κοινότητας ή της οικογένειάς μας. Οι ημέρες κοινής περισυλλογής «*ανανεώνουν την εσωτερική ενότητα της ζωής μας.*»⁶² Η κοινωνική προσευχή αποτελεί μια ιδιαίτερη στιγμή για να κρίνουμε την πορεία μας και να κάνουμε μαζί με τους άλλους τις επιλογές για την αποστολή μας. Δημιουργούμε κοινωνικούς χώρους, κατάλληλους για να πραγματοποιήσουμε τις τελετές μας και να βιώσουμε την καθοδήγηση που η Πλαναγία δίνει στη ζωή μας.

❖ Μοιραζόμαστε την πίστη μας

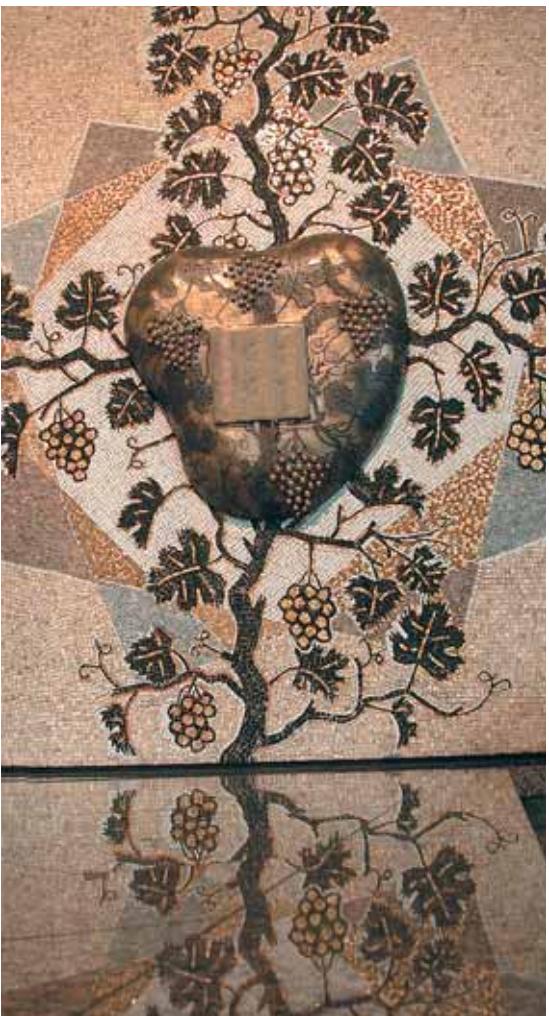
84. Μοιραζόμαστε την πίστη μας με πολλούς και διάφορους τρόπους: με τη μαρτυρία της ζωής μας, με τις προσευχές και τις τελετές μας, με τις επιλογές που κάνουμε, με τη θέση που παίρνουμε στο όνομα εκείνων που δεν έχουν “ψωνί”. Ενθαρρύνουμε και στηρίζουμε ο ένας τον άλλο, καθώς μοιραζόμαστε την πίστη μας στις συζητήσεις μεταξύ μας, οι οποίες μας βοηθούν να καθορίσουμε τα στοιχεία που είναι ουσιώδη στην κοινή μας ζωή.

❖ Πνευματικός Καθοδηγητής

85. Πολλοί από εμάς επιλέγουν να μοιραστούν την πορεία της πίστης τους με έναν πνευματικό σύντροφο. Αυτή η πρακτική είναι χρήσιμη, γιατί μας βοηθά να διακρίνουμε καλύτερα την παρουσία του Θεού στην καθημερινή μας ζωή. Ανταποκρίνεται επίσης στην ανθρώπινη ανάγκη να ελαφρώσουμε την καρδιά μας, να αντιληφθούμε πιο καθαρά την κατάστασή μας και να αναζητήσουμε λύσεις κατάλληλες στα προβλήματα που πολύ συχνά αντιμετωπίζουμε. Κατά συνέπεια, η καθοδηγηση του πνευματικού αναγνωρίζεται όλο και περισσότερο ως ένα από τα πιο ωφέλιμα μέσα για την ανθρώπινη και πνευματική μας ανάπτυξη. Για να είναι αποτελεσματική, πρέπει να θιώνεται τακτικά.

❖ Τέλεση της Θείας Ευχαριστίας

86. Η Θεία Ευχαριστία βρίσκεται στο κέντρο της ζωής μας.⁶³ Είναι κάτι πολύ περισσότερο από το τελετουργικό τυπικό του Μυστηρίου της Θείας Λειτουργίας. Η ουσία είναι στον ευχαριστιακό τρόπο με τον οποίο ζούμε και περιγράφει τη διαδικασία που στηρίζει την πνευματική μας ζωή και τη δέσμευση στην αποστολή μας: όπως ο Άρτος – το Σώμα του Χριστού – συναζόμαστε, καθαγιαζόμαστε, τεμαχιζόμαστε και μοιραζόμαστε. Όταν συγκεντρώναμε για να εορτάσουμε την Αγία Δωρεά του Ιησού, να τελέσουμε τη Θεία Λειτουργία, ερχόμαστε σε κοινωνία με όλους τους ανθρώπους, ιδιαίτερα με τους φτωχούς, και με ολόκληρη τη Δημιουργία. Αναγεννημένοι, νιώθουμε την ώθηση να θυγάδυμε προς τα έξω ως “Σώμα του Χριστού” για να συνεχίσουμε την οικοδόμηση της Βασιλείας του Θεού.

**❖ Συμφιλίωση
(Μυστήριο της Εξομολόγησης)⁶⁴**

87. Σπν κοινή μας πορεία αντικετωπίζουμε στηγμές που οι σχέσεις μας φτάνουν στα όριά τους. Άλλοτε πάλι αντιλαμβανόμαστε ότι η καρδιά και το πνεύμα μας δεν βρίσκονται σε αρμονία με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος μέσα σπν ψυχή μας. Πρέπει να συμφιλιωθούμε όχι μόνον ως άτομα, αλλά και ως κοινόπτερες. Έχουμε ανάγκη τη συμφιλίωση μεταξύ μας και με το Θεό, σύμφωνα με την κλήση μας και την αποστολή που μοιραζόμαστε.

Μακαρία εσύ που πίστεψες...⁶⁵

88. Προσευχόμαστε σε κάθε περίσταση, με δημιουργικότητα και μεγαλοψυχία. Μικρή σημασία έχουν οι δυσκολίες και οι αγώνες της καθημερινής ζωής, τα όριά μας και οι αδικίες με τις οποίες βρισκόμαστε αντιμέτωποι. Συνεχίζουμε να βλέπουμε τις ευλογίες του Θεού σ' εμάς και σ' εκείνους που αγαπούμε. Όπως η Πλαναγία στο Μεγαλυνάριο, είμαστε ευγνώμονες απέναντι σ' Εκείνον «ὅτι ἐποίησε ἡμῖν μεγαλεῖα». ⁶⁶

89. Στις ώρες της μοναξιάς μας, καλλιεργούμε μια εσωτερική ζωή που ενισχύει την αγάπη μας για τον κόσμο και την κοινωνία μας με αυτόν. Με αυτόν τον τρόπο γινόμαστε πιο ευαίσθητοι απέναντι στη ζωή. Παρόλο που δοκιμάζουμε τη φτώχεια των ορίων και το μέγεθος των αποτυχιών μας, αναγνωρίζουμε από την άλλη την ομορφιά και το θαύμα της ανθρωπότητας και όλης της Δημιουργίας.

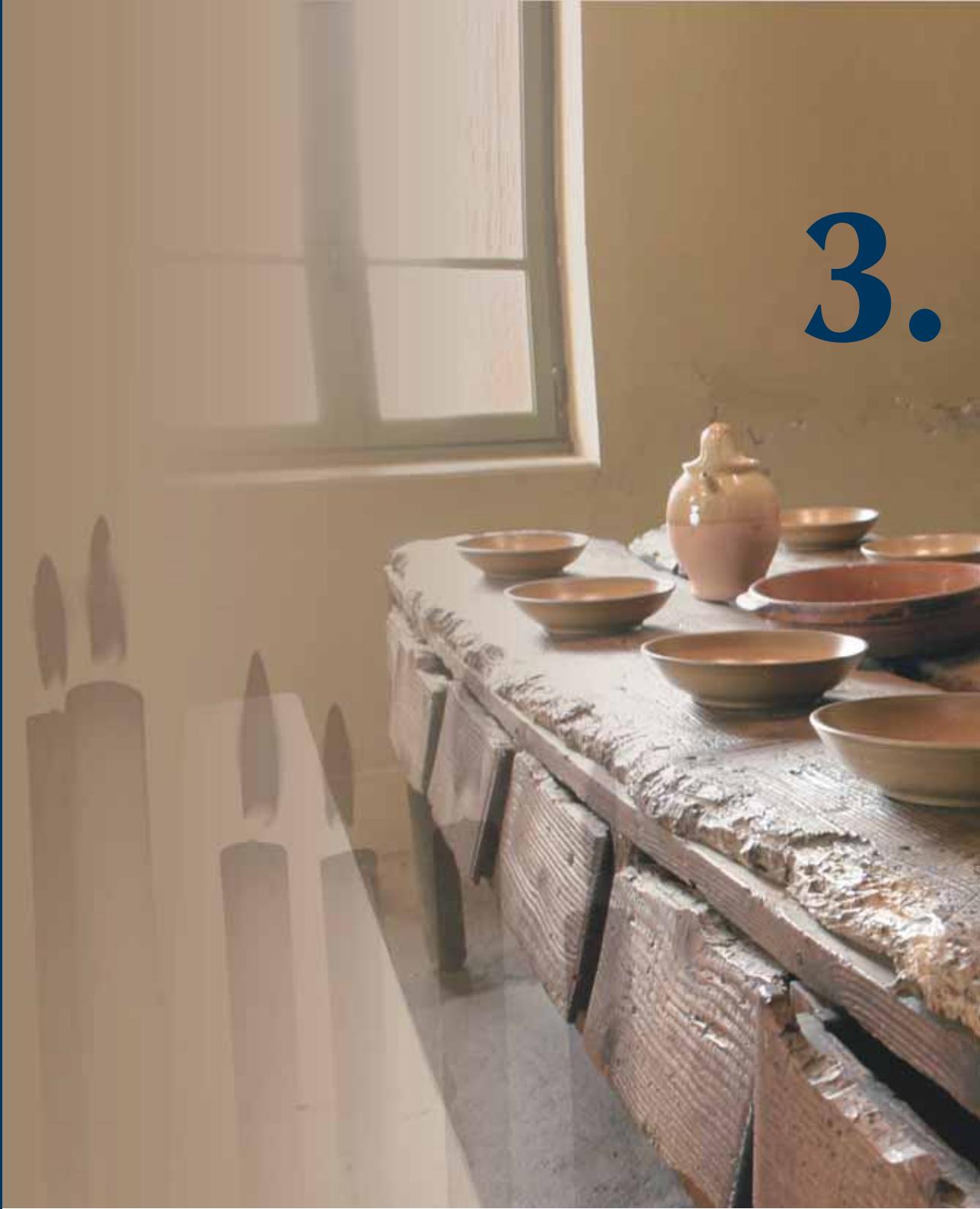
90. Μέρα με την ημέρα, νιώθουμε το κάλεσμα να ατενίσουμε τον κόσμο με τα μάτια και την καρδιά του Θεού και να δράσουμε μέσα σ' αυτόν. Η Πνευματικότητά μας μάς οδηγεί στην εμβάθυνση της σχέσης μας με το Χριστό και, με πλήρη εμπιστοσύνη, αφιερωνόμαστε στην υπηρεσία της κοινωνικής μας ζωής και της αποστολής μας.

Είμαι η δούλη
του Κυρίου. Ας
γίνει σύμφωνα
με το λόγο Σου.⁶⁷ ❁

3.

ΣΑΝ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΕΣ...

Σας δίνω μια νέα εντολή:
Αγαπάτε ο ένας τον άλλον.

Όπως σας αγάπησα εγώ,
έτσι να αγαπάτε
ο ένας τον άλλον.

Έτσι θα σας ξεχωρίζουν όλοι
πως είστε μαθητές μου,
αν έχετε αγάπη
ο ένας για τον άλλον.

Δείτε πώς αγαπούνται
μεταξύ τους!

Σας δίνω μια νέα εντολή: Αγαπάτε ο ένας τον άλλον⁶⁸

91. Στη πνευματική τους διαθήκη, ο Ιησούς και ο Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat* επέλεξαν να προσκαλέσουν τους μαθητές τους στην κοινωνία και την αδελφοσύνη.⁶⁹ Ο Ιησούς απιπύθυνε αυτήν την πρόσκληση ενώ μοιραζόταν το τελευταίο δείπνο με τους αποστόλους Του. Το τραπέζι του Κυρίου έγινε από τότε το κεντρικό σύμβολο της κοινωνίας και της δωρεάς του Κυρίου για τη Χριστιανοσύνη.

92. Σήμερα, για την κοινότητα που ίδρυσε ο Μαρκελλίνος, το τραπέζι του La Valla* είναι επίσης ένα ισχυρό σύμβολο οικογένειας και προσφοράς.⁷⁰ Κατασκευασμένο από τον ίδιο, αυτό το τραπέζι μπορεί να θεωρηθεί ως η υλοποίηση των προσπαθειών του να δημιουργήσει μια κοινότητα αφιερωμένη στον Κύριο. Επιπλέον, για να μοιραστεί πιο πλατιά τη ζωή των μαθητών του, ο Ιδρυτής εγκατέλειψε τη σχετική άνεση του πρεσβυτερίου, για να πάει να ζήσει με τους πρώτους Μικρούς Αδελφούς του.⁷¹ Η κοινή ζωή, που διαπνέεται από το οικογενειακό πνεύμα, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του σχεδίου του.

93. Βαθιά μέσα μας επιθυμούμε να αγαπήσουμε και να αγαπηθούμε. Επιδιώκουμε το συναίσθημα του «ανήκειν» και της αλληλεγγύης· θέλουμε να έχουμε την τύχη να μοιραζόμαστε τη ζωή μας και τη δυνατότητα να αλλάξουμε το περιβάλλον της ζωής μας. Συγκεντρώνόμαστε για να δημιουργήσουμε οικογένειες, για να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον στα σχέδιά μας, για να αλλάξουμε την κοινωνία μας. Κάθε ομάδα, οικογένεια ή κοινότητα, σημαδεύεται ιδιαίτερα από ό,τι την ενώνει, ό,τι την συνδέει με την καρδιά της ομάδας.

94. Οι χριστιανικές οικογένειες και οι κοινότητες είναι ενωμένες «ἐν Χριστῷ».

Σ' Εκείνον βρίσκουμε την επικοινωνία μεταξύ μας και με όλη τη Δημιουργία.⁷² Χάρη στην ενότητα μεταξύ μας, ενισχύουμε το δεσμό μας με το Χριστό.

95. Το μήνυμα του Ιησού είναι απλό αλλά μας τονώνει. «Ἄγαπάτε αλλήλους ὡς ἐγώ σας αγάπησα.» Ο Ιησούς, όχι μόνο κηρύσσει την κοινωνία, αλλά την θιώνει ο ίδιος.⁷³ Ο κεντρικός πόλος της χριστιανικής ζωής είναι η κοινωνία που πραγματοποιείται μέσα στην αγάπη προς τον πλησίον. Στο Χριστό ανακαλύπτουμε ότι μια κοινή αποστολή μάς συνδέει μέσα στην κοινότητα και, κατ' επέκταση, η κοινότητα μάς ωθεί στην αποστολή.

96. Για να οικοδομήσουμε κοινότητες και να εδραιώσουμε δομές γεμάτες ζωτικότητα, μοιραζόμαστε και ζούμε μια πνευματικότητα.⁷⁴ Η Μαριανή Πνευματικότητα αντιλαμβάνεται την κοινότητα ως ένα χώρο προνομιούχο, όπου ο Θεός μάς αποκαλύπτεται διαμέσου των άλλων.

97. Μια τέτοια Πνευματικότητα αποδίδει λατρεία στο μυστήριο της Αγίας Τριάδος που είναι μέσα μας και μέσα στην καρδιά των άλλων. Μας επιτρέπει «να αισθανόμαστε ότι είμαστε μαζί με» τους αδελφούς μας και τις αδελφές μας, να μοιραζόμαστε τη ζωή τους και να τους συναντάμε μέσα από τη φιλία. Αυτή η Πνευματικότητα μάς βοηθά να αναγνωρίσουμε την ομορφιά και το καλό που υπάρχει μέσα στους άλλους και να δημιουργήσουμε για εκείνους, μέσα στη ζωή μας, ένα χώρο υποδοχής. Σιγά-σιγά, μια ομάδα ανθρώπων μπορεί

3

να ωριμάσει σε κοινότητα με μια καρδιά και ένα πνεύμα.⁷⁵

98. Ο Μαρκελλίνος μας δείχνει πώς να ζήσουμε σε κοινότητα αποστολίς. Με το όνομα μάλιστα που διάλεξε «Μικροί Αδελφοί της Μαρίας»*, ο Μαρκελλίνος συνοψίζει τη θεμελιώδη ταυτότητα της κοινότητάς του: την ευαγγελική αρετή της απλότητας, την κλήση στην αδελφοσύνη και την ενατένιση του προσώπου της Μαρίας.

99. Αυτή η ταυτότητα είναι ιδιαίτερα προφανής μέσα από την πρακτική των «Μικρών Αρετών»*. Για το Μαρκελλίνο, η εξάσκηση τους είναι ένας τρόπος να ζήσουμε τη στάση της Μαρίας μέσα στην καθημερινότητα της ζωής μας. Είναι πεπεισμένος ότι αυτές οι αρετές ή οι στάσεις ζωής είναι ζωντανές εκφράσεις της αγάπης.

100. Ο Μαρκελλίνος πιστεύει ότι χτίζοντας ένα σπίτι δημιουργεί μια πραγματική κοινότητα.⁷⁶ Χαίρεται να περνά τα καλοκαίρια στο Hermitage με τους Αδελφούς, που επιστρέφουν εκεί για Πνευματικές Ασκήσεις, για ξεκούραση, για επιμόρφωση και για αμοιβαία ενθάρρυνση. Ζώντας το ρυθμό της κοινοτικής ζωής, πρώτα στο La Valla* και έπειτα στο Hermitage*, ο Μαρκελλίνος εμψυχώνει και τρέφει τη ζωή της κοινότητας με το παράδειγμά του, συμμετέχοντας ο ίδιος στη χειρωνακτική εργασία και στην κοινή προσευχή.

101. Σ' έναν κόσμο που επιθυμεί σχέσεις και αναζητεί το αίσθημα του ανήκειν σε μια ομάδα, το σπίτι είναι ένα ισχυρό σύμβολο. Οι οικογένειες και οι κοινότητες γίνονται σημαντικοί χώροι, όπου ο καθένας μπορεί να ωριμάσει και να λάβει υποστήριξη, φροντίδα και ενθάρρυνση.⁷⁷

102. Οι σχέσεις μας εμπλουτίζονται, όταν βιώνονται με την Πλαναγία ως πηγή έμπνευσης του τρόπου να ζούμε και να ενεργούμε σε συνεργασία με τους άλλους. Με την Πλαναγία μαθαίνουμε να ακτινοβολούμε την αγάπη του Θεού στις προσωπικές και κοινωνικές μας σχέσεις, εφόσον από Εκείνη... μαθαίνουμε πώς πρέπει να αγαπάμε τους άλλους και, με τη σειρά μας, γινόμαστε ζωντανά σημεία της στοργής του Θεού Πατέρα.⁷⁸

3

**'Οπως σας αγάπησα εγώ,
έτσι να αγαπάτε ο ένας τον άλλον⁷⁹**

103. Η Μαριανή Πνευματικότητα μάς βοηθάει να κατανοήσουμε αυτό που ο Ιησούς μάς ζητά να θιώσουμε· είναι το όνειρο του Μαρκελλίνου για μας, στο οποίο ανή-

κουμε κι εμείς. Συγχρόνως, ενισχύει και αναπτύσσει την αμοιβαία αγάπη, ανεπιφύλακτα και απλά, μέσα στις οικογένειες και τις κοινότητές μας.

104. Η Θεία Ευχαριστία είναι στο κέντρο της ζωής της κοινότητας και των μεταξύ μας σχέσεων. Σε πολλές περιπτώσεις και με διαφορετικούς ανθρώπους, καθημερινά, γευόμαστε την απόδοχή, την ευλογία, τη ρίξη και την επικοινωνία.

105. Η Πνευματικότητά μας είναι κοινοτική και την θιώνουμε καλύτερα όταν συγκεντρωνόμαστε ως οικογένεια και κοινότητα. Διατηρούμε βαθιές σχέσεις και επιδιώκουμε την πιστή παρουσία μέσα στις κοινότητες και τις οικογένειές μας. Έτσι αποκτούμε την εμπειρία να αγαπάμε και να μας αγαπούν μέσα στην καθημερινή μας ζωή.

106. Όποια κι αν είναι η απασχόληση των μελών μιας κοινότητας – εργασία, αγώνας για δικαιοσύνη, κοινωνική προσφορά, προσευχή ή συνύπαρξη στα γεύματα και στον ελεύθερο χρόνο – βλέπουμε σ' αυτήν τη χάρη του Θεού για μας. Ο Θεός μάς ευλόγησε με τη δωρεά της ζωής και μας έδωσε συντρόφους που

μοιράζονται την αποστολή και τη ζωή μας. Διακηρύσσουμε όχι μόνο ό,τι ο Θεός έχει κάνει για τον καθέναν από εμάς, αλλά ό,τι ο Θεός προσφέρει συνεχώς σε όλους εμάς ως οικογένεια και κοινότητα.

107. Η κοινοτική ζωή μας στηρίζει και μάς ενθαρρύνει να είμαστε μέλη μιας αποστολικής κοινότητας. Αφουγκραζόμαστε τη φωνή του Θεού, την οποία καταλαβαίνουμε μέσα στην αποστολή που μοιραζόμαστε και στη διορατικότητα που χαρακτηρίζει την απάντησή μας. Ωθούμενοι από την κοινή μας εμπιστοσύνη στο Θεό προσφέρουμε τη ζωή μας για τη διακονία. Μέσα στην αποστολή μας είμαστε, όπως ο Ιησούς, ολοκληρωτικά αφιερωμένοι στην υπηρεσία των αδελφών μας. Είμαστε πραγματικά άρτος ζωής για τους άλλους, όπως ο Ιησούς υπήρξε για μας.

108. Δίνοντας και παίρνοντας αγάπη, καλούμαστε να πολεμήσουμε καθετί που μας αθεί στον ατομικισμό, στον εγωισμό και στην άρνηση της γενναιοδωρίας. Η καλλιέργεια του οικογενειακού πνεύματος απαιτεί υπομονή και μεγάλη προσπάθεια. Οφείλουμε να ακούμε τους άλλους και να τους προσφέρουμε το χρόνο μας. Αυτό αποτελεί πρόκληση για νέους και πλικιωμένους, εφόσον η αυτοπροσφορά δεν είναι θέμα πλικίας.

109. Ο Θεός μας δημιούργησε ανάλογα με το φύλο μας, ώστε να μπορούμε να ανακαλύψουμε μέσα από τις σχέσεις μας με τους άλλους την αληθινή ανθρώπινη και πνευματική φύση μας.⁸⁰ Οι σεξουαλικές ορμές μας είναι μια έκφραση της βαθιάς ανθρώπινης επιθυμίας να ενωθούμε με τους άλλους και τελικά με το Θεό. Η σχέση του Ιησού με τους μαθητές Του και με τους ιψίλους Του μας δείχνει το χριστιανικό χαρακτήρα μιας σημαντικής σχέσης οικειότητας και μιας ώρφης φιλίας.

ΣΑΝ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΕΣ

3

Με τη χάρη του Θεού, δεσμευόμαστε μέσα στην απαιτητική πορεία της ωρίμανσης προς αυτήν την εσωτερική αρμονία που προσέλκυσε τους ανθρώπους στον «πρᾶον καὶ ταπεινόν τῇ καρδίᾳ» Ιησού.⁸¹ Δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ότι εξαντλήσαμε τις δυνατότητές μας ως άνθρωποι, αν δεν πορευθούμε μαζί με άλλους, αν δεν συμμετάσχουμε στην υποστήριξη και δεν απαντήσουμε στις προκλήσεις αυτών που μοιράζονται την πορεία μας.

110. Ως Mariavoi Frères και Λαϊκοί, προσπαθούμε να αναπτύξουμε μια ποιότητα στην κοινωνία μεταξύ μας, που επιτρέπει στις οικογένειες, στις μοναχικές κοινότητες και σε άλλες μορφές κοινωνίων να είναι εστίες όπου βοηθούμε τους νέους να ωριμάσουν, φροντίζουμε για τους μεγαλύτερους σε πληκτικά, εκδηλώνουμε μια ιδιαίτερη στοργή για τους πιο αδύνατους εστίες όπου αφθονεί το έλαιον της συγγνώμης για να επουλώσει τα τραύματα και το κρασί της γιορτής για να ευφράνει τη ζωή που μοιραζόμαστε.⁸²

111. Στο πλαίσιο της κοινότητας, συνδέουμε την προσωπική μας ιστορία με την ιστορία της κοινοτικής μας ζωής. Μοιραζόμαστε τα επιτεύγματα, τους αγώνες, τις επιτυχίες και τις απογονοτεύσεις μας. Όλα αυτά συμβάλλουν στην ενίσχυση των σχέσεων αδελφοσύνης. Αποκτούμε μεγαλύτερη εκτίμηση και σεβασμό για τις πολλές ιστορίες και τις ποικιλες εμπειρίες των διαφορετικών γενεών.

112. Η αίσθηση του χιούμορ είναι μια υπέροχη δωρεά. Μας βοηθά να ανεχτούμε τον εαυτό μας και τους συντρόφους μας και να αντιμετωπίσουμε με καλή διάθεση τα απρόοπτα γεγονότα της κοινοτικής ζωής. Ο τρόπος ζωής μας

θα πρέπει να κάνει τους ανθρώπους ευτυχισμένους, όχι με θορυβόδεις εκδηλώσεις χαράς, αλλά χάρη σ' ένα βαθύ συναίσθημα ικανοποίησης που αισθάνονται τα άτομα, για τα οποία η ζωή έχει ένα νόημα, ένα σκοπό και που μοιράζονται αυτή την ικανοποίηση με τους πολύτιμους συνοδοιπόρους τους.⁸³

113. Έτσι συνέβαινε με τον Άγιο Μαρκελλίνο και τους πρώτους Αδελφούς. Έτσι συμβαίνει και με μας. Η Μαρία εμπνέει το ύφος των προσωπικών μας σχέσεων. Στο γάμο στην Κανά, με

ευαισθησία για τις ανάγκες που προκύπτουν ξαφνικά και με διακριτικότητα, οργανώνει αυτά που πρέπει να γίνουν.⁸⁴ Μας ενθαρρύνει να ασκούμε εξουσία με πνεύμα προσφοράς για την κοινότητα και μας δείχνει ότι οι πράξεις μας μπορούν να γίνουν το έναυσμα για την πίστη των άλλων. Συγχρόνως, τα λόγια που απευθύνει στον Υιό της «Δεν έχουν κρασί», αποκαλύπτουν την επιθυμία της να Του επιστήσει την προσοχή σε εκείνους που βρίσκονται σε ανάγκη.

114. Η Μαρία ενέπνευσε στους πρώτους Μαριανούς ένα νέο τρόπο να αποτελούν Εκκλησία, κατά το πρότυπο των πρώτων

Χριστιανών. Αυτή η θεομπορική όψη της Εκκλησίας έχει μια μπτρική καρδιά: κανένας δεν εγκαταλείπεται.⁸⁵ Μια μπτέρα πιστεύει στην καλοσύνη της καρδιάς και πάντα πρόθυμα συγχωρεί. Σεβόμαστε την πορεία του κάθε ανθρώπου. Υπάρχει μια θέση για όλους· μια θέση για εκείνους που αμφιβάλλουν και ζουν σε μια πνευματική αθεβαιότητα. Υπάρχει κατανόηση και διάλογος. Οι προκλήσεις και οι αντιπαραθέσεις αντιμετωπίζονται με σαφήνεια και ανοικτό πνεύμα.

τις Κοινότητές μας σε σχολεία πίστης, για εμάς, για τους νέους και για όλους όσους διψούν για το Θεό, ώστε να τρέφεται η κοινοτική μας ζωή από το Άγιο Πνεύμα και να προσφέρουμε αμοιβαία ενθάρρυνση και υποστήριξη. Η εμπειρία της σχέσης μας με το Θεό γίνεται άρτος που μοιράζεται.⁸⁷

115. Όσοι μοιράζονται την Πνευματικότητα του Μαρκελλίνου χαρακτηρίζονται από πρακτικό πνεύμα. Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι το να ζούμε σε μια οικογένεια ή σε μια κοινότητα δεν είναι πάντα εύκολο. Κατά καιρούς αποκαλύπτονται η αστάθειά μας, τα όριά μας, οι διαφορές μας, και πληγώνόμαστε. Θυμόνουμε με τον ίδιο μας τον εαυτό και με τους άλλους ή αισθανόμαστε μόνοι και πικραμένοι.

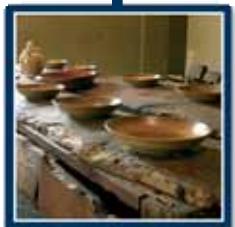
116. Οφείλουμε να ζούμε σε μία συνεχή πορεία συμφιλίωσης, αν θέλουμε να στηρίζουμε τη ζωή της αδελφότητάς μας. Αυτή η πορεία μάς επιτρέπει να επιστρέψουμε σ' Αυτόν που είναι το κέντρο της κοινότητάς μας: στον Ιησού. Αισθανόμαστε ότι μας αγαπούν και ότι είμαστε ικανοί να ωριμάσουμε παρά τις δυσκολίες. Χάρη στη συμπόνια και στο έλεος του Θεού βρίσκουμε την ενέργεια και τη χάρη να εργαστούμε για τη συμφιλίωση.⁸⁶

117. Η κοινή μας πίστη μάς επιτρέπει να βλέπουμε πέρα από τα προβλήματα και τις διαφορές. Η κοινότητα είναι δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Προσπαθούμε να μετατρέψουμε

118. Το μοίρασμα και η έκφραση της πίστης μας μέσα από την κοινή προσευχή είναι ένα ισχυρό μέσο για να χτίσουμε την επικοινωνία.⁸⁸ Κάθε φορά που συγκεντρωνόμαστε για να προσευχηθούμε και να τελέσουμε τη Θεία Ευχαριστία, η ένωσή μας με τον Ιησού μάς αθεί στην πλήρη κοινωνία με τον εαυτό μας, με το Θεό, με τους άλλους και με τη Δημιουργία. Εάν ζούμε βαθιά τις στιγμές της καθημερινής μας ζωής και της σχέσης μας με τους άλλους και με τον κόσμο, τότε η προσευχή μας και η Θεία Λειτουργία θα αποκτήσουν την πραγματική σημασία τους.

Έτσι θα σας ξεχωρίζουν όλοι πως είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη ο ένας για τον άλλον⁸⁹

119. Οι όροι αδελφός και αδελφή εκφράζουν κυριολεκτικά τον ιδιαίτερο χαρακτήρα των σχέσεων μεταξύ των Μαριανών.⁹⁰ Ένας αδελφός ή μια αδελφή είναι κάποιος που είναι προσιτός, μετριόφρων, αυθεντικός, που δείχνει ιδιαίτερη προσοχή και σεβασμό για τον άλλον. Η σχέση ανάμεσα σε αδελφούς και αδελφές εκφράζεται με δεσμούς που δημιουργούν αίσθημα ασφάλειας και καλλιεργούν την εμπιστοσύνη και την ελπίδα.⁹¹

120. Ο κόσμος μας και οι λαοί έχουν πάντα ανάγκη για ελπίδα. Μπορούμε να είμαστε αξιοθάμαστα δημιουργικοί και απερίσκεπτα καταστροφικοί. Μπορεί να φοβόμαστε τον «άλλον». Εάν θεωρούμε τον εαυτό μας σαν το κέντρο του κόσμου και τον τρόπο δράσης μας σαν το «μόνο σωστό τρόπο», θα προκύψουν συγκρούσεις μέσα στις οικογένειες και τις κοινότητές μας, αλλά επίσης και ανάμεσα στα έθνη. Ζώντας ως αδελφοί και αδελφές, αποκτούμε ένα σταθερό και πολύτιμο μέσο, χάρη στο οποίο οι διαφορές μας εμπλουτίζουν την επικοινωνία μας. Η Μαριανή Αδελφοσύνη γίνεται σημάδι ελπίδας για τον κόσμο που νιώθει όλο και περισσότερο την ανάγκη αμοιβαίας ανοχής και παγκόσμιας ειρήνης.

121. Μέσα σε έναν πολυπολιτισμικό και πολυθρησκευτικό κόσμο, είναι επιτακτική η ανάγκη να αναπτύξουμε διαπολιτισμικές δομές που βοηθούν να ζίνουμε αυτή την πραγματικότητα εποικοδομητικά. Οι πολυπολιτισμικές κοινότητες μάς προσκαλούν

3

να μοιραστούμε τον πλούτο άλλων παραδόσεων και άλλων πεποιθήσεων, να καλλιεργήσουμε το σεβασμό και την αμοιβαία ανοχή και να γιορτάσουμε το μεγαλείο της στοργικής παρουσίας του Θεού μας. Οι πολυπολιτισμικές κοινότητες αποτελούν μια ξεχωριστή μαρτυρία ενάντια σε τάσεις φονταμενταλισμού, ξενοφοβίας και αποκλεισμού.⁹²

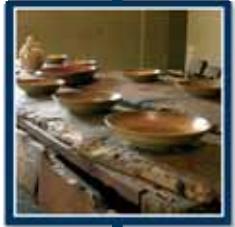
122. Σαν αδέλφια που μοιράζονται την ίδια ζωή, θέλουμε να ενδιαφερθούμε περισσότερο για την προστασία του πλανήτη μας και όλης της Δημιουργίας. Σε συνεργασία με άλλους ανθρώπους διατρανόνουμε την ελπίδα ότι όλη η ανθρωπότητα θα μπορέσει να θεωρήσει τον κόσμο σαν το σπίτι της, όπου εξασφαλίζεται επιμελώς η ισορροπία της φύσης. Αυτό απαιτεί να συμβιώνουμε σε μια απρόσφατη ευλάβειας, αμοιβαίου σεβασμού, δικαιοσύνης και συμμετοχικότητας.

123. Σαν συνοδοιπόροι σε κοινή πορεία, σαν εργάτες ζωντανών κοινωνίτων, παίρνουμε θάρρος από τα λόγια του Μαρκελλίνου Champagnat:

«Σας παρακαλώ επίσης, αγαπημένοι μου Αδελφοί, με όλη την αγάπη της

ψυχής μου και με όλη την αγάπη που έχετε εσείς για μένα, να φροντίζετε ώστε η Αγάπη να διατηρείται πάντα μεταξύ σας. Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως ο Ιησούς σας αγάπισε. Να υπάρχει ανάμεσά σας μια καρδιά και ένα κοινό πνεύμα, ώστε να λένε για τους Μικρούς Αδελφούς της Μαρίας όπως για τους πρώτους Χριστιανούς: Δείτε πώς αγαπούνται μεταξύ τους!... Είναι η πιο φλογερή ευχή της καρδιάς μου σε αυτήν την τελευταία στιγμή της ζωής μου. Ναι, αγαπημένοι μου Αδελφοί, ακούστε τα τελευταία λόγια του Πατέρα σας·είναι τα τελευταία λόγια του πολυαγαπημένου Λυτρωτή μας: αγαπάτε ο ένας τον άλλον.»⁹³

Δείτε πώς αγαπιούνται μεταξύ τους!⁹⁴

4.

ΓΙΑ ΝΑ ΦΕΡΟΥΜΕ
ΑΓΓΕΛΜΑ ΣΤΟΥΣ

ΤΟ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟ ΦΤΩΧΟΥΣ...

*Το πνεύμα του Κυρίου
με κατέχει.*

*Με έχρισε για να αναγγείλω
το Χαρμόσυνο Μήνυμα
στους φτωχούς.*

*Πορευθείτε! Κάνετε
μαθητές μου όλα τα έθνη.*

Το πνεύμα του Κυρίου με κατέχει⁹⁵

124. Η Μαριανή Πνευματικότητα είναι αποστολική και βιώνεται ως αποστολή*. Η

Αποστολή των Μαριανών γεννήθηκε από την εμπειρία της αγάπης του Θεού για μας και από την επιθυμία μας να συμμετάσχουμε ενεργά στην αποστολή του Ιησού. Ο Θεός αγαπά με πάθος τον κόσμο και τους ανθρώπους. Ο Ιησούς εκφράζει αυτή την αγάπη με τη διδασκαλία και με τη θεραπεία: “Ἐγώ ίρθα για να ἔχετε τὴν ζωήν καὶ να την ἔχετε σε αρθονίᾳ.”⁹⁶ Όπως ο Ιησούς, αναγνωρίζουμε το κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος που μας προτρέπει να είμαστε οι μάρτυρες αυτού του Χαρμόσυνου Μηνύματος. Η αποστολή της Εκκλησίας γεννήθηκε από αυτή την εσωτερική ώθηση: να κηρύξει τη Βασιλεία του Θεού ως ένα νέο τρόπο ζωής για την ανθρωπότητα, ένα νέο τρόπο σχέσης με το Θεό. Συντασσόμαστε σε αυτήν την αποστολή της Εκκλησίας, επειδή βλέπουμε τον κόσμο με συμπόνια.

4

125. Η εικόνα του κόσμου μάς εκπλήσσει και μας τρομάζει συγχρόνως. Από τη μια γιορτάζουμε την ομορφιά και την ποικιλομορφιά της φύσης και τη θαυμαστή αρμονία της. Χαιρόμαστε επίσης για την πλούσια ποικιλομορφιά της ανθρωπότητας... Άλλα θρισκόμαστε επίσης συχνά μπροστά στη βία και την ανασφάλεια, τη φτώχεια και την απελπισία, το AIDS και τη σεξουαλική κακοποίηση των παιδιών, την υποβάθμιση του περιβάλλοντος και το λιμό, τον αναλφαβητισμό και την άγνοια...

126. Είναι ενθαρρυντικό να βλέπεις τόσους ανθρώπους, και μάλιστα νέους, να αντιμετωπίζουν τέτοιες απελπιστικές καταστάσεις και να ανταποκρίνονται με πάθος και αποφασιστικότητα. Ενταγμένοι σε ομάδες, εργάζονται αλληλέγγυοι με τους άλλους για να ψτιάζουν έναν κόσμο καλύτερο για όλους. Αναζητούν συντρόφους που όχι μόνο θα μοιράζονται το πάθος τους αλλά επίσης και τη σοφία τους, ώστε να μη χάσουν την ελπίδα μπροστά σε τέτοια βάσανα και δυστυχίες. Είναι άνδρες και γυναίκες που ζουν μια πνευματικότητα συμπόνιας και αποστολής. Οι επιλογές τους είναι για μας πηγή έμπνευσης.

127. Οι κραυγές του κόσμου, ειδικά εκείνες των ψτωχών, αγγίζουν την καρδιά του Θεού και τη δική μας καρδιά. Το μέγεθος της συμπόνιας του Θεού μάς ωθεί να είμαστε άνδρες και γυναίκες με καρδιά χωρίς σύνορα, εφόσον μέσα στην άπειρη Αγάπη Του ο Θεός συνεχίζει να είναι απόλυτα αλληλέγγυος με τους ανθρώπους. *Σήμερα ακόμη, ο Θεός αγαπά με πάθος την ανθρωπότητα και τον κόσμο με τα δράματα και τις ελπίδες του.*⁹⁷

128. Το Μαριανό Χάρισμα μάς προσκαλεί να είμαστε προσεκτικοί στις προκλήσεις των καιρών μας, στις ελπίδες και στις ανησυχίες των ανθρώπων, ιδιαίτερα των νέων. Ξεπερνώντας τα θρησκευτικά και πολιτιστικά σύνορα, επιδιώκουμε την ίδια αξιοπρέπεια για όλους: ανθρώπινα δικαιώματα, δικαιοσύνη, ειρήνη και δίκαιη κατανομή του πλούτου που υπάρχει στον πλανήτη μας.

129. Η γεμάτη συμπόνια ανταπόκριση στις ανάγκες του κόσμου γεννιέται από την Πνευματικότητά μας. Η Πνευματικότητα μάς καλεί στην αποστολή που ενισχύεται ακατάπαυστα και εμψυχώνεται από αυτήν.

4

Δίνει νόημα στις ανθρώπινες εμπειρίες μας και μας επιτρέπει να βλέπουμε τη ζωή με τα μάτια και την καρδιά του Θεού. Έτσι η αποστολή μας εντάσσεται στο σχέδιο του Θεού.

130. Η εμπειρία της πανταχού παρουσίας του Θεού είναι στο κέντρο του αποστολικού όντος του Αγίου Μαρκελλίνου Champagnat*. Είναι βέβαιος ότι κάθε στιγμή της ζωής του πλημμυρίζει από τη θεϊκή παρουσία.⁹⁸ Το θέλημα του Θεού τού αποκαλύπτεται μέσα από τις πράξεις της καθημερινής του ζωής. Εάν πιστεύει ότι ο Θεός θέλει αυτή την ενέργεια, τότε αυτή γίνεται αναπόσπαστο μέρος της αποστολής του. Αφιερώνεται ολοκληρωτικά στην πραγματοποίησή της. Διατηρεί παρόλα αυτά τη σταθερή πεποίθηση ότι είναι το έργο του Θεού και όχι το δικό του. Πιστεύει ακράδαντα ότι, *εάν ο Κύριος δεν οικοδομεί τον οίκο, μάταια εργάζονται οι οικοδόμοι*.⁹⁹

131. Η Μαρία ενέπνευσε το αποστολικό ύφος του Μαρκελλίνου. Έλαβε το Άγιο Πνεύμα κατά τον Ευαγγελισμό και απάντησε αμέσως στις ανάγκες της Ελισάβετ.¹⁰⁰ Έτσι, μας δείχνει ότι η ενόραση* και η πράξη είναι και τα δύο απαραίτητα στοιχεία της πνευματικότητας. Το ύφος της Μαρίας θέτει τα θεμέλια κάθε πράξης: κατανόηση, υπομονετική προσμονή, εσωτερική ζωή και διαθεσιμότητα στο θέλημα του Θεού.

132. Απόλυτα βέβαιη για την κλίση της* χάρη στο κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος, η Μαρία νιώθει την ανάγκη να εγκαταλείψει το σπίτι της για να πάει στο σπίτι μιας άλλης. Μας δίνει έτσι την έννοια της αποστολής: να συναντούμε τους άλλους εκεί όπου βρίσκονται.¹⁰¹

133. Η Μαρία, ως ευαίσθητη και συμπονετική μαθήτρια, φεύγει «βιαστικά» και απαντά αμέσως σε εκείνους που την έχουν ανάγκη.¹⁰² Φεύγει γρήγορα για να αναγγείλει γεμάτη

χαρά το νέο ενός Θεού που αγαπά και τη σταθερή υπόσχεση ότι επίκειται ένα θασίλειο δικαιοσύνης και πιστότητας. Στην Ελισάβετ προσφέρει τις υπηρεσίες της, καθώς επίσης και την εμπειρία του Αγίου Πνεύματος.¹⁰³

134. Ὁπως η Μαρία στο υπερώ την ημέρα της Πεντηκοστής, ανάμεσα στους αποστόλους, ἐτσι κι εμείς – με αγαλλίαση, απλότητα και ταπεινότητα – φέρνουμε το Χαρμόσυνο Μήνυμα με την παρουσία και την πίστη μας.

**Με έχρισε για να αναγγείλω
το Χαρμόσυνο Μήνυμα στους φτωχούς¹⁰⁴**

135. Όλοι οι Μαριανοί μοιραζόμαστε την ίδια αποστολή: *να εργαστούμε, για να γνωρίσουν και να αγαπήσουν οι ἀνθρώποι του Ιησού*.¹⁰⁵ Ως απόστολοι, θέτουμε με πάθος στο κέντρο της ζωής μας τον Ιησού.¹⁰⁶ Αφήνουμε τον εαυτό μας να σαγηνευτεί από

Εκείνον και το Ευαγγέλιο Του. Θέλουμε να διαμορφώσουμε την καρδιά μας κοντά Του και θέλουμε να μάθουμε από Εκείνον την οδό της Βασιλείας. Ακτινοθολούμε το μήνυμά Του και τον τρόπο Του να υπάρχουμε και να ενεργούμε μέσα από την παρουσία, τα λόγια και τις πράξεις μας.

136. Ο Ιησούς εκπληρώνει την αποστολή Του με τη διδασκαλία Του και τη μαρτυρία Του. Στην επαφή Του με τους άλλους, ξεπερνάει τα σύνορα της θρησκείας και του πολιτισμού.¹⁰⁷ Κατά τις συναντίσεις Του, δίνει αξία στον ακροατή Του, τον επιβεβαιώνει και τον προκαλεί να ριψοκινδυνεύσει.

137. Στα μάτια των ανθρώπων που συναντούμε κάθε μέρα προσπαθούμε να είμαστε η αντανάκλαση του Θεού. Επιδιώκουμε να είμαστε η ορατή και σταθερή υπενθύμιση της διαφορούς στοργικής παρουσίας του Θεού ανάμεσα στο λαό Του: *ζωντανά σπηλαδια της στοργής του Πατέρα*.¹⁰⁸ Με ένα μυστηριώδη τρόπο, ο Θεός ενεργεί μέσα από εμάς και σε εμάς. Παρά τα όριά μας, τα οποία γνωρίζουμε καλά, μπορούμε να πετύχουμε. Με το Θεό, μαθαίνουμε τον τρόπο να είμαστε όπως Εκείνος: ποιμένας, φίλος, σύντροφος πιστός.

138. Ο Μαρκελλίνος επέλεξε να ονομάσει τους πρώτους Μαριανούς τού La Valla* “Αδελφούς”.¹⁰⁹ Πιστεύει στη δύναμη της αγάπης που οικοδομεί την αδελφοσύνη και θεραπεύει τα τραύματα. Κινούμενος από μια αγάπη χωρίς σύνορα, αισθάνεται την ανάγκη να είναι Αδελφός για ολόκληρο τον κόσμο. Το όραμά του απλώνεται πέρα από την εποχή του και τη χώρα του: «*Ολες οι εκκλησιαστικές επαρχίες του κόσμου είναι στα σχέδιά μας.*»¹¹⁰

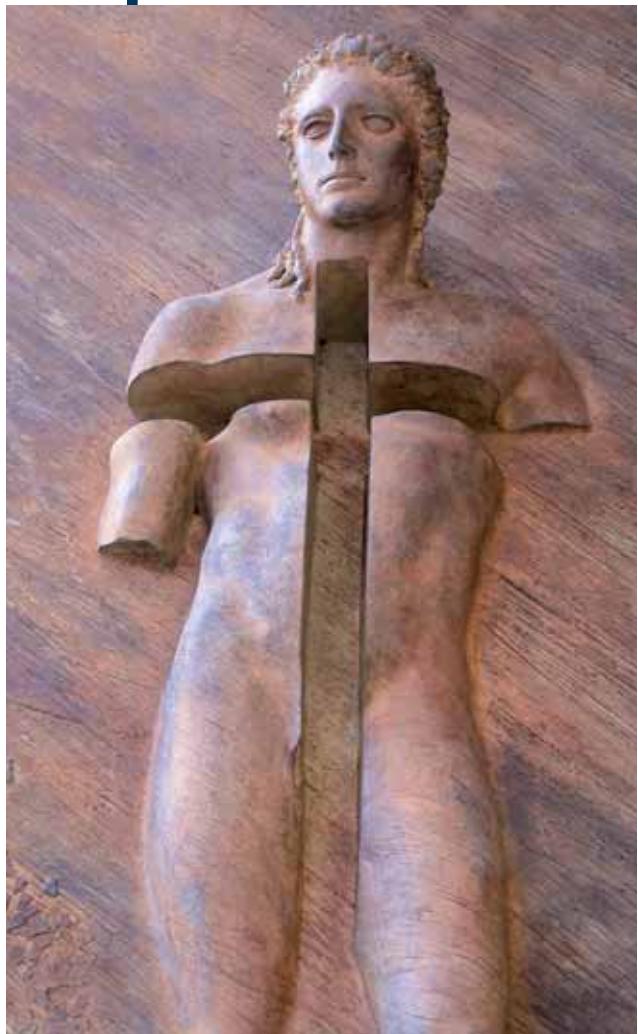
139. Όπου και αν βιώνουμε την αποστολή μας ή με όποιον και αν τη μοιφαζόμαστε, το να είμαστε «αδελφοί» σημαίνει ότι οι σχέσεις μας είναι κυρίως απλές, θερμές και ενθαρρυντικές μέσα από τη χαρά, τη συμπόνια και την ευγένεια. Είμαστε αδελφοί και αδελφές όλων εκείνων που συναντάμε στο δρόμο μας. Να πώς ζούμε τη Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητά μας και εκπληρώνουμε την αποστολή μας.

140. Η αποστολή μας είναι κοινωνική.¹¹¹ Η Μαριανή Αποστολική κοινότητα μάς υποστηρίζει και μας ενθαρρύνει. Στις διάφορες Μαριανές συναντίσεις επιβεβαιώνουμε την αυθεντικότητα της πίστης μας και των αποστολικών μας διαθέσεων. Όταν ζούμε με πρόσωπα με τα οποία μοιφαζόμαστε το ίδιο πνεύμα, οι αποστολικές μας δραστηριότητες ενισχύονται σημαντικά.

141. Ως Μαριανοί Απόστολοι εκπληρώνουμε την αποστολή μας δημιουργώντας κοινότητες, ιερούς χώρους όπου μπορούμε να συναντήσουμε το Θεό και να θρούμε ένα νόημα στη ζωή μας. Υποδεχόμαστε ευχαρίστως τους νέους που αναζητούν γόνιμες σχέσεις με ανθρώπους οι οποίοι τους εμπνέουν εμπιστοσύνη. Έτσι, μαζί, γινόμαστε «σπορείς ελπίδας»¹¹² και τους δείχνουμε ότι ο Θεός τούς αγαπά.

142. Εμψυχωμένοι από αυτήν την αγάπη, αναζητούμε ευκαιρίες να είμαστε μαζί με τους νέους, για να διεισδύσουμε στον κόσμο τους και να πορευτούμε μαζί τους. *Για πολλούς από αυτούς, θα είμαστε το μόνο “Ευαγγέλιο” που θα διαβάσουν.*¹¹³ Προτρέπουμε τους νέους να είναι δημιουργικοί αναπτύσσοντας τη δική τους ταυτότητα,

ανακαλύπτοντας νέες προκλήσεις μέσα στη ζωή και διευρύνοντας την κατανόηση για τον εαυτό τους, τους άλλους, τον κόσμο και το Θεό.

143. Παρόντες μέσα στον κόσμο των νέων, θα συναντίσουμε μερικές φορές την αδικία, τον πόνο ή και το κακό. Ο Ιησούς μάς καλεί να εντάξουμε αυτές τις εμπειρίες στη δική μας ζωή, συμμετέχοντας στο Πασχαλινό Μυστήριο: η ενόπτη μεταξύ της Μεγάλης Παρασκευής και της Κυριακής του Πάσχα, το παράδοξο της Σταύρωσης που γεννά τη ζωή, η ζωή που γεννιέται μέσα από τον πόνο.

144. Ακολουθώντας τον Ιησού και ζόντας με πάθος την αποστολή μας, εμπνεόμαστε από την πρακτική και γεμάτη πάθος προσέγγιση του Αγίου Μαρκελλίνου. Με μια καρδιά δοσμένη στα παιδιά και στους αδύναμους, οι Μαριανοί Απόστολοι αναζητούν συγκεκριμένες απαντήσεις στην επίπονη καθημερινότητά τους.

145. Φέρουμε εις πέρας αυτή την αποστολή με πάρα πολλούς τρόπους. Με τον καθένα από αυτούς αιφυπνίζουμε την πίστη των ατόμων και δίνουμε μια ιδιαίτερη προσοχή στις πρωτοβουλίες που ευνοούν τη ζωή και τη δικαιοσύνη.

146. Για μας, η εκπαίδευση είναι ένας προνομιούχος χώρος για τον επανευαγγελισμό και την προσαγωγή της ανθρώπινης ζωής.¹¹⁴ Η κλίμακα των εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων μας είναι ευρεία – ως απάντηση στις μεταβαλλόμενες ανάγκες των νέων, όπου και αν βρίσκονται.

Επικεντρώνοντας την προσοχή της σ' αυτούς, κάθε Μαριανή Απόστολή δείχνει προτίμο σε εκείνους που κανείς άλλος δεν προσέχει.¹¹⁵

147. Η επιθυμία μας να είμαστε με τους νέους μέσα στη συγκεκριμένη καθημερινότητά τους μας υποχρεώνει να εφαρμόσουμε νέες πρακτικές εκπαίδευσης και επανευαγγελισμού. Οι Μαριανοί, μαζί με άλλα στρατευμένα άτομα, εμπλέκονται σε μια ποικιλία ποιμαντικών ρόλων, ενσαρκώνοντας τη συμπόνια και προσφέροντας φωνή για την προώθηση της δικαιοσύνης.

148. Το Άγιο Πνεύμα μιλά για τη συνεχή παρουσία της αγάπης του Θεού μέσα στον κόσμο μας.¹¹⁶ Όπως ο Champagnat, έτσι και εμείς προσπαθούμε να είμαστε συνεχώς διαθέσιμοι στις προτροπές και στις κλήσεις του. Ο Jean-Baptiste Montagne* πεθαίνοντας κινητοποίησε το Μαρκελλίνο* έτσι ξεκίνησε το σχέδιό του να μορφώσει Αδελφούς εκπαιδευτικούς για τα αμόρφωτα παιδιά στους αγροτικούς οικισμούς.¹¹⁷ Ποιοι είναι οι δικοί μας Montagne σήμερα; Ποιος προκαλεί μέσα μας αποστολικές απαντήσεις; Αυτές είναι οι σημαντικότερες ερωτήσεις, οι οποίες μας βοηθούν συνεχώς στις επιλογές μας.

149. Προσανατολίζουμε τη δράση μας προς τους χώρους όπου άλλοι θα προτιμούσαν να μην πάνε, ώστε να είμαστε σε επαφή με τον πόνο, όπως η Μαρία μπροστά στο Σταυρό, και να αποτελούμε μια παρουσία και μια προσφορά που παραμένει σταθερή παρά τους κινδύνους. Αυτή η εμπειρία μάς προσκαλεί να μετακινηθούμε με θάρρος προς άλλα

4

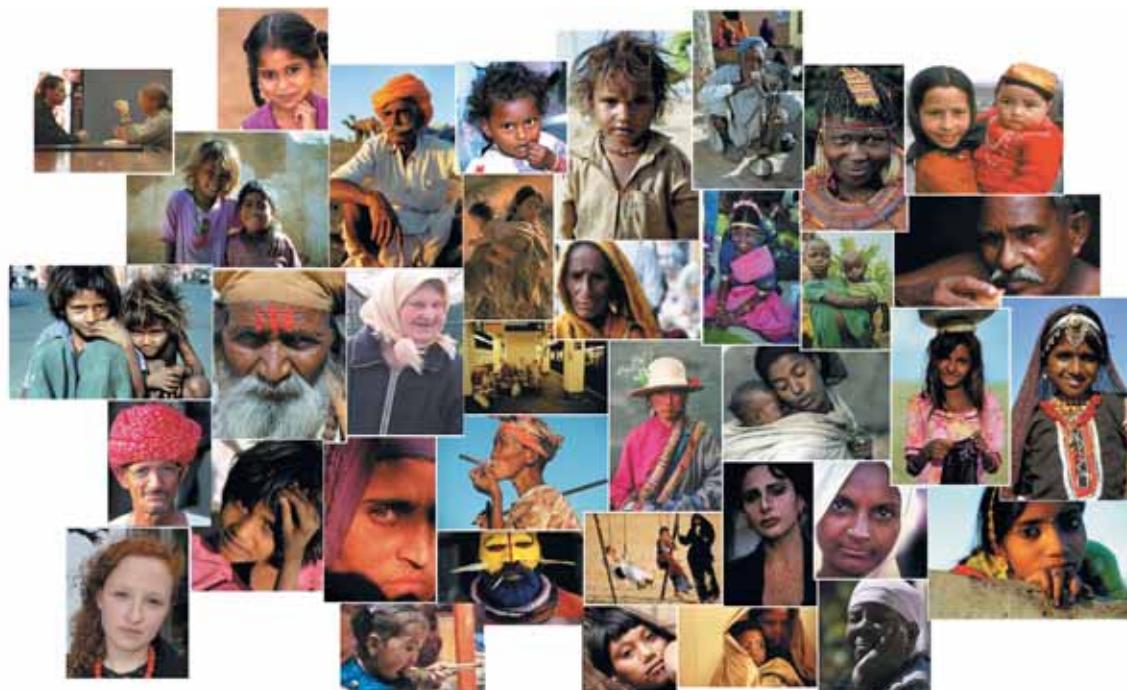
σύνορα, προς χώρους του περιθωρίου και περιοχές ανεξερεύνητες, όπου η εγκαθίδρυση της Βασιλείας του Θεού γίνεται πιο απαραίτητη.¹¹⁸ Όταν έχουμε τελειώσει την αποστολή μας, πηγαίνουμε προς νέες περιοχές που απαιτούν την παρουσία μας.

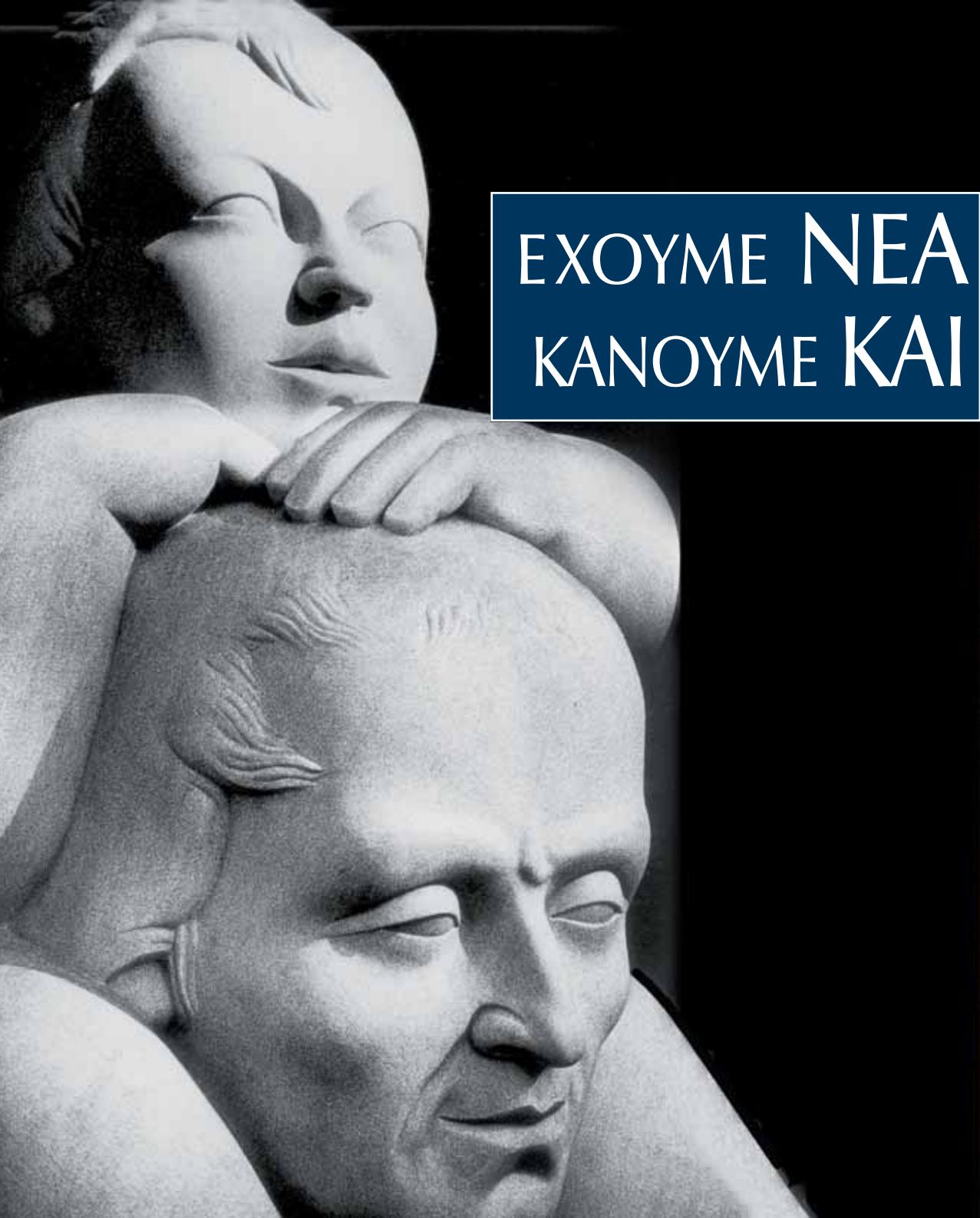
150. Είναι αυτή η διάσταση της Μαριανής Πνευματικότητας που ενέπνευσε χιλιάδες Μαριανούς να απαντήσουν γενναιόδωρα στο κάλεσμα της Εκκλησίας στην ιεραποστολική δράση. Η διαθεσιμότητά τους και η δημιουργική πιστότητά τους είναι ουσιαστικές για την ανανέωση και τη ζωντάνια της Μαριανής ζωής και αποστολής.

Πορευθείτε! Κάνετε μαθητές μου όλα τα έθνη¹¹⁹

151. Η Μαριολογική και Αποστολική Πνευματικότητά μας, μας προσκαλεί να ατενίσουμε τη Μαρία ως την πρώτη μαθήτρια του Ιησού. Είναι για μας ένα πρότυπο κατανόσης, αγάπης των φτωχών και αποδοχής του μπονύματος του Θεού. Ο τρόπος της να βιώνει το Λόγο του Θεού μάς εμπνέει και μας φανερώνει την πορεία που οφείλουμε να ακολουθήσουμε. Όπως η Μαρία, αινούμε τον Κύριο όχι μόνο με λόγια, αλλά με τη δέσμευσή μας να υπηρετήσουμε τη δικαιοσύνη του Θεού με τη ζωή μας.¹²⁰

152. Με τις τελευταίες της λέξεις, που αναφέρονται στο Ευαγγέλιο, η Μαρία μάς διδάσκει: “Κάνετε ό, πι σας πει Εκείνος.”¹²¹

EXOYME NEA
KANOYME KAI

ΟΡΑΜΑΤΑ, ΝΟΥΡΓΙΑ ΌΝΕΙΡΑ¹²²

*Μας παίρνει
στους ώμους Του.*

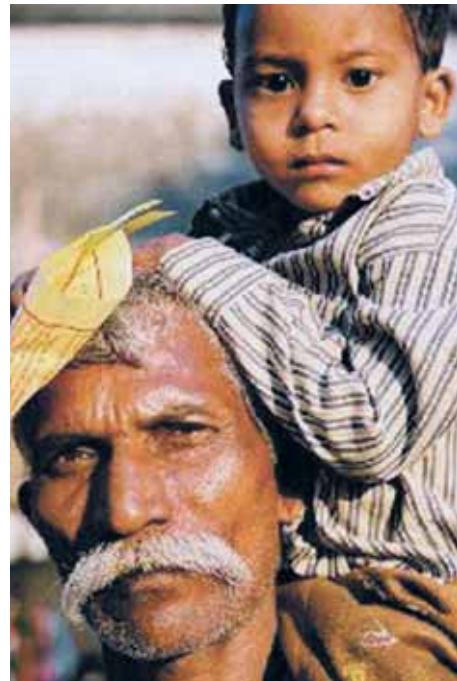
Γεμάτοι χαρά...

*Έχουμε οράματα
και όνειρα...*

*Η ψυχή μας δοξάζει
τον Κύριο.*

**❖ Μας παίρνει
στους ώμους του¹²³**

153. Το άγαλμα του Αγίου Μαρκελλίνου, μέσα σε μια από τις εσοχές της εξωτερικής πρόσοψης της Βασιλικής του Αγίου Πέτρου στο Βατικανό, αναπαριστά τον ιδρυτή μας να φέρει ένα νέο αγόρι στους ώμους του. Βλέπουμε, μέσα από αυτήν την καλλιτεχνική έκφραση, ένα σύμβολο της δύναμης και της ισχυρίς έμπνευσης της Μαριανής Πνευματικότητας για το σημερινό κόσμο. Δίνει επίσης μία σαφή εικόνα της συνειδητής πεποίθησης των Μαριανών ότι είναι φορείς μιας πλούσιας πνευματικής παράδοσης, ικανής να μας οδηγήσει σ' ένα μέλλον γεράτο υποσχέσεις, ζωντάνια και ελπίδα.

❖ Γεμάτοι χαρά¹²⁴

154. Γεμάτοι χαρά για το ανανεωμένο σχέδιο της Αποστολής μας, μαζί με τους αδελφούς και τις αδελφές μας επιβεβαιώνουμε τις πεποιθήσεις που εκφράζουν την ουσία της Μαριανής Πνευματικής Παράδοσης:

Έχουμε απόλυτη συνείδηση ότι ο Θεός μάς αγαπάει βαθιά· αυτή η εμπειρία είναι το θεμέλιο της Αποστολής μας. Η Αποστολή μας έτσι γίνεται ξεκάθαρη: να εργαστούμε για να γνωρίσουν και να αγαπήσουν οι άνθρωποι τον Ιησού Χριστό.

To NEPO μέσα από το ΒΡΑΧΟ

Η Παναγία μάς συνοδεύει πάντα μέσα στην πορεία της πίστης μας, είτε χούμε στιγμές μεγάλης πίστης είτε περιπλανιόμαστε στην αφιθολία.

Ο Θεός ανανεώνει συνεχώς τη δωρεά Μαριανών Μαρτύρων και Αγίων, για να μας δείξει νέους ορίζοντες στράτευσης με πάθος για τον Ιησού και το Ευαγγέλιο Του.

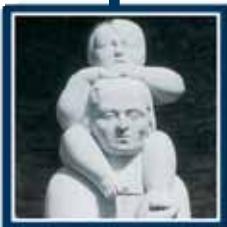
Οι Μαριανοί της Αφρικής, της Αμερικής, της Ασίας, της Ευρώπης και της Ωκεανίας είναι ένα θαυμαστό δώρο ο ένας για τον άλλον και μια σημαδιακή παρουσία της Παναγίας στο σύγχρονο κόσμο.

Οι Κοινόπτερες και οι οικογένειες που εμπνέονται από τη Μαριανή Πνευματικότητα είναι η μαγιά που μεταμορφώνει τις κοινωνίες μας με τρόπο ταπεινό και αποτελεσματικό.

Η προσωπικότητα και η πνευματικότητα του Μαρκελλίνου Champagnat δίνουν ένα νόημα και ένα σκοπό στη ςωή πολλών Μαριανών Αδελφών και Λαϊκών σήμερα· αυτή η πνευματική πνοή δημιουργεί νέους δυναμικούς τρόπους για να είμαστε Μαριανοί.

❖ 'Έχουμε οράματα και όνειρα¹²⁵

155. Έχοντας ως στήριγμα την πίστη και το παράδειγμα του Αγίου Μαρκελλίνου και των πρώτων Αδελιφών, η Μαριανή Πνευματικόπιτα μάς προσκαλεί να πορευθούμε προς άγνωστους ακόμη ορίζοντες:

'Όπως ο Άγιος Μαρκελλίνος, που αναζητούσε τους φτωχούς Montagne* της εποχής του, προσπαθούμε να γίνουμε αποτελεσματικοί Μαριανοί δάσκαλοι της πίστης σήμερα: ανοίγουμε νέους χώρους και δημιουργούμε νέες μεθόδους προσέγγισης, που επιτρέπουν στους νέους να μεταμορφωθούν χάρη στην εμπειρία που βιώνουν, να γνωρίσουν και να αγαπήσουν τον Ιησού.

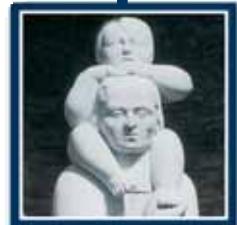

'Όπως ο Άγιος Μαρκελλίνος, που πήγαινε από χωριό σε χωριό πάνω στους λόφους του Pilat*, μεταφέρουμε το δώρο της εκπαίδευσης και της Μαριανής παρουσίας σε χώρους και σε καταστάσεις που απαιτούν μερικές υφρές να εγκαταλείψουμε την ασφαλειά μας, ακόμη και να διακινδυνεύσουμε τη ζωή μας.

'Όπως ο Άγιος Μαρκελλίνος, που ήταν ταπεινά προσκολλημένος πάνω στο θράχο της άπειρης Αγάπης του Θεού, στρατεύμαστε ενεργά ανακαλύπτοντας νέους δρόμους διαπολιτισμικού και διαθρησκευτικού διαλόγου.

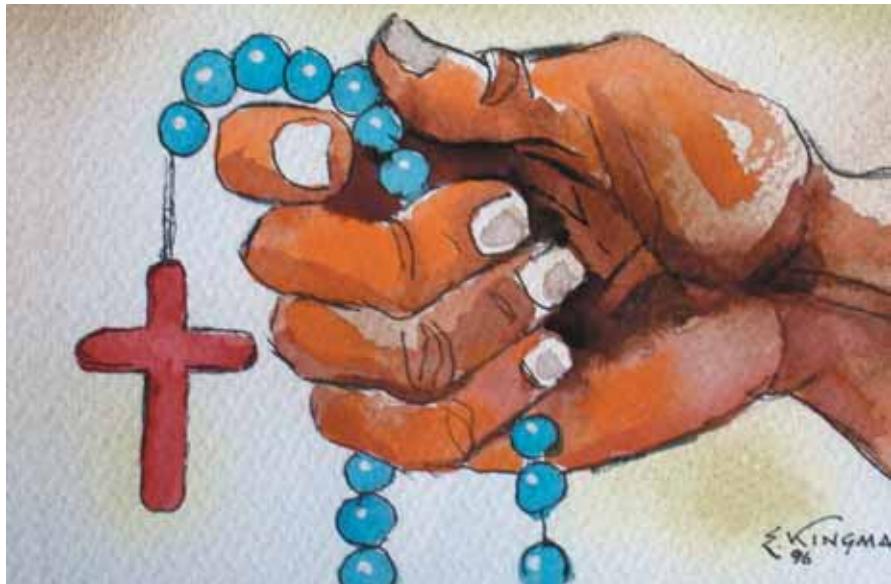
❖ Η ψυχή μας δοξάζει τον Κύριο¹²⁶

156. Όπως η Παναγία στο “Μεγαλυνάριο”, η καρδιά μας γεμίζει ευγνωμοσύνη για τη δωρεά της Μαριανής Πνευματικότητας. Σε αυτή τη στιγμή της ιστορίας μας, συνδεόμαστε με το προφητικό όραμα του δικού της «Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον», και μαζί με τον Μαρκελλίνο προσευχόμαστε σ' Εκείνην:

ΓΙΑ ΝΑ ΦΕΡΟΥΜΕ ΤΟ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟ ΑΓΓΕΛΜΑ ΣΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ...

Παρθένε Μαρία, καταφεύγουμε σ' Εσένα ως Μπέρα μας,
για να Σου εκφράσουμε πόσο ευγνωμονούμε το Θεό·
μας κάλεσες να είμαστε, όπως Εσύ, μικροί αδελφοί και αδελφές για τους άλλους·
είσαι το πρότυπό μας, Εσύ, η πρώτη και τέλεια μαθήτρια του Ιησού.

Θεοτόκε, θέλουμε να κάνουμε και δική μας προσευχή
το «Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον».·
Βούθηπος μας να καταλάβουμε πιο βαθιά
την αγάπη του Θεού μέσα στη ζωή μας·
Θέλουμε να συνειδηπτοποιήσουμε ότι όλα είναι δωρεά,
ότι όλα πηγάζουν από την αγάπη,
και ότι οφείλουμε να ακολουθήσουμε τον Ιησού
ενσαρκώνοντας αυτήν την αγάπη.
Κάνε μας αδελφούς και αδελφές για όλους,
με μια ξεχωριστή αγάπη για τους νέους
και τους πιο εγκαταλελευμμένους.

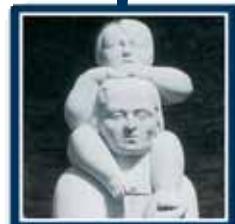
Το ΝΕΡΟ μέσα από το ΒΡΑΧΟ

Είσαι η Αστείρευτη Πηγή μας
και σε παρακαλούμε να προσεύχεσαι για εμάς,
και μαζί με εμάς,
ώστε να συνεχίσουμε να είμαστε:

- Αδελφοί και Αδελφές, που ακτινοβολούν την ελπίδα,
με πίστη στην ενεργή παρουσία του Αγίου Πνεύματος
που καλεί όλους, άνδρες και γυναίκες,
να γίνουν συνδημιουργοί ενός νέου και καλύτερου κόσμου.
- Αδελφοί και Αδελφές, με καρδιά που ακούει
και με διορατικόπτη αναζητάει ακατάπαυστα το θέλημα του Θεού Πατέρα.
- Αδελφοί και Αδελφές γεμάτοι τόλμη,
που δεν αφήνουν να σθίνει η φλόγα του πάθους στη ζωή τους.
- Μαριανοί Απόστολοι, με καρδιά που καίει από αγάπη,
έτοιμοι να κηρύξουν τον Ιησού και το Ευαγγέλιο Του.

Βοήθησέ μας Παναγία, να είμαστε αδελφοί και αδελφές
για όλους εκείνους και εκείνες που συναντάμε στο δρόμο μας.
Βοήθησέ μας να είμαστε παρόντες, όπως Εσύ,
δίπλα σε κάθε άνθρωπο που συναντάμε,
με καρδιά ανοικτή και γεμάτη συμπόνια.

Δέξου την αγάπη μας, Μαρία, Καλή μας Μπέρα·
Θαυμάζουμε το παράδειγμά Σου, γνωρίζουμε τη μεσιτεία Σου.
Όπως για Σε, ο Χριστός ας γίνει το κέντρο της ζωής μας!^{l²⁷}

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Αντλώντας από πηγές “Ύδατος ζῶντος”...

1. Μέσα στη δική σου πνευματική πορεία, ποια πρόσωπα ή ποια γεγονότα είχαν μια σημαντική επρροή; Μπορείς να προσδιορίσεις ουσιαστικά γεγονότα που διαμόρφωσαν την πνευματικότητά σου; Ποιες ήταν οι σημαντικές στιγμές της προσωπικής σου εμπειρίας με κάποιους νέους “Montagne”; (**§ 8 & 9**)
2. Συνάντησες ποτέ κάπουν που είχε μια “λιγότερο περίπλοκη και περισσότερο πρακτική” πνευματικότητα; (**§ 34**) Ποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό παρατήρησες σ’ αυτόν τον άνθρωπο;
3. Ποια από τα έξι χαρακτηριστικά που αναφέρθηκαν για τη Μαριανή Πνευματικότητα είναι τα πιο σημαντικά μέσα στη ζωή σου; (**§ 15 – 41**) Υπάρχουν στοιχεία που θα ήθελες να ενισχύσεις;

Πορευόμαστε στο δρόμο της Πίστης...

1. Μπορείς να θυμηθείς γεγονότα της ζωής σου που σε έκαναν να αναρωτηθείς για το Θεό και την πίστη; Πώς αυτές οι αμφιβολίες ενίσχυσαν την πνευματικότητά σου;
2. Πού είναι πιο εύκολο για σένα να συναντήσεις το Θεό; Ποια εμπόδια αντιμετωπίζεις σε αυτήν την προσπάθειά σου; (**§ 71 – 78**)
3. Τι τροφοδοτεί την πνευματικότητά σου σ’ αυτή τη φάση της ζωής σου; (**§ 80 – 87**)
4. Ποιο σύμβολο ή εικόνα θα χρησιμοποιούσες για να εκφράσεις τι είναι ο Θεός για σένα και ποια είναι η σχέση σου μαζί Του;
5. Μέσα στο χώρο σου, ποια είναι τα “ίχνη που αφήνουν τα βήματα του Θεού”; (**§ 73**)
6. Ποιο συναίσθημα σε διακατέχει τώρα;

Σαν Αδελφοί και Αδελφές...

1. Μέσα από τη ζωή του Ιησού, ποια αφήγηση ή ποιο γεγονός σε εμπνέει περισσότερο ως προς τη δημιουργία μιας κοινότητας ή μιας οικογένειας; (**§ 91 & 92**)

2. Το γεγονός ότι είσαι μέλος μιας “κοινότητας” βοήθησε στην ενδυνάμωση της πνευματικότητάς σου; Μπορείς να αναφέρεις μερικές καταστάσεις που σε έχουν βοηθήσει;
3. Μπορείς να αναφέρεις μερικές στιγμές όπου βρήκες στήριγμα στην πίστη μιας “κοινότητας”, όταν η προσωπική σου πίστη δοκιμαζόταν;
4. Τι είναι εκείνο που σε βοηθά να διατηρείς σχέσεις αυθεντικές, απλές και προσιτές; **(§ 119 & 120)**

Για να φέρουμε το Χαρμόσυνο Άγγελμα στους Φτωχούς...

1. Ποιες είναι οι φλογερές επιθυμίες και οι ανησυχίες του κόσμου που αγγίζουν περισσότερο την καρδιά σου; **(§ 125 – 130)**
2. Σ' αυτή τη φάση της ζωής σου, ποια σημεία του «Ευαγγελισμού της Θεοτόκου» και της «Επίσκεψης της Πλαναγίας στην Ελισάβετ» πιστεύεις ότι σου ταιριάζουν περισσότερο; Ποιο αποτελεί για σένα πρόκληση; **(§ 131)**
3. Ποιο είναι εκείνο το κάλεσμα στη σημερινή ζωή σου που σε ωθεί να εγκαταλείψεις την άνεση “του σπιτιού σου”, για να πας να συναντήσεις εκείνους που βρίσκονται σε ανάγκη; **(§ 132 – 134)**
4. Όταν ακούς, με τη βοήθεια της Πλαναγίας, τον Ιησού στη ζωή σου, τι είναι εκείνο που νιώθεις; Τι σου λέει να κάνεις; **(§ 151 & 152)**

Έχουμε νέα οράματα, κάνουμε καινούργια όνειρα.

1. Σχετικά με τη Μαριανή Πνευματικότητα, ποιες πεποιθήσεις θα πρόσθετες σε εκείνα που ήδη αναφέρονται στο κείμενο; **(§ 154)**
2. Προς ποιες κατευθύνσεις βλέπεις να αναπτύσσεται η Μαριανή Πνευματικότητα; **(§ 155)**
3. Μέσα στη Μαριανή Πνευματικότητα, τι είναι εκείνο που σου δίνει χαρά;

Εισαγωγή

- 1 “*Ας επιλέξουμε τη ζωή*” – Μίνυμα της 20ής Γενικής Συνέλευσης πο 48.1 (Ρόμη, 2001). Το κείμενο στο οποίο αναφέρεται είναι: “*Στα Βήματα του Μαρκελλίνου Champagnat: η Μαριανή Παιδαγωγική Αποστολή σήμερα*” (Ρόμη, 1998).
- 2 Αδ. Seán Sammon, “*Η επανάσταση της καρδιάς: η Πνευματικότητα του Μαρκελλίνου και μία σύγχρονη ταυτότητα για τους Μικρούς Αδελφούς της Μαρίας*”. Εγκύλιοι, τόμος XXXI, no 1 (2003), σελίδα 47.
- 3 Αδ. Benito Arbués, “*Προχωρώντας ειρηνικά, αλλά χωρίς καθυστέρηση*”. Εγκύλιοι, τόμος XXX, no 1 (1997), σελίδα 24.
- 4 Καταστατικό 7.
- 5 Καταστατικό 2.
- 6 Καταστατικό 49.
- 7 Καταστατικό 165.
- 8 Καταστατικό 171.
- 9 Η τρίτη από τις τρεις πνευματικές ασκήσεις,
- με τις οποίες ο Αδ. Basilio εγκανίσε τη 18η Γενική Συνέλευση, ήπαν αφιερωμένη στη Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα (Πρακτικά της 18ης Γενικής Συνέλευσης, Ρόμη, 1985, σελίδες 45-62).
- 10 Αδ. Charles Howard, “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*” – Εγκύλιοι, τόμος XXIX, no 8 (1992). “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*” του κεφένου: “*Άδελφοί σε αλληλεγγύη*”, Μίνυμα της 19ης Γενικής Συνέλευσης (Ρόμη, 1993). Αδ. Benito Arbués, “*Προχωρώντας ειρηνικά, αλλά χωρίς καθυστέρηση*”, Εγκύλιοι, τόμος XXX, no 1 (1997). Αδ. Seán Sammon, “*Η επανάσταση της καρδιάς: η Πνευματικότητα του Μαρκελλίνου και μία σύγχρονη ταυτότητα για τους Μικρούς Αδελφούς της Μαρίας*”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, no 1 (2003).
- 11 Κατά Λουκάν 1, 46-55.

1. Αντλώντας από πηγές “ύδατος ζῶντος”

- 12 Κατά Ιωάννην 7, 37.
- 13 Κατά Λουκάν 1, 39.
- 14 “*Η ζωή*”, 10 μέρος, Κεφάλαιο X, σελίδες 105-113.
- 15 “*Η ζωή*”, 20 μέρος, Κεφάλαιο I.
- 16 Από τα πρόσωπα, από τα οποία άντλησε στοιχεία για την πνευματικότητά του, αξίζει να αναφέρουμε τους François de Sales, Alphonse Liguori και Jean Eudes.
- 17 “*Η ζωή*”, 20 μέρος, Κεφάλαιο VII, σελίδες 352-353.
- 18 “*Η ζωή*”, 10 μέρος, Κεφάλαιο III, σελίδα 31.
- 19 “*Η ζωή*”, 10 μέρος, Κεφάλαιο III, σελίδες 30-33 και Κεφάλαιο XI, σελίδα 123, 20 μέρος,

Κεφάλαιο VII, σελίδα 342.

20 Επιστολή στον Επίσκοπο Gaston de Pins, Σαρακοστή του 1835 (Επιστολή πο 56).

21 Κατά Ιωάννην 7, 38.

22 “*H ςων*”, 2ο μέρος, Κεφάλαιο IV, σελίδα 318.

23 Ψαλμός 127 [126].

24 Προσχέδιο επιστολής στον κ. Jean-François Preynat, 3 Δεκεμβρίου 1836 (Επιστολή πο 73b).

25 “*H ςων*”, 2ο μέρος, Κεφάλαιο VI, σελίδα 340.

26 “Ἄς επιλέξουμε την ςων”, Μίνυμα της 20ης Γενικής Συνέλευσης, πο 18 (Ρώμη, 2001).

27 Προς Κολοσσαίες 1, 15.

28 “Βιογραφίες ορισμένων Αδελφών”, σελίδες 19-214 (Λυόν, Παρίσι, 1924).

29 “*H ςων*”, 2ο μέρος, Κεφάλαιο VI, σελίδα 330.

30 Καταστατικά 53 και 54.

31 “*H ςων*”, 2ο μέρος, Κεφάλαιο VI, σελίδες 331-340.

32 Κατά Ματθαίου 25, 31-46.

33 Επιστολή στον Επίσκοπο Pompallier, 27 Μαΐου

1838 (Επιστολή πο 194).

34 Καταστατικό 84.

35 Καταστατικό 84.

36 Κατά Λουκάν 1, 39. Με αυτόν τον τρόπο συμμετέχουμε στη θεμελιώδη αποστολή της Πλαναγίας, την οποία η Εκκλησία αποκάλεσε γι' αυτό “Θεοτόκο”, δηλαδή εκείνη που έφερε στον κόσμο το Θεό.

37 Αδ. Charles Howard, “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, Εγκύλιοι, τόμος XXIX, πο 8 (1992), σελίδα 505.

38 Καταστατικό 6.

39 Αδ. Seán Sammon, “*Η επανάσταση της καρδιάς*”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, πο 1 (2003), σελίδες 27 και 63-64.

40 Καταστατικό 51.

41 “*Οδηγός Επιμόρφωσης*”, πο 205 (Ρώμη, 1994) με παραπομπή στο Βιβλίο της Γένεσης 1, 28.

42 Κατά Ιωάννην 7, 38.

2. Πορευόμαστε στο δρόμο της Πίστης

43 Κατά Λουκάν 1, 26-27.

44 “*H ςων*”, 1ο μέρος, Κεφάλαιο II, σελίδα 10 και Κεφάλαιο VI, σελίδα 62.

45 Κατά Λουκάν 1, 28.

46 Αδ. Charles Howard, “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, Εγκύλιοι, τόμος XXIX, πο 8 (1992), σελίδα 440.

47 “*H ςων*”, 1ο μέρος, Κεφάλαιο XI, σελίδα 117.

48 Καταστατικό 11.

49 Επιστολή στον Αδ. Hilarion, Παρίσι 18 Μαρτίου 1838 (Επιστολή πο 181).

50 “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, πο 14, Μίνυμα της 19ης Γενικής Συνέλευσης (Ρώμη, 1993).

51 Κατά Λουκάν 1, 30.

52 Κατά Λουκάν 1, 48-50.

- 53** Κατά Λουκάν 1, 48-50.
- 54** Κατά Λουκάν 1, 35.
- 55** Κατά Λουκάν 2, 19 και 51.
- 56** Καταστατικό 168.
- 57** “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, πο 29, Μήνυμα της 19ης Γενικής Συνέλευσης (Ρώμη, 1993).
- 58** “*H ζωή*”, 1ο μέρος, Κεφάλαιο VI, σελίδες 61-62.
- 59** “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, πο 26, Μήνυμα της 19ης Γενικής Συνέλευσης (Ρώμη, 1993).
- 60** Καταστατικό 71.
- 61** Κατά Λουκάν 24, 13-35.
- 62** Καταστατικό 73.
- 63** Καταστατικά 57 και 69. Βλέπε επίσης: Αδ. Seán Sammon, “*Θαυμαστοί Σύντροφοι: η κοινοτική ψών των Μικρών Αδελφών της Μαρίας*”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, πο 2 (2005), σελίδα 69.
- 64** «*Tην ώρα του πειρασμού και του αγώνα μας, παραδίδουμε τον εαυτό μας στο άγγιγμα του Χριστού, που θεραπεύει τις πληγές μας, μας απελευθερώνει από τις εγωιστικές επιθυμίες μας και μας καθιστά παιδιά της Ανάστασης. Ακόμα περισσότερο, εκμεταλλευόμαστε την πνευματική καθοδήγηση και το Μυστήριο της Συμφιλίωσης (Εξομολόγηση), που αποτελεί πηγή της ανανεωμένης αγάπης.*» (Καταστατικό 25)
- 65** Κατά Λουκάν 1, 45.
- 66** Κατά Λουκάν 1, 46-49.
- 67** Κατά Λουκάν 1, 38.

3. Σαν Αδελφοί και Αδελφές

- 68** Κατά Ιωάννην 13, 34.
- 69** Κατά Ιωάννην 17 και “*Πνευματική Παρακαταθήκη*” του Αγίου Μαρκελλίνου.
- 70** “*H ζωή*”, 1ο μέρος, Κεφάλαιο VI, σελίδα 64 και Κεφάλαιο VII, σελίδες 78-81.
- 71** “*H ζωή*”, 1ο μέρος, Κεφάλαιο VII, σελίδες 77-79.
- 72** “*Οδηγός Επιμόρφωσης*” (Ρώμη, 1994), πο 13ss.
- 73** Αδ. Charles Howard, “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, Εγκύλιοι, τόμος XXIX, πο 8 (1992), σελίδα 496 (δίνοντα παραδείγματα οπου ο Ιησούς βιώνει την κοινωνία).
- 74** “*Novo Millennio Ineunte*” (Επιστολή του Πάπα Ιωάννη-Παύλου II προς τους Επισκόπους, τον Κλήρο και τους λαϊκούς πιστούς της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, με αφορμή τη λήξη τού Μεγάλου Ιωβηλαίου τού έτους 2000, Ρώμη, 6 Ιανουαρίου 2001), πο 43.
- 75** Πράξεις Αποστόλων 4, 32. Βλέπε επίσης: “*H ζωή*”, 1ο μέρος, Κεφάλαιο X, σελίδα 110.
- 76** Ο Άγιος Μαρκελλίνος έγραψε ταπεινά ότι ήταν διατεθειμένος να κάνει οποιαδήποτε θυσία για το καλό των Αδελφών του: «*Δεν υπάρχει τίποτα*

πραγματικά καλό που να μην σας το εύχομαι και που να μην είμαι διατεθειμένος να κάνω τα πάντα και να επιχειρήσω τα πάντα για να σας το εξασφαλίσω.» (Επιστολή στον Αδ. Denis, 5 Ιανουαρίου 1838 - Επιστολή προς την μαρτυρία των Αδελφών, βλέπε Αδ. Laurent, “Μαριανές Ρίζες”, Έντυπο 756. Στις επιστολές του ο Μαρκελλίνος έγραψε με πολλή κατανόηση και στοργή για τον κάθε Αδελφό προσωπικά, απαντώντας στις ανησυχίες τους με προτροπές, ενθάρρυνση, καλή διάθεση και πρακτικές συμβουλές. Τέλειωνε συχνά τις επιστολές του με την έκφραση: «Σας αφίνω στην Ιερά Καρδία του Ιησού και της Πλαναγίας.» Μία χειρονομία ενδεικτική της αγάπης του για τους Αδελφούς και της φροντίδας του για το καλό τους ήταν η επίσκεψη που έκανε μέσα σε χιονοθύέλλα σ' έναν άρρωστο Αδελφό, επίσκεψη που παραλίγο να κοστίσει τη ζωή τη δική του και του συντρόφου του (“Η ζωή”, 2ο μέρος, Κεφάλαιο VII, σελίδα 352). Βλέπε επίσης το στοχασμό του Αδ. Seán Sammon πάνω σ' αυτό το επεισόδιο, “Η επανάσταση της καρδιάς: η Πνευματικότητα του Μαρκελλίνου και μία σύγχρονη ταυτότητα για τους Μικρούς Αδελφούς της Μαρίας”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, προσθήτης 1 (2003), σελίδα 56.

πραγματικά καλό που να μην σας το εύχομαι και που να μην είμαι διατεθειμένος να κάνω τα πάντα και να επιχειρήσω τα πάντα για να σας το εξασφαλίσω.» (Επιστολή στον Αδ. Denis, 5 Ιανουαρίου 1838 - Επιστολή προς την μαρτυρία των Αδελφών, βλέπε Αδ. Laurent, “Μαριανές Ρίζες”, Έντυπο 756. Στις επιστολές του ο Μαρκελλίνος έγραψε με πολλή κατανόηση και στοργή για τον κάθε Αδελφό προσωπικά, απαντώντας στις ανησυχίες τους με προτροπές, ενθάρρυνση, καλή διάθεση και πρακτικές συμβουλές. Τέλειωνε συχνά τις επιστολές του με την έκφραση: «Σας αφίνω στην Ιερά Καρδία του Ιησού και της Πλαναγίας.» Μία χειρονομία ενδεικτική της αγάπης του για τους Αδελφούς και της φροντίδας του για το καλό τους ήταν η επίσκεψη που έκανε μέσα σε χιονοθύέλλα σ' έναν άρρωστο Αδελφό, επίσκεψη που παραλίγο να κοστίσει τη ζωή τη δική του και του συντρόφου του (“Η ζωή”, 2ο μέρος, Κεφάλαιο VII, σελίδα 352). Βλέπε επίσης το στοχασμό του Αδ. Seán Sammon πάνω σ' αυτό το επεισόδιο, “Η επανάσταση της καρδιάς: η Πνευματικότητα του Μαρκελλίνου και μία σύγχρονη ταυτότητα για τους Μικρούς Αδελφούς της Μαρίας”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, προσθήτης 1 (2003), σελίδα 56).

- 77 Αδ. Charles Howard, “Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα”, Εγκύλιοι, τόμος XXIX, προσθήτης 8 (1992), σελίδες 496-497.
- 78 Καταστατικό 21.
- 79 Κατά Ιωάννην 13, 34.
- 80 Αδ. Seán Sammon, “Η επανάσταση της καρδιάς: η Πνευματικότητα του Μαρκελλίνου και μία σύγχρονη ταυτότητα για τους Μικρούς Αδελφούς της Μαρίας”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, προσθήτης 1 (2003), σελίδα 56.
- 81 Κατά Ματθαίον 11, 29.
- 82 “Άς επιλέξουμε τη ζωή”, Μήνυμα της 20ης Γενικής Συνέλευσης, προσθήτης 24 (Ρόμη, 2001).
- 83 Αδ. Seán Sammon, “Θαυμαστοί Σύντροφοι: η κοινοτική ζωή των Μικρών Αδελφών της Μαρίας”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, προσθήτης 2 (2005), σελίδα 71.
- 84 Κατά Ιωάννην 2, 1-11.
- 85 Το “Ενθυμίσου” στο έντυπο “Η ζωή”, 2ο μέρος, Κεφάλαιο VII, σελίδα 353.
- 86 Κατά Λουκάν 15, 11-32. Βλέπε επίσης: Αδ. Seán Sammon, “Θαυμαστοί Σύντροφοι: η κοινοτική ζωή των Μικρών Αδελφών της Μαρίας”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, προσθήτης 2 (2005), σελίδα 74.
- 87 “Άς επιλέξουμε τη ζωή”, Μήνυμα της 20ης Γενικής Συνέλευσης, προσθήτης 20 (Ρόμη, 2001).
- 88 Αδ. Charles Howard, “Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα”, Εγκύλιοι, τόμος XXIX, προσθήτης 8 (1992), σελίδες 473 και 477.
- 89 Κατά Ιωάννην 13, 35.
- 90 Καταστατικό 3. Βλέπε επίσης: Αδ. Charles

Howard, “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, Εγκύλιοι, τόμος XXIX, no 8 (1992), σελίδες 465-466.

- 91** “*Vita Consecrata*” (Μετασυνοδική Αποστολική Παραίνεση του Πάπα Ιωάννη-Πιαύλου ΙΙ προς τους Επισκόπους, τον Κλήρο, τα Μοναχικά Τάγματα, τα Κινήματα Λαϊκών και προς όλους τους λαϊκούς πιστούς της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, πάνω στην Αφερωμένη Ζωή και

την Αποστολή της μέσα στην Εκκλησία και στον κόσμο - Ρώμη, 25 Μαρτίου 1996), no 60.

- 92** “*Vita Consecrata*”, no 51 και Αδ. Charles Howard, “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, Εγκύλιοι, τόμος XXIX, no 8 (1992), σελίδα 498.

- 93** “*H ἥσπιτι*”, 1ο μέρος, Κεφάλαιο XXII, σελίδα 242.

- 94** “*H ἥσπιτι*”, 1ο μέρος, Κεφάλαιο XXII, σελίδα 242.

4. Για να φέρουμε το Χαρμόσυνο Άγγελμα στους Φτωχούς

- 95** Κατά Λουκάν 4, 18 και Βιβλίο Προφήτη Ησαΐα 61, 1.

- 96** Κατά Ιωάννην 10, 10.

- 97** “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, no 13, του κειμένου: ‘Αδελφοί σε αλληλεγγύη’, Μίνυμα της 19ης Γενικής Συνέλευσης (Ρώμη, 1993).

- 98** Αδ. Séan Sammon, “Να κάνουμε τους ανθρώπους να γνωρίσουν και να αγαπήσουν τον Ιησού - *H Μαριανή Αποστολική Ζωή σήμερα*”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, no 3 (2006), σελίδα 112.

- 99** Αναφορά στον Ψαλμό 127 [126]. Βλέπε επίσης: “*H ἥσπιτι*”, 2ο μέρος, Κεφάλαιο III, σελίδα 297 και Επιστολή στον Αδ. François, 10 Ιανουαρίου 1838 (Επιστολή no 169).

- 100** Κατά Λουκάν 1, 39-45.

- 101** “*Άς επιλέξουμε τη ζωή*”, Μίνυμα της 20ης Γενικής Συνέλευσης, no 42.4 (Ρώμη, 2001).

- 102** Κατά Λουκάν 1, 39.

- 103** Αδ. Charles Howard, “*Μαριανή Αποστολική*

“*Πνευματικότητα*”, no 21, από το κείμενο: ‘Αδελφοί σε αλληλεγγύη’, Μίνυμα της 19ης Γενικής Συνέλευσης (Ρώμη, 1993).

- 104** Κατά Λουκάν 4, 18.

- 105** “*H ἥσπιτι*”, 2ο μέρος, Κεφάλαιο VI, σελίδα 340.

- 106** “*Άς επιλέξουμε τη ζωή*”, Μίνυμα της 20ης Γενικής Συνέλευσης, no 18 (Ρώμη, 2001).

- 107** Παράδειγμα, όταν συνομιλεί με τη Σαφαρείτιδα Κατά Ιωάννην 4, 7-27.

- 108** Καταστατικό 21.

- 109** Για την καλύτερη κατανόση του όρου ‘Αδελφός’, που χρησιμοποιείται εδώ, βλέπε, στην Εισαγωγή του παρόντος εντύπου, την παράγραφο: “Πώς να προσεγγίσετε αυτό το βιβλίο”. Βλέπε επίσης το κείμενο της παραγράφου 119 του παρόντος.

- 110** Επιστολή στον Επίσκοπο De Bruillard, 15 Φεβρουαρίου 1837 (Επιστολή no 93).

- 111** Καταστατικό 82.

112 Η έκφραση αυτή συνηθίζεται πολύ μεταξύ των χριστιανών, από τότε που ο Πάπας Ιωάννης-Παύλος II τη χρησιμοποίησε για να καλέσει τους νέους να γίνουν «*σπορείς ελπίδας*» μέσα στον κόσμο, κατά τη 2η Παγκόσμια Συνάντηση Νεολαίας το 1987 στο Μπουένος Άιρες. Συνέπεια αυτού ήταν να γράψει ο Αδ. Charles Howard μία Εγκύλιο, με την οποία καλούσε τους Μαριανούς Αδελφούς να είναι άνθρωποι ελπίδας, αιφιερωμένοι στην αποστολή τους (βλ. Αδ. Charles Howard, “*Σπορείς Ελπίδας*”, Εγκύλιοι, τόμος XXIX, no 5, 1990).

113 Dom Hélder Pessoa Câmara (1909-1999): Αρχιεπίσκοπος των περιοχών Olinda και Recife της Βραζιλίας. Πολύ γνωστός υποστηρικτής των φτωχών, αγωνιστής της ειρήνης, απόστολος της Θεολογίας της Απελευθέρωσης. Ονομάστηκε “Επίσκοπος των παραγκουπάλεων”. Αποδοκάμασε τις αδικίες που διαπράττονταν στη Λατινική Αμερική, εξέδωσε βιβλία για να ενημερώσει και να ευαισθητοποιήσει το λαό, ίδρυσε οργανώσεις για να στηρίξει τους καταπιεσμένους. Γνωστή είναι η δήλωσή του: «‘Οταν δίνω τροφή στους φτωχούς, με αποκαλούν άγιο. Όταν ρωτά γιατί είναι φτωχοί, με αποκαλούν κορμουνιστή.» Με

τη φράση του: «*Κάθε πρωί επιλέγω να αγαπιώ*», πρόσφερε στην ανθρωπότητα το κλειδί για έναν καλύτερο κόσμο.

114 “*Άς επιλέξουμε τη ζωή*”, Μίνυμα της 20ης Γενικής Συνέλευσης, no 33 (Ρόμη, 2001).

115 “*Οι Μαριανοί Αδελφοί σήμερα*”, Μίνυμα της 17ης Γενικής Συνέλευσης, no 16 (Ρόμη, 1976).

116 Ad. Séan Sammon, “*Να κάνουμε τους ανθρώπους να γνωρίσουν και να αγαπήσουν τον Ιησού - Η Μαριανή Αποστολική Ζωή σήμερα*”, Εγκύλιοι, τόμος XXXI, no 3 (2006), σελίδα 111.

117 “*Η ζωή*”, 1ο μέρος, Κεφάλαιο VII, σελίδα 75: «*Επιθυμώ να αφιερώσετε όλες σας τις δυνάμεις και όλο σας το ζήλο για να θονθήσετε τα παιδιά που έχουν ελλιπή μόρφωση και είναι περισσότερο στερημένα.*»

118 “*Μαριανή Αποστολική Πνευματικότητα*”, no 16, του κειμένου: ‘*Αδελφοί σε αλληλεγγύην*’, Μίνυμα της 19ης Γενικής Συνέλευσης (Ρόμη, 1993).

119 Κατά Ματθαίον 28, 19.

120 Διεθνής Αγγλικανο-Ρωμαιοκαθολική Επιτροπή (ARCIC): “*Παναγία: Χάρη και Ελπίδα εν Χριστώ*”, no 5 (2005).

121 Κατά Ιωάννην 2, 5.

5. 'Έχουμε νέα οράματα, κάνουμε καινούργια όνειρα

122 Βιβλίο Προφήτη Ιωάννη 3, 1.

123 Κατά Λουκάν 15, 5.

124 Κατά Λουκάν 15, 5.

125 Βιβλίο Προφήτη Ιωάννη 3, 1.

126 Κατά Λουκάν 1, 47.

127 Εμπνευσμένη από την προσευχή με την οποία έκλεισε την ‘*Επιστολή Ευχαριστίας*’ ο Αδ. Charles Howard (Ρόμη, 1993).

Fourvière (§ 10)

Στο λόφο που δεσπόζει πάνω από την πόλη της Λυών χτίστηκε το 12^ο αιώνα μία εκκλησία αφιερωμένη στην Παναγία. Αποτέλεσε δημοφιλή τόπο προσκυνήματος κυρίως κατά το 17^ο αιώνα. Σ' αυτή την εκκλησία της Fourvière πήγαν στις 23 Ιουλίου 1816 - την επομένη της χειροτονίας τους - ο Jean-Claude Courveille, ο Jean-Claude Colin και ο Μαρκελλίνος Champagnat μαζί με εννέα ακόμα συναδέλφους τους, για να εμπιστευτούν στην Παρθένο Μαρία το σχέδιό τους να ιδρύσουν ένα Τάγμα, το οποίο θα είχε ως αποστολή να συνεχίσει το έργο της Παναγίας μέσα στην Εκκλησία. Η δέσμευσή τους διατυπώθηκε στον “Ορκό της Fourvière”. Εκεί αποφάσισαν επίσης ότι ο Μαρκελλίνος θα αναλάμβανε να ιδρύει το Τάγμα των “Μαριανών Αδελφών”. Την υπόσχεση αυτή ο Μαρκελλίνος την εκπλήρωσε πολύ γρήγορα και επέστρεψε στην Fourvière για να αφιερώσει στην Παναγία το έργο του. Μέχρι πρόσφατα, το άγαλμα της Παναγίας της Fourvière είχε μία καρδιά την οποία μπορούσε κανείς ν' ανοίξει για να τοποθετήσει μέσα ένα χαρτί με τα ονόματα των ιεραποστόλων - Ιερέων και Μοναχών - που είχαν φύγει για το Νότιο Ειρηνικό.

Παραπομπές:

<http://www.champagnat.org>

Αδ. Jean-Baptiste, “Ο Βίος του Ιωσήφ Βενέδικτου Μαρκελλίνου Champagnat” (έκδοση με αφορμή την επέτειο των 200 χρόνων από τη γέννησή του, Ρώμη, 1989), 1^ο μέρος, Κεφάλαιο III, σελίδα 33, σημείωση 35.

Hermitage (§ 63, 100)

Στα 1824, το Τάγμα του Μαρκελλίνου είχε αναπτυχθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε χρειαζόταν τη βοήθεια ενός δεύτερου ιερέα. Το Συμβούλιο της Αρχιεπισκοπής αποφάσισε στις 12 Μαΐου να στείλει τον πατέρα Courveille για να βοηθήσει.

Η άφιξή του ελευθέρωσε το Μαρκελλίνο από πολλές έννοιες και του έδωσε τη δυνατότητα να θέσει σε εφαρμογή ένα σχέδιο που τον απασχολούσε από καιρό: την κατασκευή ενός κτηρίου, αρκετά ευρύχωρου, για να στεγάσει τους Άδελφους που συνεχός αυξάνονταν σε αριθμό. Αγόρασε ένα κτήμα, έκτασης 2,5 εκταρίων (25 στρεμμάτων), σε μία προστατευμένη περιοχή της κοιλάδας του ποταμού Gier. Κλεισμένη ανατολικά και δυτικά από απότομες πλαγιές, η έκταση είχε και ένα άλσος από θελανιδές και αρδευόταν καλά από το νερό του ποταμού. Στα τέλη Μαΐου ο Βικάριος της Αρχιεπισκοπής π. Cholleton ευλόγησε το θεμέλιο λίθο και η κατασκευή ξεκίνησε αμέσως. Ο Μαρκελλίνος και οι νεαροί Άδελφοί δούλεψαν

Το ΝΕΡΟ μέσα από το ΒΡΑΧΟ

σκληρά καθ' όλη τη διάρκεια των έξι μηνών του καλοκαιριού και του φθινοπώρου του 1824. Έκοψαν και μετέφεραν τις πέτρες για την οικοδόμηση του κτηρίου, έσκαψαν την άμφιο, έφτιαξαν λάσπη και βούθησαν τους εργάτες που είχαν προσληφθεί για τις εξειδικευμένες εργασίες. Εγκατεστημένη σε ένα παλιό νοικιασμένο σπίτι στην απέναντι όχθη του Gier, η Κοινότητα συγκεντρωνόταν για την πρωτιά Θεία Λειτουργία σε ένα μικρό υπόστεγο κάτω απ' τις βελανιδές. Αυτό το μέρος είναι γνωστό ως το “Παρεκκλήσι στο Δάσος”. Μια σιφονιέρα χρονίζει ως Αγία Τράπεζα· ο χτύπος μιας καμπάνας που ήταν κρεμασμένη από το κλαδί ενός δένδρου καλούσε την Κοινότητα στην προσευχή. Πόσο ενθουσιασμένοι ήταν όλοι! Οι νεαροί Αδελφοί ενθάρρυναν ο ένας τον άλλο· ήταν τόσο περήφανοι για το κατόρθωμά τους! Σε όλη τη διάρκεια της κατασκευής του πενταώροφου κτηρίου, ο Ιδρυτής αποτέλεσε παράδειγμα για τους Αδελφούς του. Ήταν ο πρώτος που ξέκινούσε τη δουλειά κάθε πρωί και ο τελευταίος που τελείωνε το βράδυ. Ενώ οι Αδελφοί θαύμαζαν την προσπάθεια του Μαρκελλίνου, ορισμένοι συνάδελφοί του ιερείς ήταν λιγότερο ενθουσιώδεις. Λενέβλεπαν με καλό μάτι έναν ιερέα με ρούχα σκονισμένα και χέρια ροζισμένα από τη χειρωνακτική εργασία. Εντούτοις, οι ενορίτες του Μαρκελλίνου τον υποστήριζαν. Τον αγαπούσαν, γιατί ήταν ποιμένας των ψυχών και, καθώς ήταν και οι ίδιοι άνθρωποι της δουλειάς, τον θαύμαζαν ως εργάτη και οικοδόμο. Το νέο κτήριο ήταν έτοιμο να κατοικηθεί προς το τέλος του χειμώνα του 1825. Το Μάιο του ίδιου έτους οι Αδελφοί τού χωριού La Valla εγκαταστάθηκαν στην Notre-Dame de l'Hermitage. Ο Μαρκελλίνος είχε πλέον ένα Ηγουμενείο για το Τάγμα του.

Παραπομπή:

Αδ. Séan Sammon, “Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat - Βίος και Αποστολή - Μια καρδιά χωρίς σύνορα” (Ρώμη, 1999), σελίδες 48-49.

Jean-Baptiste Champagnat (§ 34)

Ο Jean-Baptiste Champagnat, πατέρας του Αγίου Μαρκελλίνου, ήταν γαιοκτήμονας από τους πλέον ευκατάστατους και αρκετά καλλιεργημένος. Στην αρχή, είχε δεχθεί με ικανοποίηση την έκρηξη της Γαλλικής Επανάστασης του 1789, τόσο για τα ιδεώδη της όσο και για όλα όσα η επικράτησή της θα μπορούσε να αποφέρει. Εντούτοις, πολύ γρήγορα έγινε φανερό ότι ο ενθουσιασμός του για το επαναστατικό κίνημα άρχισε να υποχωρεί, καθώς απέρριπτε τις υπερβολές του. Και οι υπερβολές ήταν πολλές: η καρατόμηση του βασιλιά, η πολυδάπανη πολιτική της στρατολόγησης, τα στρατιωτικά τάγματα που καταδίωκαν τους ιερείς και τους

λιποτάκτες στρατιώτες. Σε όλη τη διάρκεια της επαναστατικής περιόδου, ο πατέρας του Μαρκελλίνου ανέλαβε πολλές σημαντικές υπηρεσίες της κυβέρνησης στην πόλη της Marlhes και διακρίθηκε για την υπομονή του, τη μετριοπάθειά του και την πολιτική του ευελιξία. Κανείς δεν εκτελέστηκε στην περιοχή του, κανείς δεν συνελήφθη, η τοπική εκκλησία ούτε κάπικε ούτε πουλήθηκε. Ως στοχαστής, επαναστάτης, διοικητικός υπάλληλος της κυβέρνησης, έμπορος και αγρότης, ποια χαρίσματα μετέδωσε ο Jean-Baptiste στο γιο του; Την ικανότητα διάκρισης, τη συμπόνια για τους άλλους, τη διπλωματία, τη σωστή αντιψετώπιση των περιστάσεων, την αγάπη για τη χειρωνακτική εργασία.

Παραπομπή:

Αδ. Seán Sammon, “Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat - Βίος και Αποστολή - Μια καρδιά χωρίς σύνορα” (Ρώμη, 1999), σελίδες 11-12.

Jean-Baptiste Montagne (§ 8, 75, 148, 155)

Στις 28 Οκτωβρίου 1816, συνέβη ένα γεγονός, το οποίο αποτέλεσε για το Μαρκελλίνο Champagnat το θείκο σημείο που του φανέρωνε ότι θα έπρεπε να πραγματοποιήσει το όραμά του να ιδρύσει ένα Τάγμα Αδελφών. Ο νεαρός ιερέας κλίθηκε στο σπίτι ενός ξυλουργού του συνοικισμού Les Palais, ακριβώς πάνω από το χωρίο Bessat. Ένας νέος 17 ετών, ο Jean-Baptiste Montagne, βρισκόταν στο κρεβάτι ετοιμοθάνατος. Ο νέος αγνοούσε εντελώς τις αλήθειες της πίστης μας. Ο Μαρκελλίνος τον δίδαξε, άκουσε την εξημολόγησή του και τον ετοίμασε για το τελευταίο ταξίδι. Μετά έφυγε για να επισκεψθεί κάποιον άλλο άρρωστο στην περιοχή. Όταν επέστρεψε στο σπίτι των Montagne, ο Μαρκελλίνος έμαθε ότι ο Jean-Baptiste είχε πεθάνει. Η συνάντηση του Μαρκελλίνου με αυτό τον έφηβο τον επιρέασε πολύ. Ο Jean-Baptiste δεν γνώριζε τον Ιησού και το γεγονός αυτό έπεισε το νεαρό ιερέα ότι ο Θεός τον καλούσε να ιδρύσει ένα Τάγμα Αδελφών, που θα είχε ως αποστολή τον επανευαγγελισμό των νέων, κυρίως των πο παραμελημένων. Επιστρέφοντας κατόπιν στην ενορία του La Valla, ο Μαρκελλίνος αποφάσισε να βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό του.

Παραπομπές:

Αδ. Seán Sammon, “Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat - Βίος και Αποστολή - Μια καρδιά χωρίς σύνορα” (Ρώμη, 1999), σελίδες 32-33.
“Η ζωή”, 1^ο μέρος, Κεφάλαιο VI, σελίδες 61-62.

Jean-Claude Colin (§ 10)

Γάλλος ιερέας, ιδρυτής του Τάγματος των ιερομόναχων που ήταν αφιερωμένοι στην Παναγία (Μαριανοί). Ο π. Colin γεννήθηκε στις 7 Αυγούστου 1790 στο χωριό St Bonnet-le-Troncy, στη διοικητική περιφέρεια του Ροδανού, στη Γαλλία. Ο πατέρας του είχε προσφέρει καταφύγιο σε ιερείς κατά τη διάρκεια των ταραχών της Γαλλικής Επανάστασης. Και οι δύο γονείς του πέθαναν πριν ακόμα φτάσει στην ηλικία των τεσσάρων ετών.

Με τον αδελφό του Pierre, ο Colin πήγε στο μικρό ιεροσπουδαστήριο του Saint-Jodard. Πέρασε επίσης για μικρά χρονικά διαστήματα από τα ιεροσπουδαστήρια του Alix και της Verrières, όπου έγινε φίλος με το Μαρκελλίνο Champagnat και το Jean-Marie Vianney. Το 1813 εισήλθε στο μεγάλο ιεροσπουδαστήριο του Saint-Irénee στην Λυόν. Προς τα τέλη του 1814 ο Jean-Claude Courveille μεταφέρθηκε επίσης εκεί, ερχόμενος από κάποιο άλλο ιεροσπουδαστήριο. Ο Courveille συγκέντρωσε μία ομάδα ιεροσπουδαστών με στόχο να ιδρύσουν ένα Τάγμα της Παναγίας. Πολλοί από αυτή την ομάδα, συμπεριλαμβανομένων των Colin και Courveille, χειροτονήθηκαν ιερείς της Επισκοπής της Λυόν στις 22 Ιουλίου 1816. Ο αδελφός του Jean-Claude Colin, ο Pierre, τοποθετήθηκε εφημέριος του Cerdon στο Νομό του Ain. Ο Jean-Claude ορίστηκε υπεψημέριος στην ίδια ενορία. Επί 6 χρόνια εργάστηκε στην ενορία του Cerdon και ταυτόχρονα στη σύνταξη των Ιδρυτικών Κειμένων (Κανόνια Ζωής και Καταστατικού) του Τάγματος της Παναγίας. Ο Pierre επιθυμούσε να συμμετάσχει και εκείνος στο σχέδιο των Μαριανών και κάλεσε τη Jeanne-Marie Chavoin και τη Marie Jotillon να έλθουν μαζί τους. Το Cerdon πέρασε στη νέα Επισκοπή του Belley και ο Jean-Claude έπιεισε τον Επίσκοπο Devie να επιτρέψει στους Μαριανούς να κηρύξουν στο Bugey, περιοχή της επαρχίας Φρωκί και μάλλον παραμελημένη. Του ζητήθηκε να διευθύνει το Κολλέγιο του Belley και, όταν η Ρώμη ενέκρινε την ίδρυση του Τάγματος της Παναγίας το 1836, εκλέχτηκε πρώτος Γενικός του Ηγούμενος. Η Ρώμη εμπιστεύτηκε στο νέο Τάγμα τον ευαγγελισμό του Βικαρίατου της Δυτικής Ωκεανίας.

Το 1854, ο π. Colin παραιτήθηκε από τη θέση του Γενικού Ηγουμένου και αποσύρθηκε στη Notre-Dame-de-la-Neylière, όπου πέρασε τα τελευταία 20 χρόνια της ζωής του συμπληρώνοντας και εκσυγχρονίζοντας το Καταστατικό. Το Καταστατικό του Τάγματος της Παναγίας εγκρίθηκε οριστικά από την Αγία Έδρα στις 28 Φεβρουαρίου 1873. Ο Jean-Claude Colin πέθανε δύο χρόνια αργότερα στην Neylière.

Παραπομπή:

http://en.wikipedia.org/wiki/Jean-Claude_Colin

Jeanne-Marie Chavoin (§ 10)

Οι Μαριανές Αδελφές αναγνωρίζουν τη Jeanne-Marie Chavoin (Mère Saint Joseph) ως Ιδρύτριά τους και το Jean-Claude Colin ως Ιδρυτή τους.

H Jeanne-Marie γεννήθηκε στο χωριό Coutouvre της Γαλλίας στις 29 Αυγούστου 1786. Ο πατέρας της ήταν ο ράφτης του χωριού και συνεπώς το σπίτι τους θα πρέπει να ήταν συχνά γεμάτο κόσμο. H Jeanne-Marie φοίτησε ελάχιστα στο σχολείο, αλλά ανέπτυξε μία πίστη βαθιά και σταθερή. Ασχολήθηκε πολύ με τη ζωή των κατοίκων του χωριού της, ενισχύοντας την πίστη τους και επισκεπτόμενη όσους ήταν εγκαταλειεψμένοι. Αν και ήταν πολύ δραστήρια, έβρισκε δύναμη και χαρά στην πολύτερη προσευχή μπροστά στο Αγιότατο Μυστήριο. Κλίθηκε πολλές φορές να ενταχθεί σε διάφορα Μοναχικά Τάγματα, αλλά πάντα αφνύόταν, σήγουρη ότι ο Θεός δεν την προόριζε για αυτή την κλήση. Τελικά το 1817, στα 31 της χρόνια, έλαβε μία επιστολή από τον π. Pierre Colin, αδελφό του Jean-Claude Colin, που είχε διατελέσει εφημέριος της ενορίας του Coutouvre, με την οποία την καλούσε στο Cerdon για να συνεργαστούν στο Μαριανό Σχέδιο. Αμέσως κατάλαβε ότι εκεί ήταν που την καλούσε ο Θεός. Με την καλή της φίλη Marie Jotillon έφυγε για το Cerdon.

Επί έξι χρόνια, τέσσερα από τα οποία ήταν υπεύθυνη του πρεσβυτερίου, συνεργάστηκε με τους αδελφούς Colin για τη δημιουργία του Τάγματος της Πλαναγίας - «το Έργο της Μαρίας». Το 1823, η Marie Jotillon, η Marie Gardet και η Jeanne-Marie Chavoin ξεκίνησαν να συμβιώνουν ως Μοναχική Κοινότητα στο Cerdon. Οι τρεις πρώτες Μαριανές Αδελφές έζησαν μέσα σε μεγάλη φτώχεια· ωστόσο, βλέποντας τη χαρά και την πίστη τους, πολλές νέες γυναίκες του χωριού ζήτησαν να τις ακολουθήσουν. Οχτώ νέες Μαριανές Αδελφές φόρεσαν το ένδυμα της Μοναχής στις 8 Δεκεμβρίου 1824. Λίγο αργότερα κλήθηκαν από τον Επίσκοπο Devié να πάνε στο Belley, όπου έδωσαν τους μοναχικούς τους όρκους στις 6 Σεπτεμβρίου 1826. H Jeanne-Marie ή Mère Saint Joseph, όπως την αποκαλούσαν πλέον, ήταν η πρώτη Γενική Ηγουμένη του νέου Τάγματος μέχρι το 1853, όταν της ζητήθηκε ξαφνικά να παραιτηθεί. Σε πλικά 69 ετών ξεκίνησε μία νέα αποστολή στη Jarnosse, χωριό εγκαταλειεψμένο, φτωχό και με πολλές ανάγκες σε διάφορους τομείς. Εκεί μπόρεσε να ζήσει τη δραστήρια, ενταγμένη μέσα στον κόσμο, μοναχική ζωή που πάντα επιθυμούσε για τις Αδελφές της. Πέθανε στη Jarnosse στις 30 Ιουνίου 1858, σε πλικά 71 ετών.

Παραπομπή:

<http://www.marists.org/beginnings.htm>

La Louvesc (§ 59)

Η μικρή πόλη Louvesc ήταν τόπος προσκυνήματος την εποχή του Αγίου Μαρκελλίνου και συνεχίζει να είναι μέχρι σήμερα. Οι πιστοί οδοιπορούσαν ή ταξίδευαν με διάφορα μέσα προς τη Louvesc, για να προσκυνήσουν το σκήνωμα του Αγίου Jean-François Regis, ο οποίος πέθανε εκεί, αφού έζησε πολλά χρόνια ως ιεροκήρυκας της περιοχής. Την εποχή του Μαρκελλίνου, η μικρή εκκλησία, όπου ήταν θαμμένος ο Άγιος, είχε μετατραπεί σε βασιλική από τον Bossan, τον ίδιο αρχιτέκτονα που είχε χτίσει και το ναό της Notre-Dame της Fourvière.

Ο Μαρκελλίνος φαίνεται να είχε μία ιδιαίτερη σχέση με τη μητέρα του: ήταν το τελευταίο της παιδί που είχε επιζήσει και πρέπει να ξεχώριζε, από νεαρή πλικία, για το ενδιαφέρον του σε θέματα που αφορούσαν την πίστη στο Θεό. Όταν αποφάσισε να σπουδάσει για να γίνει ιερέας, η Marie-Thérèse ενέκρινε και στήριξε την απόφασή του: τον έστειλε στο γαμπρό της για να λάβει τη στοιχειώδη εκπαίδευση και, όταν έγινε φανερό ότι δεν τα κατάφερνε με τα μαθήματα, τον ενθάρρυνε να κάνει περισσότερη προσευχή και πράξεις ευλάβειας. Τον συνόδευσε σε προσκύνημα στο σκήνωμα του Αγίου Jean-François Regis, 40 χιλιόμετρα μακριά. Πίγαν με τα πόδια! Θα έκαναν το ίδιο προσκύνημα ξανά, μετά τα αξιοθρήνητα αποτελέσματα της πρώτης του χρονιάς στο ιεροσπουδαστήριο.

Η Louvesc ήταν επίσης ο ιερός τόπος όπου ο πατέρας Champagnat πήγε να προσευχηθεί, όταν ο πατέρας Bochard, Βικάριος της Επισκοπής της Λυών, προσπάθησε με κάθε τρόπο να συνενώσει το Μοναχικό Τάγμα Αδελφών που είχε ιδρύσει, με τους Αδελφούς του Τάγματος του Μαρκελλίνου. Ο πατέρας Champagnat δεν συμφωνούσε με αυτή την ιδέα και τα πράγματα δεν ήταν καθόλου εύκολα γι' αυτόν. Εκείνη την εποχή: «πήγε να προσκυνήσει στον τάφο του Αγίου Jean-François Regis στη Louvesc, για να του ζητήσει τη φράση που χρειαζόταν.»

Παραπομπές:

<http://www.maristoz.edu.au/>

‘Η ζωή’, 1^ο μέρος, Κεφάλαιο XI, σελίδα 117.

Αδ. José Diez Villacorta, ‘Lugares Maristas’ (Μπουένος Αΐρες, 1999), σελίδες 26-27.

La Valla (§ 2, 92, 100, 138)

Τον Ιούλιο του 1816, ο νέος ιερέας Μαρκελλίνος Champagnat διορίστηκε υπεψημέριος σε αυτή την ενορία. Το χωριό βρίσκεται 45 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Λυών. Εκείνη την εποχή είχε 2.500 κατοίκους. Περίπου 500 από αυτούς ζούσαν μέσα στο χωρό, ενώ οι

υπόλοιποι 2000 ήταν διασκορπισμένοι σε περισσότερους από 60 συνοικισμούς.

Το 1816 ο πατέρας Champagnat αρχικά νοίκιασε και στη συνέχεια αγόρασε ένα μικρό μισοκατεστραμμένο σπίτι στο χωριό. Στις 2 Ιανουαρίου 1817 εγκατέστησε εκεί τους δύο πρώτους Αδελφούς, που είχαν δεχθεί να ξεκινήσουν το Μαριανό τρόπο ζωής. Μία πρόσθετη κατασκευή στο σπίτι τελείωσε το 1822, για να μείνουν 8 ακόμα Αδελφοί, που ήταν στο δοκύμιο και οι οποίοι είχαν εμφανιστεί εντελώς απροσδόκητα. Ο πατέρας Champagnat έψυγε από το χωριό La Valla το 1824 και κατέβηκε στο Hermitage για να βοηθήσει στην οικοδόμησή του.

Η ονομασία “La Valla”, που σημαίνει “η πεδιάδα”, είναι πραγματικά ανάρμοστη για αυτή την περιοχή γύρω από το όρος Pilat. Αντί να αποτελείται από εύφορες εκτάσεις, περιτριγυρισμένες από λόφους, βρίσκουμε πολύ λίγα επίπεδα εδάφη στην περιοχή. Υπάρχουν περισσότερο χαράδρες, βράχια, γκρεμοί και καταρράκτες. Την εποχή του νεαρού εφημερίου, ορισμένες περιοχές ήταν σχεδόν απρόσιτες λόγω της έλλειψης δρόμων. Ο Μαρκελλίνος Champagnat είχε να αντιμετωπίσει χωρίς αμφιθολία μια δύσκολη δοκιμασία σε αυτό το εχθρικό έδαφος.

Παραπομπή:

Αδ. Seán Sammon, “Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat - Βίος και Αποστολή - Μια καρδιά χωρίς σύνορα” (Ρώμη, 1999), σελίδα 28.

Lectio Divina (§ 80)

Ένας τρόπος προσευχής, πολύ παλιός, είναι γνωστός με τον όρο: “*Lectio Divina*”. Πρόκειται για μία αργά και στοχαστική προσευχή μέσω της μελέτης της Αγίας Γραφής, η οποία επιτρέπει στο Λόγο του Θεού να γίνει μέσο ένωσης μαζί Του.

Σύμφωνα με την παράδοση, η “*Lectio Divina*” πραγματοποιείται σε τέσσερις φάσεις:

- *Lectio*

Διαβάζω το κείμενο αργά και πολλές φορές.

- *Meditatio*

Στοχάζομαι το κείμενο και αναζητώ τον τρόπο με τον οποίο μπορώ να το εφαρμόσω στην προσωπική μου ζωή. Προσέχω κάθε ψράση ή κάθε λέξη που δείχνει να έχει μία ιδιαίτερη σημασία. Δεν πρέπει να συγχέω τη μελέτη αυτή με την ερμηνεία του κειμένου. Αντίθετα, πρόκειται για μία πολύ προσωπική ανάγνωση της Γραφής και για την εφαρμογή της στη ζωή μου.

To NEPO μέσα από το ΒΡΑΧΟ

- *Oratio*

Απαντώ σε αυτό το κείμενο ανοίγοντας την καρδιά μου στο Θεό. Ουσιαστικά, δεν είναι μία διανοπτική άσκηση, αλλά μάλλον το ξεκίνημα ενός διαλόγου με το Θεό.

- *Contemplatio*

Ακούω το Θεό. Έτσι απελευθερώνομαι από τις δικές μου σκέψεις, είτε αυτές είναι κοσμικές είτε πνευματικές. Ακούω το Θεό που μου μιλάει, ανοίγω το νου, την καρδιά και την ψυχή μου στην επενέργεια του Θεού.

Παραπομπή:

http://en.wikipedia.org/wiki/Lectio_Divina

Louise Champagnat (§ 34)

Μετά τη μπτέρα του, η Louise Champagnat ήταν η δεύτερη γυναίκα που ενθάρρυνε τον Άγιο Μαρκελλίνο. Μοναχή του Τάγματος του Αγίου Ιωσήφ και αδελφή του Jean-Baptiste Champagnat, εκδιώχθηκε από το μοναστήρι της από τη νέα κυβέρνηση και βρήκε καταφύγιο στο σπίτι της οικογένειας του αδελφού της κατά τη διάρκεια της επαναστατικής έξαρσης. Η Louise συμμετέσχε στην πρώτη θρησκευτική διαπαιδαγώγηση του νεαρού Μαρκελλίνου. Ήταν πιθανόν η πρώτη που του έδειξε πώς να εναρμονίσει την προσευχή με την προσφορά στους άλλους.

Παραπομπή:

Αδ. Seán Sammon, “Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat - Βίος και Αποστολή - Μια καρδιά χωρίς σύνορα” (Ρόμη, 1999), σελίδες 11-12.

Marcellin Champagnat (§ 2, 52, 91, 130)

Marcellin Joseph Benoît Champagnat (1789 - 1840)

Ιερέας του Τάγματος της Πλαναγίας,

Ιδρυτής του Τάγματος των Μικρών Αδελφών της Μαρίας (Μαριανών Αδελφών)

Ο Μαρκελλίνος Champagnat γεννήθηκε στις 20 Μαΐου 1789 στο Marlhes, ένα χωριό στα βουνά της κεντρο-ανατολικής Γαλλίας. Ήταν το ένατο παιδί μιας οικογένειας βαθιά χριστιανικής, από την οποία έλαβε τη βασική του μόρφωση. Όταν ήταν 14 ετών, ένας ιερέας που επισκέψθηκε το χωριό του βοήθησε να καταλάβει ότι ο Θεός τον καλούσε στην ιεροσύνη.

Μεταξύ των συντρόφων του στο Μεγάλο Ιεροσπουδαστήριο της Λυών ήταν ο Jean-Marie Vianney, μελλοντικός εφημέριος του Ars (ιερέας με βαθιά πνευματικότητα, πολύ γνωστός ιεροκήρυκας και εξόμολόγος της εποχής εκείνης), και ο Jean-Claude Colin, που επρόκειτο να ιδρύσει τους Μαριανούς Πλατέρες. Ο Μαρκελλίνος χειροτονήθηκε στις 22 Ιουλίου 1816. Ο νέος ιερέας διορίστηκε θονθός εφημέριος στην ενορία του La Valla. Αποστολή του εκεί ήταν οι επισκέψεις σε αρρώστους, η κατήχηση των παιδιών, η ανακούφιση των φτωχών και η πνευματική καθοδήγηση των οικογενειών στη χριστιανική ζωή.

Στις 2 Ιανουαρίου 1817, έξι μόνο μήνες μετά την άφιξή του στο La Valla, ο Μαρκελλίνος - ο 27χρονος υπεφημέριος - πήρε κοντά του τους δύο πρώτους Αδελφούς. Ήταν ξεκίνησε το Τάγμα των Μικρών Αδελφών της Μαρίας ή των Μαριανών Αδελφών.

Το 1836, η Εκκλησία αναγνώρισε το Τάγμα της Πλαναγίας, των Μαριανών Πλατέρων, και του εμπιστεύτηκε τις ιεραποστολές στην Ωκεανία. Ο Μαρκελλίνος έδωσε τους όρκους του ως μέλος του Τάγματος αυτού και έστειλε τρεις Αδελφούς του μαζί με τους πρώτους Μαριανούς Πλατέρες ως ιεραποστόλους στα νησιά του Ειρηνικού.

Μία μακρόχρονη ασθένεια προοδευτικά έφθειρε το ρωμαλέο οργανισμό του. Εξασθενημένος από τη θαριά εργασία, πέθανε σε πλικά 51 ετών, στις 6 Ιουνίου 1840.

Παραπομπή:

http://www.deaconlaz.org/marcellin_joseph_benoit_champagn.htm

---

Marie-Françoise Perroton και οι πρωτοπόρες γυναίκες των Αδελφών Ιεραποστόλων του Τάγματος της Πλαναγίας (§ 10)

Σε αντίθεση με τα περισσότερα Μοναχικά Τάγματα, οι Μαριανές Αδελφές Ιεραπόστολοι δεν διεκδικούν κανέναν ιδρυτή ή ιδρύτρια, με μόνην εξαίρεσην ίσως την ίδια την Πλαναγία. Σεμνύνονται όμως ότι υπήρξαν 11 πρωτοπόρες, ξεχωριστές γυναίκες, που έφυγαν σε ιεραποστολή με τρόπο ανίκουστο για τις γυναίκες εκείνης της εποχής. Αυτές οι πρωτοπόρες ξεκίνησαν την ιεραποστολική τους δράση σε συνεργασία με το Τάγμα της Πλαναγίας.

Όταν το Τάγμα της Πλαναγίας αναγνωρίστηκε το 1836, ανέλαβε την ευθύνη του ευαγγελισμού των νησιών της Ωκεανίας και τέσσερεις Μαριανοί Πλατέρες έφυγαν αμέσως για τον Ειρηνικό.

Το ΝΕΡΟ μέσα από το ΒΡΑΧΟ

Λίγα χρόνια μετά το μαρτύριο του Αγίου Pierre Chanel (Μαριανού Πλατέρα) το 1841, οι κάτοικοι της νήσου Futuna έγιναν χριστιανοί. Η επιστολή δύο γυναικών από τη γειτονική νήσο Wallis, που ζητούσαν κάποιον να πάει για να καθοδηγήσει πνευματικά εκείνες και τα παιδιά τους, ώστε να γίνουν καλοί χριστιανοί, ώθησε την πρώτη πρωτοπόρο, τη Marie-Françoise Perroton, να εγκαταλείψει τη Γαλλία και να φύγει για τον Ειρηνικό. Καθώς η Marie-Françoise Perroton επιβιβάζόταν σε ένα εμπορικό πλοίο για τον Ειρηνικό το 1845, σε ηλικία 49 ετών, έκανε το πρώτο βήμα για την ίδρυση των Αδελφών Ιεραποστόλων του Τάγματος της Παναγίας (SMSM). Η μεγάλη της επιθυμία ήταν να γίνει ιεραπόστολος. Ήταν ευτυχισμένη που θα συνεργάζόταν με το Τάγμα της Παναγίας και σκευτόταν ότι ίσως αργότερα να γνώταν και μοναχή. Η Marie-Françoise έφτασε στην νησί Wallis το 1846. Πρόσφερε την υπηρεσία της στους κατοίκους εκεί για μερικά χρόνια και μετά πήγε σε ένα γειτονικό νησί, για να συνεχίσει την αποστολή της. Μετά από 12 χρόνια στην Ωκεανία, έζησε με αγαλλίαση την εποχή που κι άλλες γυναίκες από τη Γαλλία ήρθαν για να ενωθούν μαζί της. Μεταξύ του 1857 και του 1860, 10 ακόμα γυναίκες ακολούθησαν τη Marie-Françoise ως ιεραπόστολοι στα νησιά Wallis, Futuna, Νέα Καληδονία και Σαμόα. Αυτές οι 11 γυναίκες ήταν οι πρωτοπόρες που ξεκίνησαν το έργο των Αδελφών Ιεραποστόλων του Τάγματος της Παναγίας. Αν και δεν ήταν μοναχές, η επιθυμία τους να ζουν ως ιεραπόστολοι, ως Μαριανές και ως μοναχές ήταν φανερή. Γυναίκες από τα νησιά του Ειρηνικού ακολούθησαν τις πρωτοπόρες από τα πρώτα χρόνια της ιεραποστολικής τους δράσης. Και, με το πέρασμα του χρόνου, γυναίκες από πολλές άλλες χώρες ακολούθησαν το παράδειγμά τους. Μετά από χρόνια δράσης και ανάπτυξης και έχοντας μεταξύ τους μία χαλαρή μορφή Συνδέσμου Γυναικών Ιεραποστόλων, το τάγμα τελικά αναγνωρίστηκε από την επίσημη Εκκλησία το 1931 και έγινε γνωστό με το όνομα “Αδελφές Ιεραπόστολοι του Τάγματος της Παναγίας”. Τότε ήταν που το κίνημα, του οποίου την πρωτοβουλία είχε η Marie-Françoise Perroton, έγινε αυτόνομο.

Παραπομπή:

<http://www.maristmissionarysmsm.org>

Marie-Thérèse Chirat (§ 34)

Η Marie-Thérèse Chirat ήταν η μητέρα του Αγίου Μαρκελλίνου. Άτομο συγκροτημένο, με αποφασιστικό χαρακτήρα, παντρεύτηκε τον Jean-Baptiste Champagnat στα 1775. Την χαρακτήριζε η απόλυτη αικεραιότητα, η εξαιρετική πίστη και η αγάπη της για την εργασία.

Παραπομπή:

Ad. Séan Sammon, “Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat - Βίος και Αποστολή - Μια καρδιά χωρίς σύνορα” (Ρώμη, 1999), σελίδες 11-12.

Pilat (§ 155)

«Η ενορία του La Valla, που βρίσκεται στην πλαγιά και στις κορυφές του Όρους Pilat, είναι δύσκολο και επίπονο να εξυπηρετηθεί από έναν ιερέα. Ο πληθυσμός της (δύο χιλιάδες ψυχής) είναι κυρίως διασκορπισμένος μέσα σε βαθιές κοιλάδες ή σε απόκρημνα βουνά. Είναι αδύνατο να δοθεί μία αικριθής εικόνα της θέσης αυτής της ενορίας. Από όπουα πλευρά κι αν περάσεις, υπάρχουν μόνο ανηφόρες, κατηφόρες, βράχοι και γκρεμοί. Πολλοί από τους οικισμούς της στις κορυφές του Pilat και σε απόσταση μιάμισης ώρας από την ενορία, ήταν σχεδόν απρόσιτοι, αφού δεν είχαν, εκείνη την εποχή, προσπελάσιμους δρόμους.»

Παραπομπή:

“Η ζωή”, 1^ο μέρος, Κεφάλαιο IV, σελ. 36-37.

Αποστολή (§ 124)

Ο Ιησούς στάλθηκε από το Θεό Πατέρα έχοντας μία Αποστολή. Οδηγημένος από το Άγιο Πνεύμα, ανήγγειλε τη Χαρούσυντη Είδηση της Βασιλείας, πέθανε πάνω στο Σταυρό και αναστήθηκε για να ενώσει το λαό του Θεού σε μία οικογένεια και για να καθαγιάσει ολόκληρη την ανθρωπότητα ώστε να την οδηγήσει στην ολοκλήρωσή της. Κατόπιν, με τη σειρά του, ο Ιησούς εμπιστεύθηκε τη συνέχιση της Αποστολής Του στην Εκκλησία, ως τη συντέλεια του κόσμου. Η τελευταία εντολή στους μαθητές Του είναι να διαδώσουν το Ευαγγέλιο (την Καλή Είδηση) στα πέρατα της γης και τους υπόσχεται τα μέσα για να διεκπεραιώσουν αυτό το έργο (κατά Ματθαίον 28, 18-20, κατά Λουκάν 24, 45-49, Πράξεις Αποστόλων 1, 8). Η επίσημη Αποστολή των μαθητών είναι σαφής: πριν από το Πάθος Του προσεύχεται στον Πατέρα Του λέγοντας: «Οπως εσύ έστειλες εμένα στον κόσμο, έτοι κι εγώ έστειλα στον κόσμο αυτούς.» (κατά Ιωάννην 17, 18) Τρεις ημέρες αργότερα, το βράδυ της Ανάστασής

Το ΝΕΡΟ μέσα από το ΒΡΑΧΟ

Του εκ νεκρών, λέει στους μαθητές Του: «Οπως ο Πατέρας ἔστειλε εμένα, ἔτοι στέλνω κι εγώ εσάς.» (κατά Ιωάννην 20, 21) Αυτές οι λέξεις του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου αντιπροσωπεύουν την πιο απλή διατύπωση της μεγάλης Αποστολής, αν και έχουν το πιο βαθύ και προκλητικό νόημα. Σίμερα ο Ιησούς συνεχίζει να αποστέλλει τους μαθητές Του. Η Αποστολή της Εκκλησίας έχει εναποτεθεί στα χέρια των μαθητών του Ιησού. Ανάλογα με τις ανάγκες των καιρών, το Άγιο Πνεύμα εμπνέει πρόσωπα της Εκκλησίας ή ομάδες απόμων (Μοναχικές Κοινότητες) να εκπληρώσουν την Αποστολή του Ιησού μέσα στον κόσμο: «Ο, τι είναι το αλάπι για την τροφή, είστε κι εσείς για τον κόσμο. Εσείς είστε το φως για τον κόσμο» (κατά Ματθαίον 5, 13-14). Τα Μοναχικά Τάγματα, όπως οι Μαριανοί Αδελφοί, αναλαμβάνουν μία ιδιαίτερη Αποστολή στην υπηρεσία της Εκκλησίας και του κόσμου, μέσα από το χάρισμα που χορηγείται από το Άγιο Πνεύμα στον Ιδρυτή τους.

Η Αποστολή των Μαριανών Αδελφών, σύμφωνα με το χάρισμα του Αγίου Μαρκελλίνου Champagnat, έχει καθοριστεί ως ο επανευαγγελισμός* μέσα από την Εκπαίδευση. Ακολουθώντας τα Βήματα του Μαρκελλίνου, επιδιώκουμε να είμαστε απόστολοι ανάμεσα στα παιδιά και στους νέους, ευαγγελίζοντάς τους τόσο με τη ζωή και την παρουσία μας ανάμεσά τους όσο και μέσα από τη διδασκαλία μας: να μπν είμαστε ούτε απλά και μόνο κατηχητές ούτε μονάχα δάσκαλοι σχολικών μαθημάτων.

(* **Επανευαγγελισμός** είναι η διαδικασία που βοηθά εκείνους που έχουν ανάγκη να συμπληρώσουν ή να επαναπροσδιορίσουν τη βασική τους μύνση στις Ευαγγελικές αζήες και στη χριστιανική πίστη.)

Παραπομπές:

Καταστατικό 78-79.

“Η Μαριανή Παιδαγωγική Αποστολή”, n° 75-85 (Ρώμη, 1998).

Β' Βατικανή Σύνοδος

(Εισαγωγή: § Τα

χαρακτηριστικά της ανάπτυξης

της Πνευματικότητάς μας)

Η Δεύτερη Σύνοδος του Βατικανού ή Vatican II ήταν μία εκκλησιαστική, θεολογική και οικουμενική Συνέλευση Επισκόπων που πραγματοποιήθηκε το φθινόπωρο τεσσάρων ετών, από το 1962 έως το 1965. Ο Πάπας Ιωάννης 23^{ος} συγκάλεσε τη Σύνοδο στις 11

Οκτωβρίου του 1962 και, με Επισκόπους από όλα τα μέρη του κόσμου, προσπάθησε να καθορίσει τη φύση, το πεδίο δράσης και την αποστολή της Εκκλησίας. Η Σύνοδος ολοκληρώθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 1965.

Η Β' Βατικανή Σύνοδος αποτέλεσε ένα θεμελιώδες βήμα προς μια σύγχρονη Εκκλησία. Η Σύνοδος εξέδωσε 16 διατάγματα, μερικά από τα οποία θεωρούνται ως η μεγαλύτερη έκφραση της Κοινωνικής Διδασκαλίας της Καθολικής Εκκλησίας σε όλη την ιστορία της. Οι αποφάσεις της Συνόδου, ειδικά εκείνες που αφορούν στη Θεία Λειτουργία, άλλαξαν τη ζωή των Καθολικών σε όλο τον κόσμο. Μετά τη Β' Βατικανή Σύνοδο επιτράπηκε η χρήση της τοπικής καθομιλουμένης γλώσσας κατά την τέλεση της Θείας Λειτουργίας. Η αυξημένη συμμετοχή των λαϊκών διέκρινε τη χριστιανική ζωή των Καθολικών μετά τη Σύνοδο. Οι ομάδες μελέτης της Βίβλου, οι συναντήσεις προετοιμασίας για την τέλεση του Μυστηρίου του Γάμου, οι οργανώσεις κοινωνικής αλληλεγγύης και το κίνημα της Χαρισματικής Ανανέωσης (Χαρισματικού) είναι καρποί της Συνόδου. Η Β' Βατικανή Σύνοδος επέτρεψε την επίσημη έκδοση και μελέτη πολλών μετασυνοδικών κειμένων σχετικά με το κοινωνικό δόγμα της Εκκλησίας.

Ενώ τα βασικά δόγματα της Εκκλησίας δεν άλλαξαν με τη Σύνοδο, η επίδρασή της και τα κείμενά της επέφεραν ποι βαθές αλλαγές στην Καθολική Εκκλησία από όλες εκείνες που είχαν γίνει κατά τη διάρκεια των πέντε προηγούμενων αιώνων. Από τη στιγμή που ο Πάπας Ιωάννης 23^{ος} ζήτησε «να ανοίξουν τα παράθυρα της Εκκλησίας», μεγάλες αλλαγές επήλθαν προοδευτικά.

Παραπομπή:

http://www.seattleu.edu/lemlib/web_archives/vaticanII/vaticanII.htm

«Ενθυμίσου» μέσα στα χιόνια (§ 7)

Το Φεβρουάριο του 1823, ο Μαρκελλίνος έμαθε ότι ο Αδ. Jean-Baptiste στην κωμόπολη Bourg-Argental χτυπήθηκε από μια σοβαρή ασθένεια. Ανίσυχος για την κατάστασή του, ο νεαρός ιερέας έκανε ένα ταξίδι είκοσι χιλιομέτρων μέσα στη σκληρή επαρχία για να τον επισκεψθεί. Ο Αδ. Stanislas τον συνόδευσε.

Στο δρόμο της επιστροφής, θαδίζοντας σε πυκνό δάσος, οι δύο άντρες έπεσαν σε μία συνηθισμένη για την περιοχή χιονοθύελλα. Και οι δύο ήταν νέοι και εύρωστοι, αλλά οι πολλές ώρες περιπλάνησης στις πλαγιές του Όρους Pilat τους εξάντλησαν. Ο Αδ. Stanislas

Το ΝΕΡΟ μέσα από το ΒΡΑΧΟ

είχε φθάσει στα όρια της αντοχής του. Η νύχτα είχε πέσει· η πιθανότητα να πεθάνουν μέσα στο χιόνι αύξανε κάθε ώρα που περνούσε. Οι δύο άντρες στράφηκαν προς την Πλαναγία για να ζητήσουν βοήθεια και προσευχήθηκαν απαγγέλλοντας το «Ενθυμίσου»:

*Ενθυμίσου, ω ευσεβεστάπη Παρθένε Μαρία,
ότι δεν ακούστηκε ποτέ πως εγκατέλειψες
εκείνους που προσέτρεξαν στην προστασία Σου,
που επικαλέστηκαν τη βοήθειά Σου
και εζήτησαν τη μεσιτεία Σου.*

*Εμπνεόμενος κι εγώ από το ίδιο θάρρος έρχομαι προς Σε,
ω Παρθένε των Παρθένων·
προσπίπτω ενώπιόν Σου και αναστενάζω ο αμαρτωλός.*

*Σε παρακαλώ, ω Μήτερ του Θείου Λόγου,
μην καταφρονήσεις τους λόγους μου,
αλλ' ευμενώς εισάκουσε αυτούς.
Αμήν.*

Αμέσως μετά, είδαν το φως μιας λάμπας, όχι πολύ μακριά. Ένας αγρότης, ο κύριος Donnet, είχε βγει από το σπίτι του για να πάει στο διπλανό στάβλο. Εκείνο το βράδυ, έκανε ένα ασυνήθιστο δρομολόγιο εξαιτίας της θύελλας. Συνήθως, έμπαινε στο στάβλο από μια πόρτα μέσα από το σπίτι. Για λόγους που δεν μπορεί να εξηγήσει παρά μόνο η πίστη, εκείνη τη νύχτα αφήφησε τον άνεμο και το χιόνι και διάλεξε ένα δρομολόγιο που τον έκανε να βγει με το φανάρι του. Για το υπόλοιπο της ζωής του, ο Μαρκελλίνος θεώρησε τη σωτηρία του και εκείνη του Αδ. Stanislas - που αναφέρεται ειφεξής ως το “«Ενθυμίσου» μέσα στα χιόνια” ως μια παρέμβαση της Θείας Πρόνοιας.

Παραπομπές:

Αδ. Seán Sammon, “Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat - Βίος και Αποστολή - Μια καρδιά χωρίς σύνορα” (Ρώμη, 1999), σελίδες 44-45.
“Η ζωή”, 2^ο μέρος, Κεφάλαιο VII, σελ. 353-354.

Ενόραση (§ 78, 131)

Ο όρος “ενόραση”, που χρησιμοποιείται εδώ με τη θρησκευτική του έννοια, περιγράφει μια μορφή προσευχής ή περισυλλογής, όπου κάθε σκέψη και κάθε παρακλητική δομή εστάζεται στην παρουσία του Θεού. Στο χριστιανισμό συνδέθηκε με το μυστικισμό (ψιλοσοφικό και θεολογικό δόγμα, σύμφωνα με το οποίο ο άνθρωπος φτάνει στην τέλεια γνώση μέσα από την άμεση βίωση της ένωσης με το Θεό κατά τρόπο μυστηριακό, ακατάληπτο και άρρωτο) και παρουσιάστηκε μέσα από το έργο μεγάλων μυστηριακών συγγραφέων όπως της Αγίας Θρησκίας της Άβιλα. Είναι περισσότερο μία διαδικασία κατά την οποία ο πιστός πληρμυρίζει από γαλάνη και δεκτικότητα, παρά μία δραστηριότητα. Είναι ένα βλέμμα πίστης προσπλωμένο στον Ιησού, μια προσεκτική ακρόαση του Λόγου του Θεού, μια σιωπηλή αγάπη. Ουσιαστικά, είναι ένας τρόπος ύπαρξης και όχι απλά ένας τρόπος προσευχής.

Παραπομπές:

“Κατάχρηση της Καθολικής Εκκλησίας” πο 2724 (Ρώμη, 1994)

Richard McBrien (ED.) “Έγκυκλοπαίδεια του Καθολικισμού”, Εκδόσεις Harper-Collins (Νέα Υόρκη, 1995)

Εξέταση της Ημέρας (§ 82)

Κάθε βράδυ βρίσκουμε χρόνο για να κάνουμε την εξέταση της ημέρας μας. Ευχαριστούμε το Θεό Πατέρα για τον τρόπο με τον οποίο εκδηλώνει την αγάπη Του, Του ζητούμε συγγνώμη για τα σφάλματά μας και ανανεώνουμε την πίστη μας με μια πράξη υικής αφοσίωσης (Καταστατικό 72).

Μαθαίνουμε σταδιακά να ξεπερνούμε την επιφανειακή πλευρά των γεγονότων για να κοιτάζουμε στο εσωτερικό, πέρα από το πρόδιπλο, για να δούμε όπως ο Ιησούς βλέπει και για να νιώσουμε ποι καθαρά την παρουσία Του μέσα στη ζωή μας, τις κλίσεις Του και τις προσκλίσεις Του που προκύπτουν από την εμπειρία της καθημερινής ζωής. Επικεντρώνουμε την προσοχή μας όχι στον εαυτό μας και στις προσπάθειες μας, αλλά στην ανακάλυψη όλων των ευεργετημάτων που ο Θεός πραγματοποιεί μέσα στη ζωή μας και στο είδος της απάντησης που θα του δώσουμε.

Παραπομπή:

Άδ. Charles Howard, “Διάκριση” Εγκύκλιοι, τόμος XXIX, πο 3 (1988), σελ. 141.

Ευαγγελίζω (§ 9)

Οι πιστοί - είτε είναι ιερείς ή μοναχοί είτε λαϊκοί - εκπληρώνουν την αποστολή τους μέσα στον κόσμο ευαγγελίζοντας, διπλαδί κινύσσοντας το Χριστό, με τη μαρτυρία της ζωής τους και με το λόγο τους. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι η αποστολή του χριστιανού δεν περιορίζεται μόνο στη μαρτυρία της ζωής. Ο αληθινός απόστολος αναζητεί ευκαιρίες για να κηρύξει το Χριστό με το λόγο του σε όσους είναι γύρω του, είτε αυτοί πιστεύουν είτε όχι. Η Αποστολική Παραίτηση: “*Evangelii Nuntiandi*” του Πάπα Παύλου VI μας διαφωτίζει: «Πρωταρχικά το Ευαγγέλιο πρέπει να κηρύγγεται με την προσωπική μαρτυρία. Πάρτε για παράδειγμα ένα χριστιανό ή μια ομάδα χριστιανών οι οποίοι, μέσα στην κοινωνία όπου ζουν, δείχνουν την ικανότητά τους να κατανοούν και να δέχονται ο ένας τον άλλο, να μοιράζονται, να είναι αλληλέγγυοι. Ας υποθέσουμε επίσης ότι ακτινοβολούν με έναν απλό και ανθρόπικο τρόπο την πίστη τους σε αξέσες διαχρονικές και την ελπίδα τους για κάτι το οποίο δεν είναι ορατό και δεν θα μπορούσε κανείς να το φανταστεί. Μέσα από αυτή τη μαρτυρία, που δεν εκφράζεται με λόγια αλλά με έργα, οι χριστιανοί εγείρουν επίμονα ερωτήματα σε όσους τους συναντούν: Γιατί σκέφτονται έτσι; Γιατί ζουν με αυτό τον τρόπο; Τι ί ποιος τους εμπνέει; Γιατί είναι ανάμεσά μας; Μία τέτοια μαρτυρία αποτελεί μια σιωπηλή αλλά πολύ ισχυρή και αποτελεσματική αναγγελία του Λόγου του Θεού. Αυτή είναι μία αρχική πράξη ευαγγελισμού... Όλοι οι χριστιανοί καλούνται σε μια τέτοια μαρτυρία και, με αυτό τον τρόπο, μπορούν όλοι να γίνουν κήρυκες του Ευαγγελίου. Οστόσο, όλα αυτά παραμένουν ανεπαρκά, γιατί ακόμα και την καλύτερη μαρτυρία θα αποδειχτεί μακροπρόθεμα αναποτελεσματική, αν δεν ερμπνευθεί, αν δεν δικαιολογηθεί - αυτό που ο Απόστολος Πέτρος εννοούσε λέγοντας: “Να είστε έτοιμοι να δώσετε τη σωστή απάντηση σ’ όσους ζητούν να τους δικαιολογήσετε τη χριστιανική σας ελπίδα” (Α' Πέτρου 3,15) - και αν δεν γίνει σαφής από μία καθαρή και καπνογραφηματική αναγγελία του Χριστού. Το Ευαγγέλιο που κηρύγγεται με τη μαρτυρία της ζωής αργά ή γρήγορα θα πρέπει να κηρυχθεί και με το λόγο. Δεν υπάρχει πραγματικός ευαγγελισμός, αν δεν κηρύγγονται το όνομα, η διδασκαλία, η ζωή, η επαγγελία, η Βασιλεία και το Μυστήριο του Ιησού από τη Ναζαρέτ, του Υιού του Θεού.»

Παραπομπές:

“Κατήχηση της Καθολικής Εκκλησίας” π^ο 905 (Ρώμη, 1994)

“*Evangelii Nuntiandi*” (Αποστολική Παραίτηση του Πάπα Παύλου VI, προς τους Επισκόπους, τον Κλήρο και τους πιστούς της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, που αναφέρεται στον Επανευαγγελισμό του σύγχρονου κόσμου - Ρώμη, 8 Δεκεμβρίου 1975), π^ο 21-22.

**Ἡ τῶν πάντων
Χορηγός (§ 25)**

Είναι ένας άλλος τίτλος που αποδίδεται στην Πλαναγία και χρησιμοποιείται συνήθως στη Μαριανή παράδοση. Η έκφραση «Ἡ τῶν πάντων Χορηγός», που αναφέρεται στην Πλαναγία, δεν εμφανίζεται σε κανένα από τα γραπτά του Μαρκελλίνου Champagnat. Έτσι η σκέψη του Αδ. Jean-Baptiste στο βιβλίο του: «Βίος του Μαρκελλίνου» θα μπορούσε να μην επιβεβαιώνεται ιστορικά. Ο Αδ. Jean-Baptiste διηγείται το ακόλουθο περιστατικό: Γύρω στα 1830 η Αδελφότητα δεν είχε ακόμη εγκριθεί από την κυβέρνηση και οι φήμες έλεγαν ότι θα αναστελλόταν η λειτουργία της. Πράγματι, ο Νομάρχης της Loire ήταν έτοιμος να κλείσει το δοκίμιο. Σ' αυτές τις δύσκολες περιστάσεις, αντί να χάσει την πρεμία και το θάρρος του, ο πατέρας Champagnat κατέφυγε στην Αειπάρθενο, εμπιστευόμενος σ' Εκείνη την Αδελφότητα του. Ο πατέρας Champagnat συγκέντρωσε τους Αδελφούς και τους είπε: «Μη φοβάστε τις απειλές και μην έχετε κανένα φόβο για το μέλλον σας: η Πλαναγία που μας συγκέντρωσε σ' αυτό το σπίτι, δεν θα επιτρέψει να εκδιωχθούμε από την κακία των ανθρώπων. Ας την τιμίσουμε με περισσότερη πίστη: είναι για μας «Ἡ τῶν πάντων Χορηγός»». Ήταν η μόνη προφύλαξη που θέλησε να πάρει· και η Πλαναγία, στην οποία είχε εναποθέσει όλη την εμπιστοσύνη του, δεν τον πρόδωσε. Ο Νομάρχης μετατέθηκε και το δοκίμιο δεν έκλεισε. Από τότε ο ύμνος “Salve Regina” καθηερώθηκε να ψάλλεται κάθε πρωί και έγινε άρθρο του Κανόνα Ζοής των Αδελφών:

Χαίρε Δέσποινα, Μητέρα Πολυεύσπλαγχνη,
ζωή, χαρά κι ελπίδα μας, χαίρε.

Εσένα ικετεύουμε εμείς τα εξόριστα τέκνα της Εύας.
Σ' Εσένα καταφεύγουμε, θρηνώντας και κλαίγοντας
σ' αυτή την κοιλάδα των δακρύων.

Εσύ, λοιπόν, Συνίγορέ μας,
στρέψε προς εμάς το βλέμμα Σου το ευσπλαγχνικό
και, μετά από αυτή την εξόρια, δειξε μας τον Ιησού,
τον ευλογημένο καρπό της κοιλίας Σου.

Εσύ που είσαι ευσπλαγχνική και φιλόστορη,
γλυκιά Παρθένε Μαρία.

Η αναφορά θα μπορούσε να μην είναι απόλυτα ακριβής από ιστορικής πλευράς. Ωστόσο αυτός ο τίτλος της Πλαναγίας κληρονομήθηκε στους Αδελφούς από γενιά σε γενιά ώστε

Το ΝΕΡΟ μέσα από το ΒΡΑΧΟ

να θεωρείται ότι ανήκει στη Μαριανή παράδοση, παρόλο που σημασιολογικά είναι πιο φτωχός από τον τίτλο της «Καλής Μπέρας».

Παραπομπή:

“Η ζωή”, 2^ο μέρος, Κεφάλαιο VII, σελ. 351.

Καλή Μπέρα (§ 25)

“Καλή μας Μπέρα” ήταν ο τίτλος που ο πατέρας Champagnat προτιμούσε να αποδίδει στην Παναγία. Ανάμεσα στα διάφορα αγάλματα της Παναγίας, που είχε ο Μαρκελλίνος και που τον συνόδευαν σε όλη τη διάρκεια της δημιουργίας και της ανάπτυξης του Τάγματος, υπάρχει ένα ιδιαίτερο: το άγαλμα της Παναγίας, της “Καλής Μπέρας”. Το άγαλμα, που παριστάνει τον Ιησού στην αγκαλιά της Μαρίας, αποτυπώνει μια εικόνα τρυφερότητας και στοργικής παρουσίας της Παναγίας. Το θείο βρέφος, με πρεμία και σιγουριά, έχει μία στάση πλήρους εμπιστοσύνης στην Παναγία. Αυτή η στάση εμπιστοσύνης υπήρχε θεμελιώδης στη ζωή και στην πνευματικότητα του Μαρκελλίνου. Η απεικόνιση της Παναγίας ως “Καλής Μπέρας” ήταν πολύ δημοφιλής στη Γαλλία το 19^ο αιώνα. Ο τίτλος δεν ήταν καινούργιος για τον πατέρα Champagnat. Ήταν μια επωνυμία πολύ συνηθισμένη στη Γαλλία της εποχής του. Άλλα εκείνος την υιοθέτησε και τη χρησιμοποίησε ξανά και ξανά στα γραπτά του.

Παραπομπές:

<http://www.champagnat.org>

“Η ζωή”, 1^ο μέρος, σελίδες 147 και 243.

Alexandre Balko, ‘Ας ξαναμελετήσουμε τις ρίζες μας’ (Ρώμη, 2001), Κεφάλαιο III.

Κλήση (§ 59, 132)

Η ιδέα της “κλήσης” είναι ουσιαστική μέσα στη χριστιανική πίστη. Ο Θεός δημιούργησε κάθε άνθρωπο δωρίζοντάς του χαρίσματα και ικανότητες, που εξυπηρετούν συγκεκριμένους στόχους και τρόπο ζωής. Μέσα στην Ορθόδοξη και την Καθολική Εκκλησία ιδιαίτερα, η ιδέα της κλήσης συνδέεται με το θεϊκό κάλεσμα στην υπηρεσία της Εκκλησίας και της ανθρωπότητας μέσα από ιδιαίτερες δεσμεύσεις στη ζωή. Βρίσκουμε αυτές τις δεσμεύσεις σε όλες τις περιστάσεις της ζωής: στο γάμο, στην αφιέρωση στη μοναχική ζωή, στη χειροτονία, ακόμη και σε μια χριστιανική ζωή ως λαϊκός.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

Με πιο ευρεία έννοια, η χριστιανική κλίση περιλαμβάνει την αξιοποίηση των δωρεών που έλαβε ο άνθρωπος από το Θεό, μέσα στην επαγγελματική και την οικογενειακή ζωή, στη στράτευση μέσα στην Εκκλησία, καθώς και στη στράτευση ως πολίτη στην υπηρεσία του κοινού καλού.

Παραπομπή:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Vocation>

Μαριανοί (Εισαγωγή: § Η Μαριανή Πνευματικότητα)

Προς το τέλος του 1814, ο Jean-Claude Courveille μετακινήθηκε στο μεγάλο ιεροσπουδαστήριο του Saint-Irénée στη Λυών, ερχόμενος από κάποιο άλλο ιεροσπουδαστήριο. Εμπιστεύθηκε σε μια ομάδα μεγάλων ιεροσπουδαστών την ιδέα του να ιδρύσει ένα Μοναχικό Τάγμα αφιερωμένο στην Παναγία. Είχε θεραπευτεί από τύφλωση έχοντας προσευχηθεί στην Πλαναγία του Ρυ. Σε ένδειξη ευγνωμοσύνης είχε την έμπινευση και την εσωτερική πεποίθηση ότι, όπως είχε προκύψει τον καιρό της Μεταρρύθμισης ένα Τάγμα αφιερωμένο στον Ιησού, οι Ιησουίτες, έτσι, σε αυτή τη φάση της Επανάστασης, θα μπορούσε να υπάρξει ένα Τάγμα αφιερωμένο στην Πλαναγία, του οποίου τα μέλη θα ονομάζονταν Μαριανοί. Πίστευε ότι η ίδια η Πλαναγία του είχε στείλει αυτή την έμπινευση. Το αρχικό όνειρο της “Μαριανής Οικογένειας” περιλάμβανε μια Μοναχική Κοινότητα και έναν κλάδο λαϊκών. Ωστόσο το όνειρο αυτό ήταν ανέφικτο. Μέσα στο νέο Τάγμα δεν είχε υπάρξει πρόβλεψη για Αδελφούς Εκπαιδευτικούς. Αυτή ήταν όμως η μεγαλύτερη επιθυμία του Μαρκελλίνου Champagnat. Έλεγε συχνά στους συντρόφους του: «*Μας χρειάζονται Αδελφοί! Μας χρειάζονται Αδελφοί, για να διδάξουν την καπίτηση, για να βοηθήσουν τους ιεραποστόλους και να κάνουν μάθημα στα παιδιά.*» Επειδή οι σύντροφοί του δεν είχαν προβλέψει την ύπαρξη Αδελφών μέσα στο νέο Τάγμα, άφησαν στο Μαρκελλίνο την ευθύνη να ιδρύσει τέτοιες Κοινότητες. Εκείνος δέχτηκε ευχαρίστως αυτό το καθήκον. Σήμερα, ο όρος “Μαριανός” χρησιμοποιείται από ορισμένα θρησκευτικά κινήματα, διαφορετικά μεταξύ τους. Επίσημα υπάρχουν οι Μαριανοί Πλατέρες και οι Μαριανοί Αδελφοί, οι Μαριανοί Αδελφοί των Σχολείων (“Μικροί Αδελφοί της Μαρίας”), οι Μαριανές Αδελφές και οι Αδελφές Ιεραπόστολοι του Τάγματος της Πλαναγίας. Επιπλέον, υπάρχουν οι ομάδες των Μαριανών Λαϊκών. Κάποιες από αυτές έχουν μια πνευματικότητα που κληρονομήθηκε από τον Πλατέρα Colin. Άλλες ομάδες Μαριανών Λαϊκών έχουν την πνευματικότητα του Μαρκελλίνου Champagnat.

Η επίσημη έγκριση από την Εκκλησία για καθένα από τους κλάδους της Μαριανής Οικογένειας έγινε σε διαιφορετικές περιόδους. Οι ομάδες των Μαριανών Λαϊκών έλαβαν επίσημη αναγνώριση το 1830. Οι Μαριανοί Πατέρες και Αδελφοί εγκρίθηκαν το 1836 και εξασφάλισαν την κύρια ευθύνη των περιοχών της Δυτικής Ωκεανίας που είχαν πρόσφατα ανακαλυφθεί (Νότιος Ειρηνικός). Οι Μαριανοί Αδελφοί των Σχολείων (“Μικροί Αδελφοί της Μαρίας”) έλαβαν την επίσημη έγκρισή τους το 1863 και οι Μαριανές Αδελφές το 1884. Οι Αδελφές Ιεραπόστολοι του Τάγματος της Παναγίας έλαβαν την επίσημη αναγνώριση ως Μοναχικό Τάγμα το 1931. Κάθε μέλος αυτής της παγκόσμιας οικογένειας, Αδελφή, Αδελφός, Λαϊκός ή Ιερέας, προσπαθεί να ζήσει τη ζωή του σύμφωνα με το «παράδειγμα της Παναγίας».

Παραπομπές:

http://en.wikipedia.org/wiki/Jean-Claude_Colin

<http://www.maristes.be/maristfamily/familyindex.htm>

Μαριανό Σχέδιο (§ 10, 11)

Αυτός ο όρος χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει πώς οι Μαριανοί αντιλαμβάνονται την ιδιαίτερη αποστολή τους και το ξεχωριστό ύφος τους. Η γαλλική λέξη *projet* έχει την έννοια μιας δέσμευσης για δράση και συγχρόνως ενός ιδιαίτερου τρόπου να τη βιώνεις. Για τους ιδρυτές Μαριανούς Ιερείς, το σχέδιό τους πήρε μορφή στο ιεροσπουδαστήριο και συγκεκριμένοι ήταν με την υπογραφή μιας δέσμευσης στο ιερό της Παναγίας της Fourvière την επομένη της χειροτονίας των περισσοτέρων από αυτούς, στις 23 Ιουλίου 1816. Στις δεκαετίες που ακολούθησαν, εμβάθυναν τη γνώση τους ως προς το τι σημαίνει να είσαι Μαριανός και διεύρυναν τον αριθμό και τις κατηγορίες των ανθρώπων που μοιράζονταν αυτή τη δέσμευση: Ιερέων, Αδελφών και Λαϊκών. Ο Μαρκελλίνος Champagnat είχε καταλάβει ότι οι “Μικροί Αδελφοί της Μαρίας”, που εργάζονταν κυρίως μέσα στα σχολεία, υιοθετούσαν αυτό το ευρύ σχέδιο.

Ουσιαστικά, το Μαριανό Σχέδιο συνίσταται στο να συμμετέχεις στο έργο της Παναγίας και να πραγματώνεις αυτό το έργο με τον τρόπο Της. Αυτή η αποστολή έχει ως σκοπό να κάνει να γεννηθεί ο ζωντανός Χριστός μέσα στην καρδιά των ανθρώπων και να τους συγκεντρώσει σε κοινότητες: να ανήκουν στην Εκκλησία που οικοδομείται. Η προοπτική του Μαριανού Σχεδίου είναι ότι η Εκκλησία θα οικοδομηθεί με στερεά θεμέλια χάρη στον κάθε άνθρωπο που, ζώντας όπως η Παναγία με ταπεινότητα και απλότητα, με στοργή

και διακριτικότητα, σπέρνει τους κόκκους της πίστης, της ελπίδας και της αγάπης.

Παραπομπή:

‘*H ἡσπί*’, 1^ο μέρος, Κεφάλαιο III, σελ. 27-28.

Μικρές Αρετές (§ 99)

Είναι η προσεκτική ακρόαση, ο διαφωτιστικός διάλογος, η εθελοντική προσφορά, η ανιδιοτελής διαθεσιμότητα, η καλοσύνη, η ανεκτικότητα, η ευγένεια, η αλληλεγγύη, η σιωπή, η προσευχή και ο στοχασμός.

Παραπομπή:

‘*Απόψεις, Μαθήματα, Προτάσεις και Διδαχές*’ (Λυών, 1927), Κεφάλαιο 28.

Μικροί Αδελφοί της Μαρίας (§ 98)

Σε μια επιστολή του στο Βασιλιά Λουδοβίκο-Φίλιππο στις 24 Ιανουαρίου 1834, ο Μαρκελλίνος εξηγούσε το λόγο για τον οποίο έδωσε αυτό το όνομα στην Αδελφότητά του. Ο ίδιος έλεγε: «Τους έδωσα το όνομα των “Μικρών Αδελφών της Μαρίας”, πεπειραμένος ότι το όνομα και μόνο θα προσέλκυε ένα μεγάλο αριθμό υποψηφίων. Μία γρήγορη επιτυχία, μέσα σε λίγα χρόνια, επιβεβαίωσε τις προβλέψεις μου και ξεπέρασε τις προσδοκίες μου». Αυτός ο τίτλος εκφράζει πολύ καλά τρία κύρια στοιχεία του πνεύματος που ο Μαρκελλίνος επιθυμούσε για τη νέα Αδελφότητά του: οι Αδελφοί να συγκεντρώνονται γύρω από την Πλαναγία, με αδελφικό πνεύμα προς όλους εκείνους με τους οποίους εργάζονται, να ζουν μια ζωή ταπεινότητας και απλότητας. Όταν αυτή η Αδελφότητα αναγνωρίστηκε από την Εκκλησία, έλαβε τον επίσημο τίτλο “Μαριανοί Αδελφοί των Σχολείων” (Fratres Maristae a Scholis - FMS). Αποφασίστηκε επίσης να συνεχίσουν να χρησιμοποιούν τον τίτλο που προτιμούσε ο Μαρκελλίνος.

Παραπομπή:

‘*H ἡσπί*’, 2^ο μέρος, σελ. 342, σημείωση 4 του κεφαλαίου VII.

Μυστηριακός (Ενορατικός) (§ 71)

Μυστηριακός είναι εκείνος που, χάρη στην προσευχή και την ενόραση του Θείου Μυστηρίου, θέλει να φθάσει «σε βαθιά κοινωνία» με το Θεό. Η κοινωνία με το Θεό είναι συγχρόνως

μια δωρεά του Θεού. Ξέρουμε ότι το Θεό μπορούμε να τον γνωρίσουμε «δια της Αποκαλύψεως», η οποία έφθασε στο ύψιστο σημείο της μέσω του Χριστού. Εντούτοις, μπορούμε να επιδιώξουμε αυτή τη γνώση του Θεού είτε με τρόπο επαγγελματικό ή διανοητικό, όπως κάνουν οι Θεολόγοι, είτε μέσω μιας επίμονης προσέγγισης της στοργικής και ικετευτικής ενόρασης του Θεού και του Μυστηρίου Του. Αυτή είναι η ενορατική γνώση. Μια τέτοια γνώση (σε αντίθεση με τη επαγγελματική γνώση της Θεολογίας) είναι περισσότερο μια διαισθητική γνώση του Θεού, ο οποίος θέλει να είναι σε κοινωνία με τους ανθρώπους και καλεί τους ανθρώπους να είναι σε κοινωνία μαζί Του. Συνεπώς, ο στόχος της χριστιανικής ενόρασης είναι η κοινωνία με το Θεό και αυτή η κοινωνία εκπληρώνεται με την ανθρώπινη τελειότητα, στην οποία έμαστε όλοι καλεσμένοι από τον ίδιο το Θεό: «Να γίνετε, λοιπόν, κι εσείς τέλειοι, όπως τέλειος είναι ο Πατέρας σας ο ουράνιος.» (κατά Ματθαίον 5, 48) Η ανθρώπινη τελειότητα επιτυγχάνεται με τη φιλανθρωπία και με κάθε είδους καλά έργα (Προς Γαλάτας 5, 22).¹ το πιο μεγάλο είναι η κοινωνία και η προσωπική προσέγγιση με το Θεό. Με αυτή την έννοια, ο Χριστός είναι το κατ' εξοχήν μυστηριακό πρόσωπο εξαιτίας της πλήρους και διαφορούς κοινωνίας Του με το Θεό, χάρη στο Άγιο Πνεύμα που κατοικεί σ' Αυτόν. Η ενορατική γνώση του Θεού είναι δωρεά του Αγίου Πνεύματος και καμιά ανθρώπινη προσπάθεια δεν μπορεί να την κατακτήσει. Ωστόσο, αυτή η δωρεά μπορεί να επηρέασει την ανθρώπινη ψυχή μονάχα αν κάποιος είναι εκούσια ανουκτός να την υποδεχθεί και ανεπιφύλακτα έτοιμος να απαντήσει με αγάπη στην πρωτοβουλία του Θεού. Καλλιεργείται μόνο μέσα από τη μακρόχρονη εμπειρία της μοναχικής εξάσκησης στη σταθερή πίστη και στη γενναιόδωρη αγάπη.

Παραπομπές:

S. De Fiores και S. Goffi, “Nuovo Dizionario di Spiritualità” (Μιλάνο, 1985), σελ. 985-988.
Ermanno Ancilli, “La Mistica” (Ρώμη, 1984), σελ. 39.

Προσευχή της Εκκλησίας

(Ακολουθία των Ορών) (§ 78)

Η “Ακολουθία των Ορών” είναι το όνομα που δόθηκε στη λατινική ierotελεστία της Καθολικής Εκκλησίας για την επίσημη προσευχή με την οποία οι ώρες της ημέρας αφιερώνονται στο Θεό. Το ψαλτήρι ή το βιβλίο των ψαλμών είναι κατά παράδοση η καρδιά της Ακολουθίας των Ορών, η οποία ψάλλεται σ' έναν κύκλο 4 εβδομάδων.

Αυτή η Ακολουθία, ανταποκρινόμενη πιστά στις αποστολικές προτροπές: «να προσευχόμαστε

αδιάκοπα» (Προς Εφεσίους 6, 18) συστήθηκε από την αρχαία χριστιανική παράδοση με τέτοιο τρόπο, ώστε ολόκληρη η διάρκεια της ημέρας και της νύχτας να αγιάζεται με την εξύμνηση του Θεού. Αυτή είναι η “δημόσια Προσευχή της Εκκλησίας”, μέσα στην οποία οι πιστοί (κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί) εξασκούν την ιεροσύνη των βαπτισμένων.

Παραπομπή:

http://en.wikipedia.org/wiki/Liturgy_of_the_Hours

“Κατάχρηση της Καθολικής Εκκλησίας” n° 1174 (Ρώμη, 1994)

“Sacrosanctum Concilium” (Διάταξη “περί Θείας Λατρείας” της Β’ Βατικανής Συνόδου - Ρώμη, 4 Δεκεμβρίου 1963), n° 83-101.

Χάρισμα (§ 13)

Η λέξη χάρισμα χρησιμοποιείται πολύ συχνά σήμερα στα κείμενα της Εκκλησίας και των Μοναχικών Ταγμάτων. Την συναντούμε επίσης στο χώρο της πολιτικής και του δημόσιου θίου. Στο πλαίσιο της πνευματικότητας, το χάρισμα είναι μία δωρεά ή μία χάρη που προσφέρεται από το Άγιο Πνεύμα σε ένα πρόσωπο προς όφελος οχι μόνο του ιδίου, αλλά ολόκληρης της Εκκλησίας. Οι Επιστολές του Αποστόλου Παύλου υπογραμμίζουν ιδιαίτερα τη σημασία τέτοιων χαρισμάτων και επιβεβαιώνουν ότι η ποικιλομορφία τους εμπλουτίζει την Εκκλησιαστική κοινότητα: «Υπάρχουν διάφορα είδη χαρισμάτων, αλλά είναι ένα και το ίδιο Πνεύμα που τα χορηγεί... Στον καθένα δωρίζεται η φανέρωση του Αγίου Πνεύματος για το συμφέρον όλων.» (Προς Κορινθίους Α' 12, 4 & 7) Με αυτή την έννοια, το κάθε μέλος της Εκκλησίας έχει λάβει μία ιδιαίτερη χάρη και συμμετέχει έτσι στην οικοδόμηση μιας πιο πνευματικής Εκκλησίας και ενός καλύτερου κόσμου.

Μπορούμε ωστόσο να μιλήσουμε και για το χάρισμα μιας ομάδας ανθρώπων ή ενός Μοναχικού Τάγματος. Ο Αδ. Séán Sammon δίνει μια ερμηνεία με το κείμενο που ακολουθεί: «Το χάρισμα που δόθηκε στην Εκκλησία και στον κόσμο μέσω του Μαρκελλίνου Champagnat είναι κάτι πολύ περισσότερο από ορισμένα έργα που θεωρούνται ότι είναι σύμφωνα με το αρχικό του όραμα, πολύ περισσότερο από έναν τρόπο προσευχής ή από μία ιδιαίτερη πνευματικότητα - όσο σημαντικά κι αν είναι όλα αυτά - και πολύ περισσότερο από μια σύνθεση των φρετών και των αξιών που γαρακτίρισαν τη ζωή του Ιδρυτή μας. Το χάρισμα του Τάγματός μας δεν είναι τίποτα λιγότερο από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Επιπρέποντας στο Άγιο Πνεύμα να δράσει “ἐν ἡμῖν καὶ δι’ ἡμῶν”, δίνουμε τη δυνατότητα

να προκύψουν εκπληκτικά αποτελέσματα... Σήμερα το Άγιο Πνεύμα, το οποίο έδρασε τόσο δυναμικά στην καρδιά του Ιδρυτή μας, λαχταρά να δώσει πνοή σ' εσάς και σ' εμένα.»

Παραπομπές:

Προς Κορινθίους Α', κεφάλαια 12-14 (ιδιαίτερα: 12, 8-10 και 28-30).

Προς Ρωμαίους 12, 6-8.

“*Lumen Gentium*” (Δογματική Διάταξη περί Εκκλησίας, Β' Βατικανής Συνόδου, επίσημα δημοσιευμένη από τον Πάπα Πιαύλο VI - Ρώμη, 21 Νοεμβρίου 1964), ή^o 12.

“*Christifidelis Laici*” (Μετασυνοδική Αποστολική Παραίνεση του Πάπα Ιωάννη-Πιαύλου ΙΙ, που αναφέρεται στην κλήση και στην αποστολή των λαϊκών πιστών μέσα στην Εκκλησία και στον κόσμο - Ρώμη, 30 Δεκεμβρίου 1988), ή^o 24.

Αδ. Seán Sammon, “*Να κάνουμε τους ανθρώπους να γνωρίσουν και να αγαπήσουν τον Ιησού - Η Μαριανή Αποστολική Ζωή σήμερα*”, Εγκύκλιοι, τόμος XXXI, ή^o 3 (2006), σελίδες 23-42.
